

Seçimleri ve parlamentarizmi esas alan partilerin, birbiri ile çekişmeleri ve temelden yoksun vaatlerde bulunmaları adettendir. Sorun işçi sınıfı ve emekçileri bu boş vaatlere inanmaya ve düzen içi çatışmalarda taraf olmaya çağırmasıdır. İşçi ve emekçiler, bu sahte vaatlere hiçbir şekilde itibar etmemelidirler. Zira sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin egemenliği devam ettiği süreçte, “yeni Türkiye” vaatleri, içi boş bir söylemden öte bir anlam taşımayacaktır. “Yeni bir ülke” kurmak elbette ki mümkündür. Ama bu ülke, işçi sınıfı ve emekçilerin, sermaye egemenliğine karşı devrimci bir bayrak altında birleşerek mücadeleye atılmaları sayesinde kurulacaktır.

Gerici düzen siyaseti emekçilere çözüm olamaz!

“İşçi sınıfı birdir ve sınır tanımaz!”

Arjantin'de fabrika işgal eylemini sürdüren Donnelley işçilerine ulaştık ve işgal eylemleri üzerine sorularımızı yönelttik. Sorularımızı yanıtlayan Donnelley işçi temsilcisi *Jorge Gabriel Medina*, işgali, birleşik mücadeleyi, patronların ve Arjantin hükümetinin tutumunu, dayanışmayı anlattı. Türkiye işçi sınıfına da mesaj gönderen Medina “İşçi sınıfı birdir ve sınır tanımaz!” dedi. (s.7)

Sendikal harekette ne(ler) oluyor?

İçinden geçtiğimiz dönemin özelliklerini barındıran direniş ve grev süreçleri çoğu zaman sendikal bürokrasinin ‘zaferiyle’ sonuçlansa da taşıdığı bilinç ve mücadele isteği açısından işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde önemli bir yerde duruyor. İşçi sınıfı hareketi, direniş ve mücadele eğilimi güçlendikçe Greif gibi örnekleri de hafızasına kazıyarak yeni ve daha güçlü mücadeleleri biriktiriyor. (s.7)

Gerici düzenin siyaseti emekçilere umut olamaz!

Cumhurbaşkanlığı seçimi, burjuva siyaset arenasındaki açmazları, çekişmeleri, hesaplaşmaları daha da belirginleştirdi. Seçim sonuçları, kişi olarak AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın beş yıl için dokunulmazlık zırhına bürünmesine imkan sağlamış olsa da, yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet olayları tüm iğrençliği ile orta yerde durmaya devam ediyor. Burjuva cumhuriyet ise, tescilli bir hırsız ve rüşvetçiyi Çankaya'ya çıkararak nasıl da rezil bir hale düşüğünü dünya-aleme gösterdi.

Toplam seçmenin %38'inin oyunu alan AKP şefinin Çankaya'ya çıkışı pek de başı dik olmadı. Bu arada başbakanlık koltuğunu kapmak için AKP içinde baş gösteren kapışmaya da el atan Tayyip Erdoğan, kendisine biat edecek bir figüranı, başbakan yapmak istiyor. Yani Çankaya'nın yeni efendisi, TBMM'deki hükümetin başına 'dört başı mamur bir kukla' oturtmak için yoğun bir mesai yapıyor. Bu oyunda da burjuva cumhuriyetin hukukunu ayaklar altına alan AKP şefi ile müritleri, Çankaya tepesinden düze inmeye hazırlanan Abdullah Gül'ü devre dışı bırakmak için oyun üstüne oyun çeviriyorlar. Öyle ki, Tayyip Erdoğan, kendisinin cumhurbaşkanı seçildiği haberinin, *Resmi Gazete*'de yayınlanmasını halen engelliyor.

Bu histeri, AKP şefinin halen de kendini güvende hissetmediğini gösteriyor. Suç dosyaları çok kabarık olduğundan, belli ki, her an postu deldirme korkusundan kurtulamıyor büyük şef.

Siyasal İslamcılar cephesinde ikinci çatlak

Dini kullanarak siyasi ve mali rant devşirmekte usta olan Siyasal İslamcılar, ele geçirdikleri parsalar artınca, birbirine düşüyorlar. Zira ortada paylaşılacak parsa olduğunda, onlar indinde ne din ne ahlak para ediyor. Herkes büyük payı ele geçirmenin telaşına düşüyor. Bu parsa kapma savaşında, halen en büyük payı AKP şefiyle müritleri ele geçiriyor. Zira iktidardaki etkileri arttığı ölçüde, bu gücü yağmadan daha çok pay almanın imkanı olarak kullanıyorlar.

Geçen Aralık ayında kılıçları çeken AKP ile Fethullah Gülen Cemaati, 12 yıl devam eden "balayı" mevsimini sonlandırdılar. Koalisyon bozuldu, her taraf iktidar ve ranttan aldığı payı arttırmak için hamleler yaptı. Dört bakanı harcayan, düzenin yasa ve hukukunu paçavraya çeviren AKP şefi, cemaat çatışmasını, en azından şimdilik savuşturmuş görünüyor.

AKP-cemaat çatışmasının ateşi küllenmeden, bu defa Tayyip'in koltuğunu kapmak için AKP içinde çatışma başladı. Dinci-gericilik içindeki ilk çatışma, iktidar ve rant uğruna patlak vermişken, bu defa ise, başbakanlık koltuğu için kavgaya ediyorlar. Görüldüğü kadarıyla büyük şef, Abdullah Gül'ü saf dışı bırakmaya muvaffak olacak. Ancak bu hamleler, AKP şefinden nefret edenlerin sayısını arttırmakta ve giderek köşeye sıkışmasına yol açmaktadır.

Burjuva muhalefette hezimet krizi

Seçimlerde faşist parti MHP ile ittifak yapan CHP'nin hezimete uğraması, bu parti içindeki çatlak

belirgin hale getirdi. İrkçı-dinci adaylara bel bağlayan CHP, bu yönelimiyle 'düzenin sosyal demokrat partisi' olma vasfını yitirdi.

Sağa kayarak güç olabileceğini sanan CHP, utanç verici hezimetler yaşayarak, krizini daha da derinleştirdi. Bu kriz, Kemal Kılıçdaroğlu çizgisine muhalif olanların sayısını arttırdı. Nitekim son günlerde bir kez daha kurultay toplama tartışmaları yeniden başladı.

Görüldüğü üzere burjuva cumhuriyetin verili koşullardaki en güçlü partisi AKP ile ana muhalefet CHP, iç çekişmelere odaklanmışlar. Tayyip Erdoğan'ın despotluğu, AKP içindeki çatlakların açığa çıkmasını belli ölçüde engelliyordu. Fakat bu artık mümkün olmayacak. Zira müflis Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, kukla bir başbakan olabilir ancak AKP'deki çatlakları engelleme gücünden yoksundur.

Kılıçdaroğlu'na gelince, partisindeki çatlakların derinleşmesini önlese bile, kimlik bunalımı içindeki CHP'yi düze çıkarması kolay görünmüyor. Elbette bu sorun Kılıçdaroğlu'nun öznel tercihlerinden kaynaklanmıyor. Sermaye partisi CHP'nin sağa kayması ve kimlik bunalımına düşmesinde düğümleniyor sorunlar.

Reformist solda, 'sosyal demokrasi boşluğu'nu doldurma hevesi

İddialı görünen HDP ve bileşenleri ise, diğerlerine nazaran kendilerinden daha emin görünüyorlar. Zira seçimin galibi olmakla iftihar eden bu çizginin savunucuları, artık dört başı mamur bir sosyal reform programının savunucularıdır. Verili koşullardaki öncelikli hedefleri %10 seçim barajını aşmak ve meclisteki koltuk sayısını en az iki katına çıkarmaktır.

Meclisteki dördüncü parti olma hedefinde olan sosyal reformist çizgi, şimdiden buna göre gardını almaya başladı. Baraj engelini aşılması durumunda, CHP'nin boşalttığı alanı, biraz daha solda durarak doldurma misyonuna talip görünüyorlar. Söylemlerde, vaatlerde, seçimlere vehmedilen meziyetlerde görülen değişim, HDP'de birleşen reformist solun, düzenin efendilerine vermeye çalıştığı mesajın mahiyetini de gözler önüne seriyor.

Kokuşmuş düzenin 'Yeni Türkiye' safsataları...

İrkçılık temelinde politika yapan MHP dışında kalan her üç siyasal anlayış, "Yeni Türkiye" vaat ediyor. AKP için vaat edilen Türkiye'de bir yenilik bulunmuyor. Neo-liberal saldırı, taşeronlaştırma, Ortaçağ karanlığı ve polis devleti. CHP ise, gerici koalisyonlarla yeni bir ülke kuracağı vaadinde bulunuyor. Kervana katılan HDP de, Kürt sorununu çözmek ve ülkeyi demokratikleştirerek "Yeni Türkiye" vaadinde bulunuyor.

Seçimler sürecinde öne çıkan bol vaatli ancak temelden yoksun söylemlerde, kurulu burjuva düzeni reddeden bir söze rastlamak mümkün değil. Elbette burjuva partilerden böyle bir şey beklenemez. Ancak solu, hatta sosyalizmi temsil etme iddiasındaki reformist koalisyon, icraatı geçtik, söylemde bile düzen dışına taşmamak için özel bir çaba sarf ediyor. Yani bu vaatler hem seçimlere endeksli hem kurulu düzene toz kondurmaya içeriktir.

Seçime endeksli boş vaatler değil, meşru/militan mücadele!

Seçimleri ve parlamentarizmi esas alan partilerin, birbiri ile çekişmeleri ve temelden yoksun vaatlerde bulunmaları adettendir. Sorun işçi sınıfı ve emekçileri bu boş vaatlere inanmaya ve düzen içi çatışmalarda taraf olmaya çağırılmalarıdır.

Belirtelim ki, ister seçimlerde oy kullanmış ister kullanmamış olsunlar, işçi ve emekçiler, bu sahte vaatlere hiçbir şekilde itibar etmemelidirler. Zira sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin egemenliği devam ettiği sürece, "yeni Türkiye" vaatleri, içi boş bir söylemden öte bir anlam taşımayacaktır.

Dinci-gericilik odağı AKP ile "yola devam" diyen sermaye sınıfı ve emperyalistler, kaba saldırılara devam edecekler. Neo-liberalizm, taşeronluk, ortaçağ karanlığının dayatılması, zorba polis devleti... Tüm bunlar AKP'nin vaaz ettiği "Yeni Türkiye" ile neyi anlattığını gözler önüne seriyor.

"Yeni bir ülke" kurmak elbette ki mümkündür. Ama bu ülke sahte vaatlerle değil, işçi sınıfı ve emekçilerin, sermaye egemenliğine karşı devrimci bir bayrak altında birleşerek mücadeleye atılmaları sayesinde kurulacaktır.

Halklar arası gerçek kardeşleşme için devrimci sınıf mücadelesi!

HDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder, Abdullah Öcalan ile yaptıkları son görüşmenin detaylarını ANF'ye anlattı. Önder, Öcalan'ın devlet heyeti ile görüşme yaptığını ifade ederek şunları söyledi: *"Sayın Öcalan bizim görüşmemizden bir gün önce devlet heyetiyle görüşmüş. En uzun görüşmeyi yaptığını belirtti. İzlenim olarak da, az önce değindiğim beklentilerinin sağlanacağına dair fikir edindiğini paylaştı."*

Öcalan'ın şimdiye kadarki süreci 'diyalog aşaması' olarak belirlediğini söyleyen Sırrı Süreyya Önder şunları ifade etti: *"Yasa çıktıktan sonraki dönemi 'müzakere aşaması' olarak tanımlamayı tercih ediyor. Türkiye'nin 90 yıllık bir örtülü savaş gerçeği olduğunu; bütün kurumlarının ve devletin reflekslerinin hep bu örtülü savaştan ve psikolojik savaş yöntemlerinden beslendiğine vurgu yaptı. 'Bütün bunlarla belki seçim kazanılabilir ama ülkenin barışı kazanılmaz' dedi. Dolayısıyla bu paradigmanın toptan değişmesi gerçekliğine ve aciliyetine işaret etti. Bunun yolunu anlatırken de, 'yasal düzlemde gereken ciddiyetle yaklaşmak gerekir' Süratle İzleme Kurulu, müzakere heyetleri ve kendisinin bu ilkelerin belirlenme sürecindeki çalışma koşullarının, başta sekreteryaya olmak üzere yaygın ve seri görüşmeler yapabilmeye dönük bir tutumun ortaya çıkmasının önemli olduğunu açıkladı."*

Abdullah Öcalan daha önce de görüşmelere umut bağlayan yaklaşımın bir ürünü olan açıklamalarda bulunmuştu. Yaptığı açıklamalara rağmen devlet adım atmamada kararlılığını ortaya koymuştu. Dahası sermaye devleti Rojava'ya yönelik düşmanca adımlar atarak, saldırganlık silahını kuşanarak gerçek niyetini tüm açıklığı ile gösterdi.

Sermaye düzeninin yürütme gücü olan AKP iktidarı Kürt sorununun esasına ilişkin reformcu bir politik hat izlemekten özenle kaçındı. Bugüne kadar, aradan 12 yıla yakın zaman geçmesine rağmen Kürt hareketinin reformcu çözüm planını güçlendirecek en ufak bir adım dahi atmadı. Kürt hareketinin beklentisi olan "demokratikleşme paketini" açıklamadı. Reformcu eksende adımlar atmadığı gibi bir yol haritası bile ortaya koymadı.

Bilindiği gibi 2013 Newrozu ile birlikte Abdullah Öcalan'ın çağrısı üzerine Kürt hareketi tek taraflı olarak ateşkes ilan etti. Gerillalar sınır dışına çekildi. Sermaye devleti bu çekilişi başından itibaren "terörün bitirilmesi" olarak ilan etti. AKP iktidarı bu gelişmelerden memnun oldu. Sürecin devam ettirilmesi yönünde her zaman "istekli" taraf olacağına ortaya koydu. Tayyip Erdoğan, "masadan kalkan taraf asla biz olmayacağız" diyerek aslında yaşanan sürecin beklentileri ve hedefleriyle uyumlu şekilde geliştiğini sevinçle dile getirmiş oldu.

Kürt halkının özellikle de Rojava'da özgürlük umudunu büyüten adımları hızlandı. Rojava'daki gelişmeler diğer parçalardaki Kürt halkının moral değerlerini, mücadele azmini artırdı. Tam da bu zeminde, Kürt halkının özgürlük umudunu büyüttü. Rojava zemininde derin kaygılara kapılan düzenin yürütme gücü olan AKP iktidarı sözde müzakere

sürecini gündeme getirdi. PKK ve lideri bir defa daha AKP iktidarını göstermelik çözümden yana tutumuna onay veren bir yaklaşıma sürüklendi.

AKP iktidarı müzakere aldatmacasıyla Kürt halkının beklenti katsayısını artırmak için tüm hünerini sergiledi. Zira temel bir devrimci dinamik olan ve savaşın tüm yükünü omuzlayan Kürt emekçileri kontrol altında tutmak AKP iktidarı açısından yaşamsaldı.

Abdullah Öcalan'ın çözüme dair umudun ifadesi olan açıklamalar yaptığı böylesi bir dönemde yaşanan gelişmeler devletin bildiğini okuduğunu kanıtlamak için fazlasıyla yeterlidir. Sermaye devleti bir yandan Rojava'da Kürt halkının kazanımlarını dinci-gerici çeteler eliyle boğmaya çalışıyor. Öte yandan "çözüm sürecinin" yarattığı zeminden güç alarak Kürt halkının devletin saldırganlığına karşı daha aktif ve militan bir mücadeleye girişmesinin önüne geçmeyi en azından şimdilik başarıyor.

Devlet adım atmadığı gibi çözüm sürecinin başında ortaya çıkan üç PKK'li kadının katledilmesine dair tek kelime söylemedi. Ateşkesine rağmen "kalekol" yapımını ve koruculuk düzenini sürdürdü. KCK operasyonlarıyla binlerce kişiyi zindanlara attı. Anadilde eğitim konusunda oyalayıcı tutumunu sürdürdü. Kürt hareketi ve temsilcilerine yönelik aşağılayıcı tutumundan zerre kadar taviz vermedi. Bu örnekler bile dinci-gerici AKP iktidarının çözüm süreci adı altında, "terörün bitirilmesi" amacına hizmet eden bir yaklaşım sergilemediğini göstermek için fazlasıyla yeterlidir. Öte yandan Kürt halkının "silahların bırakılması, çatışmasızlık ortamının yaratılması ve demokratik siyasetin önünün açılması" olarak tanımlanan sürece yönelik olarak sermaye devleti tarafından tek bir adım atılmamış olması nedeniyle hoşnutsuzluğu büyütmede, öfkesi artmaktadır.

Özelde Abdullah Öcalan'ın genelde Kürt hareketinin "Kürt sorunu"nun kalıcı çözümünü hedefleyen ne bir niyeti, ne de bunu yapmasını sağlayacak ideolojik, sınıfsal bir konumlanışa sahip olduğu gelişmelerin ortaya çıkardığı açık bir politik gerçektir. PKK ve lideri demokratik alandaki birçok sorun gibi ulusal baskının ve sömürünün gerisinde de kapitalist sömürü düzeni ve burjuvazinin özel mülkiyete dayalı sınıf egemenliğinin yer aldığı gerçeğine göre konumlanmamakta, Kürt sorununun çözümünü sermaye devletinin demokratikleştirilmesi ekseninde ele almaktadır. Ayrıca Kürt hareketi ve lideri

Abdullah Öcalan'ın Kürt halkının meşru ve demokratik haklarının tam anlamıyla karşılanabileceği ve halklar arasında gerçek barışın sağlanabileceği koşullara, burjuvazinin sınıf egemenliğine karşı yürütülecek mücadeleyle ulaşabileceğine ve Kürt sorununun devrimci çözümüne dair politik yaklaşıma zerre kadar inanmadıkları gelişmelerin defalarca kanıtlandığı yalın bir gerçektir.

Uzun yıllardır sürdürülen ve son olarak Abdullah Öcalan'ın açıklamalarına yansıyan söylemler Kürt orta sınıflarının çözüm programının ifadesidir. PKK ve lideri Kürt orta sınıflarının çözüm planına kilitlemiş bir stratejik politik hat izlemektedir. Abdullah Öcalan mimarı olduğu bu stratejinin köklerini '90'lı yılların başlarından itibaren ortaya koymaya başladı. Stratejinin tüm yönlerini ise 2004 yılında somut hale getirdi. Bu stratejinin temel taktiği silahlı mücadele yoluyla sermaye devletini müzakere masasına oturtmaktır.

Her seferinde Kürt hareketi ve lideri tarafından revize edilen ve çözüme dair taleplerden taviz vermeye yönelik adımlara rağmen sermaye devleti güdük talepleri bile tehlikeli buldu. PKK ve liderinin çözüm çerçevesinde formüle ettiği istemler Kürt halkının özgürlük ve eşitlik taleplerinden uzak olduğu halde Türk burjuvazisi ve devleti tarafından 'kabul edilmez' olarak kodlandı. Bu bile Kürt hareketi ve liderinin formüle ettiği çözüm taleplerinin ancak devrimci temelde bir mücadelenin eseri olarak kazanılabileceğinin açık kanıtıdır.

AKP hükümetiyle yürütülen müzakereler aracılığıyla Kürt sorununun "demokratik bir çözüme" kavuşacağını düşünmek ve umut etmek büyük bir saflıktır. Zira dinci-gerici AKP iktidarı "çözüm süreci" devam ederken bile yaptığı katliamlarla Kürt halkına meşru ve demokratik talepleri için mücadele etme dışında bir seçenek bırakmamaktadır.

Yapılması gereken Kürt sorunu ile ilgili çözümsüzlükte ayak direten burjuva sınıf iktidarına karşı tüm milliyetlerden işçilerin ortak mücadelesini örgütleyen devrimci sınıf politikasına ve programına sarılmaktır. Zira halklar arası gerçek kardeşleşmeyi sağlayacak olan işçi sınıfının devrimci sınıf mücadelesidir. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarı, bu onurlu mücadelenin özlü ve en temel ifadesidir.

Ayakları hep Kürt halkının değerleri üzerinde...

Diyarbakır Lice'de PKK Şehitliği'nde bulunan Mahsum Korkmaz'ın heykelini yıkan devlet güçlerinin bu tutumu, devlet zihniyetinin değişmediğini gösterdi. Övgüyle bahsedilen "çözüm süreci"nin başarıyla tamamlanmak üzere olduğunun söylendiği bir dönemde, devletin Agit'in heykeline karşı gösterdiği bu saldırganlık nasıl bir "barış" istendiğini de göstermektedir. Öyle ki Agit'in heykelini yıkmak için devletin gözünün bu kadar dönmüş olması, bu amaçla bir katliama girişmesi ve sonuç olarak bir insanı katletmesi meselenin sadece bir heykelden ibaret olmadığını göstermektedir.

Kürt ulusunun haklı istemlerine inkarcı ve imhacı bir yaklaşım gösteren sermaye devletinin tutumu sadece katletmekten ibaret değildir. Agit'in heykelini yıktıktan sonra bu heykelin başına ayaklarını koyarak fotoğraf çektiren askerlerin verdiği pozlar, bu devletin tarihe kaydedilmiş resmidir.

Sermaye devletine karşı verdiği mücadeleyle varlığını kabul ettiren Kürt halkından bunun hesabı bilindik yöntemlerle sorulmaktadır. Dün öldürülen PKK

gerillalarının başlarına basarak fotoğraf çektirenler, cesetlerini panzerlere bağlayarak Kürt köylerinde dolaştıranlar, kulak koleksiyonları yapanlar, gerilla başlarını kesenler, bugün de ilk fırsatta aynı yöntemle başvurmuşlardır.

Sermaye devletinin ne anlayışı değişmiştir ne de uygulamaları. Yapılanlar devletin resmi çizgisidir. Bu insanlık dışı uygulamalar devlete öylesine nüfuz etmiştir ki ele geçen ilk fırsatta hayata geçirilmiştir. Bu haliyle IŞİD vahşetini belgeleyen resimlerle Kürt halkına karşı gerçekleştirilen insanlık suçları tarihin aynı köşesine lanetle hatırlanmak ve hesabı sorulmak için kaydedilmektedir.

Sermaye devletinin kinini kustuğu örneğin Mahsum Korkmaz heykeli olması, Kürt halkının on yıllarca süren baskılara karşı gösterdiği dirençten kaynaklıdır. Kürt halkını teslim almak için devreye sokulan tasfiye programlarının yanı sıra değerleriyle de oynanmaktadır. Agit'in direnişçi kimliği Kürt halkının onur kaynağıdır, bu vesileyle Kürt halkının onuruyla oynanmaktadır.

kullanmak, satmak veya satın almak suçuyla işlem yapıldı. 115 bin çocuğun yüzde 88.7'si erkek ve yüzde 11.3'ü ise kız çocuğu oldu.

Eylemlere katılan çocuklarla ilgili bilgi yok

Gözaltına alınıp suç işledikleri iddia edilen çocukların yüzde 85.2'si adli birimlere sevk edilirken, yüzde 13.5'i ailesine teslim edildi. Mağdur olarak gelen çocukların yüzde 87.8'i ailesine, yüzde 3.3'ü yakınlarına/akrabasına, yüzde 2.3'ü sosyal kuruma teslim edilirken, yüzde 2.9'u da adli birimlere sevk edildi.

2013 yılında başta Haziran Direnişi olmak üzere eylemlerde gözaltına alınan çocukların ne kadarının kaydı tutulduğunu şaibeli. Yine Kürt illerinde eyleme katılan çocuklara devletin tahammülsüzlüğü gayet açıktır. Bu eylemlerde gözaltına alınan ve tutuklanan çocuk sayısı bilinmemektedir.

İşte "çözüm süreci!"

2013 yılında başladığı söylenen "Çözüm süreci" ile Kürt halkı oyalanırken bütün bu süre zarfında devletin yaklaşımı hiç değişmedi. Kürt illerinde polis ve askerlerin hedefinde Kürt halkı olmaya devam etti.

23 yaşındaki Mehdi Taşkın'ın katledilmesi vesilesiyle inkarcı ve imhacı sermaye devletinin "çözüm sürecinde" öldürdüğü Kürtlerin isimlerini toparlamaya çalıştı.

Ramazan Baran: 26 yaşındaki Ramazan Baran, Lice'de kalekol yapımını protesto ederken askerlerin açtığı ateşle öldürüldü.

Hacı Baki Akdemir: 50 yaşındaki Hacı Baki Akdemir Lice'de kalekol yapımını protesto ederken askerlerin açtığı ateşle öldürüldü.

Rıza Bayram: Lice'de yol kapatma eyleminde 2 kişinin vurularak öldürüldüğü olayların ardından, Mersin'in Tarsus ilçesinde düzenlenen protesto eyleminde polis tarafından dövülen Rıza Bayram'ın cesedi 1 hafta sonra Berdan Nehri'nde bulundu.

İbrahim Aras: 6 Haziran 2014'te Adana'da, Diyarbakır'ın Lice ilçesindeki eylemlerde 2 kişinin yaşamını yitirmesini protesto için yapılan eylemde 15 yaşındaki İbrahim Aras vahşice öldürüldü. Eyleme saldıran polislerin kullandığı akrep tipi zırhlı araçtan atılan gaz bombası fişeginin başına isabet etmesi sonucu başı parçalanan İbrahim Aras katledildi.

Ramazan Ertaş: 9 Haziran 2014'te Siirt'te, Lice'de yaşanan ölümleri protesto etmek için yapılan eyleme saldıran polisin attığı gaz bombaları nedeniyle Ramazan Ertaş hayatını kaybetti.

Medeni Yıldırım: 28 Haziran 2013'te Diyarbakır'ın Lice İlçesi'nde yapılmak istenen kalekol inşaatına yönelik protesto sırasında askerlerin açtığı ateşte 18 yaşındaki Medeni Yıldırım vurularak hayatını kaybetti.

Veysel İşbilir: 6 Aralık 2013'te Hakkari Yüksekova'da Orman Mahallesi'ndeki mezarların tahrip edilmesinin protesto edildiği eylemlerde özel hareket timleri tarafından açılan ateş sonucu Veysel İşbilir hayatını kaybetti.

Mehmet Reşit İşbilir: 6 Aralık 2013'te Hakkari Yüksekova'da Orman Mahallesi'ndeki mezarların tahrip edilmesinin protesto edildiği eylemlerde özel hareket timleri tarafından açılan ateş sonucu Mehmet Reşit İşbilir hayatını kaybetti.

Bemal Tokçu: Polis tarafından öldürülen amca-yeğen Mehmet Reşit İşbilir ve Veysel İşbilir'in cenaze töreni dönüşü polisin açtığı ateş sonucu 25 yaşındaki Bemal Tokçu yaşamını yitirdi.

Sinan Saltıkalp: 23 Nisan 2013'te Cizre'de yolu trafiğe kapatan gençlere polisin açtığı ateşle 4 kişi yaralanırken, polis aracının ezdiği 17 yaşındaki Sinan Saltıkalp hayatını kaybetti.

Ayşe Kanat: 27 Ekim 2013 günü Hakkari'nin Keklikpınar Mahallesi'nde yolun karşı tarafına geçmek isterken sivil bir polis aracının çarpması sonucu yaşamını yitirdi.

Şahin Öner: 11 Şubat 2013 günü, Diyarbakır'ın Yenişehir İlçesi Şehitlik semtinde bir protesto gösterisinde, panzerin ezdiği 19 yaşındaki Şahin Öner yaşamını yitirdi.

Behzat Özen: 30 Ekim 2013'te Şemdinli'de yerde bulduğu havan topunun patlaması sonucu 8 yaşındaki Behzat Özen hayatını kaybetti.

274 bin çocuk karakolluk oldu

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, 2012 yılında toplam 245 bin çocuk gözaltına alınırken, bu sayı 2013 yılında 274 bin oldu. Bu çocukların yüzde 24.4'ünün bağımlılık yapan madde kullandığı ifade edildi. Yaş gruplarına dağılımlarında ise çocukların yüzde 57.9'unun 15-17 yaş arasında, yüzde 25'inin 12-14 yaş arasında, yüzde 17.1'inde 11 yaş altı çocuklardan oluştuğu açıklandı. Gözaltına alınan çocukların yüzde 68.6'sının erkek, yüzde 31.4'ünün ise kız çocuğu olduğu dile getirildi.

Ayrıca 2012 yılına göre mağdur çocuk olarak ifadeleri alınan çocuk sayısı yüzde 8.8 arttı. 2013 yılında çocukların yüzde 44.5'i hakkında mağdur olmalarından dolayı işlem yapıldı.

Suç işlediği iddiasıyla gözaltına alınan 115 bin çocuktan 43 bini yaralama olayına karıştığı, yüzde 33'ünün hırsızlık yaptığı iddia edildi. 11 bin çocuk hakkında ise uyuşturucu veya uyarıcı madde

Lice'de devlet terörü: Bir kişi katledildi

PKK'nin 15 Ağustos silahlı eyleminin komutanı Mahsum Korkmaz'ın (Agit) Diyarbakır Lice'deki heykelini yıkmak için mahkemeden karar çıkarılması üzerine halk heykeli korumak için nöbet tutmaya başladı. 19 Ağustos sabahı erken saatlerde helikopter ve zırhlı araçlar eşliğinde bölgeye gelen polis ve asker saldırıya geçti. Gaz bombası ve gerçek mermilerle yapılan saldırı sonucunda birçok kişi ağır yaralandı.

Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne götürülen Mehdi Taşkın hayatını kaybetti. Taşkın'ın başından bir kurşunun girip çıktığı tespit edilirken, saldırıdan saatler sonra ortaya çıkan ayrıntılar ise devletin katliam girişiminde bulunduğunu gösterdi. Askerler, uyarısız yayılım ateşi açarken kitlenin saklandığı binanın odalarına dahi ateş açtı.

Bölge halkı, heykelle ilgili yargı kararının ardından böylesi bir saldırı beklenmesine rağmen herhangi bir

milletekilinin ya da belediye başkanlarının alanda olmamasına tepki gösterdi. Devlet saldırısı karşısında yalnız bırakıldıklarını dile getiren emekçiler, askerlerin katliam girişimine öfkelerini dile getirdiler.

Mehdi Taşkın'ın cenazesi, sabah saldırıya karşı direndiği "Şehit Amed û Şehit Hêvidar Şehitliği"ne defnedildi. Binlerce emekçinin katıldığı cenaze töreninde devlet terörü lanetlendi.

Akşam saatlerinde Mahsum Korkmaz heykelinin yıkılması ve Mehdi Taşkın'ın katlini protesto etmek için gençler, Lice-Hani karayolunu trafiğe kapattı. Hani İlçesi'ne bağlı Serin (Serde) Köyü çevresinde Lice'ye giden yolu kesen gençler, yoldan geçen araçlara el koyarak askerlerle çatıştı.

Lice başta olmak üzere Bağlar ve Sur ilçelerinde de çatışmalar çıktı. Sur ilçesi'ndeki saldırıda polis kitleye ateş açtı.

"Kürt halkına ve değerlerine saygı gösterin!"

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Lice'de yaşanan devlet terörüne karşı saldırıların sürdüğü gün basın açıklaması yaptı ve "Kürt halkına ve değerlerine saygı gösterin!" dedi.

Basın açıklamasını okuyan Neriman Çelik, devletin son dönemde gerçekleştirdiği katliamları hatırlatarak şunları söyledi:

"2013 yılında 2'si çocuk olmak üzere 19 kişi dur ihbarına uymadıkları gerekçesi ile öldürülmüş, 19 kişi yaralanmış, 2 kişi köy korucuları tarafından öldürülmüş, 5 kişi yaralanmış, sınır hattında 3'ü çocuk 1'i asker olmak üzere toplam 22 kişi öldürülmüş, 58 kişi yaralanmış, özel güvenlik görevlileri tarafından da 1 kişi öldürülmüştür.

Adana'da İbrahim Aras, Lice'de Haziran ayında katledilen Hacı Baki Akdemir ve Ramazan Baran,

Van'da TSK'nın açtığı ateş sonucu yaşamını yitiren PKK gerillası Alican Erkmén en yakın zamanda devletin katlettiği Kürtlerdir."

Kadıköy'deki Lice eyleminde provokasyon

HDP/HDK Kadıköy Gençliği Boğa Heykeli'nde toplanarak, Bahariye Caddesi üzerinde yürüyüş gerçekleştirdi. Ara sokaklarda sivil faşistlerin provokasyonu karşışılan kitle, faşistlere tepki gösterdi.

Eylemi sürdüren kitle, ana cadde üzerinde molotofkokteyli ve havai fişeklerle yolu kesti. Faşistler bir kez daha cezalandırılırken, polis de kitleye saldırdı. Polisin tazyikli su ve plastik mermi ile saldırıya başlamasının ardından kitle ara sokaklara çekilerek eylemi sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Lice için açıklamalar

Lice'de Mahsum Korkmaz'ın heykelinin yıkılması ve Mehdi Taşkın'ın katledilmesi üzerine KCK ve çeşitli ilericiler, devrimci kurumlar açıklamalar yaptılar.

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı, Lice'de PKK şehitliğine saldırılması ve bir kişinin hayatını kaybetmesi üzerine açıklama yayınladı. "AKP'nin zihniyeti, İŞİD'in zihniyetidir!" denilen açıklamada, şu ifadeler kullanıldı:

"AKP'nin zihniyeti, İŞİD'in zihniyetidir. İŞİD, insanların kafasını keserek nasıl bir cellat – çete örgütü olduğunu ortaya koyarken AKP, Kürtlerin değerlerini, Agit yoldaşın heykelini yıkıp - yok sayarak aynı zihniyete sahip olduğunu bir kez daha göstermiştir. 'Bugün heykel yıkar, mezarlığı ateşe verir, yarın da katliam yapar, sizleri ateşe veririm' zihniyetidir bu."

Halkın gösterdiği direnişi selamlayan KCK, Kürdistan halkını direnişi daha da yükseltmeye çağırdı.

KCK'nin yanı sıra yayınlanan açıklamalarda da Mahsum Korkmaz'ın heykelinin kaldırılması ve Mehdi Taşkın'ın katledilmesi kınandı.

"Sermaye iktidarı "çözüm süreci" adı altında katliamlarına devam ediyor." ifadelerini kullanan **11. Mamak Kültür Sanat Festivali Hazırlık Komitesi**, tüm işçi ve emekçileri, Agit'in devrimci bilincini kuşanarak Mehdi'nin hesabını sormaya çağırdı. Açıklamada, şu ifadeler kullanıldı:

"Onlarca yıldır katliam ile yok edilmeye çalışılan Kürt halkı direnişe devam ediyor. Ve biz Festival Hazırlık Komitesi olarak tüm bu katliamlara karşı inatlı ezilen halkların yanında olduğumuzu haykırıyoruz. 10 yıldır Mamaklı emekçilere ezilen halkların sesini taşıyoruz. Bunu türkülerimizle, şiirlerimizle, halaylarımızla ve tiyatrolarımızla yapıyoruz. Devrimci kültür sanat çalışmamız türlü baskılara rağmen ezilen Kürt emekçilerinin sesini Mamak'a taşıyor. Gözaltılar, tutuklamalar bizim ezilen halklarla dayanışmamızı engelleyemedi. Kurşunlar da bizi engelleyemeyecek."

Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Merkezi ise katliamı "Güç gösterisi görünümündeki bu gibi saldırılar gerçekte rejimin acizlik göstergesidir." sözleriyle kınadı.

Açıklamada şunlar kaydedildi: "Bugüne kadar olduğu gibi bu saldırının sorumlularının da yargı ve halk önünde hesap vermesi için üzerimize düşeni yapacağız. Çağdaş Hukukçular Derneği, hakları için mücadele edenlerin avukatlığını kararlılıkla sürdürecektir."

Bedeli Suriyeli ve Türkiyeli emekçiler ödüyor!

Ortadoğu'da sömürgecilik ve savaş tarih boyunca hiç eksik olmamıştır. Son dönemde ABD ve bölgedeki işbirlikçileri (Türkiye, Katar, Ürdün) bu savaş mekanizmasında konsept değişikliğine gitmiş, bölgedeki katil, vahşi tetikçilerini kullanarak Suriye halklarının üzerine sürmüştür.

Suriye'de olayların çıkışını hatırlayacak olursak ilk 5-6 ay sosyal talepli ve tüm halkların daha demokratik bir ülke istemi ile alanlara çıktığını görüyoruz. Ne var ki devrimci bir önderliğin olmaması yanı sıra karanlıkta pusuya yatmış çakallar gibi bekleyen gerici cinayet şebekeleri emperyalistlerin desteğiyle bu sokak gösterilerini bir mezhep savaşına eğrittiler. Yıkıcı, kirli, vahşi yöntemler kullanıldı ve nihayet emekçi kitleler cihatçı katiller ya da Esad rejimi arasında seçim yapmaya zorlanmış oldu.

Tüm bu süreçte her savaşta olduğu gibi zorunlu göçler yaşandı. Fakat Türkiye'nin mültecilik meselesinde ayrı bir propagandası oldu. Selefi katillerin Esad güçleriyle savaşmaya başlamasının hemen ardından sınır kapılarını açan Türkiye özellikle mültecileri ülkeye yerleştirip uluslararası kamuoyuna Esad "zulmünü" mültecilerin sayısı ile gösterip böylece Suriye'yi uluslararası müdahaleye açık hale getirecekti. Böylece ilk başta kamplarda 30-40 lira arası yevmiyeler dağıtılıp ve Suriyelilere "Tayyip babamız" edebiyatı yapılarak kampları cazibeli göstermeye başladılar.

Ne var ki evdeki hesap çarşıya uymuyor. Çetelerin cinayetleri işleyip internet üzerinden yayınlaması dünya kamuoyunda tepkiyle karşılanırken aynı zamanda Esad rejimi arkasındaki Rusya ve Çin uluslararası müdahaleyi önleyen diğer bir etken oldu. Bununla beraber Suriye halklarının işgalci, katliamcı çetelere karşı direnişi emperyalistlerin heveslerini kursaklarında bırakmış oldu. Hal böyle olunca savaş borazanı ve "mazlumların hamisi AKP" Suriyeli mültecileri kendi kaderlerine terk etmiş oldu.

Suriyeli kadınlar kaldıkları kamplarda fuhuşa zorlandı. Kamptan dışarı çıkınca tablo değişmedi. Bu sefer evlilik görünümünde fuhuş dayatıldı. Suriyeli mülteciler gittikleri çoğu yerde ucuz işgücü olarak kullanıldı. Örneğin Mersin'de tarlada günlük yevmiye 40 lira iken Suriyeliler yer yer 20 lirayı bulan fiyatlarda çalıştırılıyor. Suriyeli çocuklar ise perişan bir halde sokaklarda dilenmek zorunda kalıyor. Kaldıkları evler

ise çoğu zaman harabeyi andırıyor. Kamplardan kaçan ya da farklı kanallarla Türkiye'ye gelen Suriyeli aileleri fırsat gibi gören emlak kesimi ise ev kiralalarını fahiş derecede arttırıyor.

Bu mültecilerin arasında Şam Üniversitesi'nde akademisyen olup Türkiye'de inşaatta çalışan ya da seyyar satıcılık yapanlar dahi var. Tarladan inşaata kadar Suriyeliler'in ucuz iş gücü olarak kullanılması gündeliklerin de düşmesine neden olurken, Suriyeliler'in açtıkları bakkalarda Suriye'den getirilen malların ucuza satılması vb. yerellerdeki esnafın tepkisini çoğaltıyor. Tabii bu tepki çoğu zaman AKP'ye değil de Suriyelilere yöneltiliyor. AKP'ye ise sadece homurdanma olarak kalıyor. Oysa bu kadar insanı yerinden yurdundan eden etkenlerden biri de AKP'nin saldırgan savaş politikalarıdır.

Tabii şunu da ayırt etmek gerekiyor: Çukurova'da farklı illerde mültecilerin durumu farklılaşıyor. Antakya'daki mültecilerin büyük bir kısmı çetelerin sempazanı ya da doğrudan militanları oldukları ve halka onlarca tehditler yağdırdıkları biliniyor. Geçen sene ise Mustafa Kemal Üniversitesi'nde (MKÜ) öğrenci bir kadına tecavüz ettiler.

Adana, Mersin gibi illerde ise çoğunlukla zorunlu savaştan kaçan yoksul kesim var. Bunlar çoğunlukla AKP'ye ve Erdoğan'a tepkililer. Ancak yine de bu yıkıcı savaşın yarattığı travmatik etkenler Suriyeli ve yerel halkı karşı karşıya getirmektedir. Antep örneğinde olduğu gibi olay çok ciddi boyutlar alabilmektedir.

Tabii ki burada Suriyeliler arasında sosyal, sınıfsal konumlarına göre durumu iyi olanların gittikleri bölgelerde daha rahat yaşayabildiğini eklemek gerekmektedir. Savaşın faturasını her zaman olduğu gibi emekçi halklar ödemektedir.

Sorunun kaynağı olanlar sorunu çözemez!

Bu sorunu yaratan AKP'nin savaş politikalarıdır. İşçi ve emekçileri sefaletle mahkûm eden sosyal yıkım politikalarıdır. Onların çözümleri ancak Suriyelileri kamplara kapatmak, Antep'ten başka yerlere taşımak ya da Arapça tabelaları kaldırmak oluyor. Bunun sorun çözücü olmadığı ise ortadadır. Çözüm işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde emperyalizme karşı mücadeleden geçmektedir.

Irak kan gölü, gerici basın reklam peşinde!

Gerici basın neredeyse tamamı Anadolu Ajansı tarafından servis edilen tek merkezli haberleriyle Irak'taki çatışmalara AKP odaklı bakıyor. Gerici İŞİD çetesi Suriye'de Alevileri, Kürtleri hedef aldığı anda kulaklarını tıkamayı adet edinenler Musul'un işgal edilmesiyle değişen süreçte haber dillerini kısmen değiştirdi. 'Suriyeli muhaliflerden' 'İŞİD terör örgütüne' evrilen süreçte Musul Konsoloslugu'nun işgali ve 49 çalışanın rehin alınması ile sansür süreci devreye girdi.

Gelinen yerde gerici basında Irak gündemi, "AKP'nin bölgeye yardımları" genel başlığında işleniyor. Gerici çetenin katliamları, bölgedeki dayatma ve insanlık dışı uygulamalarıysa ikincil planda işleniyor. Keza saldırılarda da mümkün olduğunca "Iraklı Türkmenlerin mağduriyeti" üzerinden konu işlenerek ağır kayıplar yaşayan diğer halklar görmezden geliniyor. Katliam haberlerinde dahi ayrımcılık yapılıyor.

"Yardım" var, kimsenin haberi yok!

Devletin resmi haber ajansı olan Anadolu Ajansı, bölgedeki yardım çalışmalarını koordine eden Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı'na (AFAD) dayandırdığı görüş aktarımlı haberlerinde yardımları büyüttükçe büyütüyor. AA ve AFAD işbirliğindeki haberler Irak'ta her ihtiyacın karşılandığı havalarında. Ancak gerçekte, haftaları bulan çete katliamları ve göçler karşısında yeni yeni sınırlı adımlar atılmasından öteye gidilmiyor.

AFAD, Ezidiler için Zaho'da 16 bin, Türkmenler içinse Duhok'a 15 kilometre mesafedeki Şareyn'de 20 bin kişilik kamp kurduğunu duyuruyor. 109 TIR'lık yardım malzemesi gönderildiğini açıklıyor. Fakat Şaria'daki yardım organizasyonlarını düzenleyen emekçilerin Türkiye'nin insani yardımına dair bilgileri yok. Bu bölgedeki yardımların Birleşmiş Milletler, UNICEF, Save The Children tarafından gönderildiğini aktarıyorlar.

"Türkmenlere yardım" başlığıysa bölgedekiler için hiçbir anlam ifade etmiyor. Zira bölgeden haber aktaran tüm kaynaklar Türkmenlerin ilk saldırılardan itibaren zaten bölgeden uzaklaştığını, özellikle Şii Türkmenlerin Irak'ın güneyine indiklerini aktarıyor. Sünni Türkmenlerinse çetelerin denetimlerinde yaşamlarını sürdürdükleri ifade ediliyor. Yani gerici basının haberleri AKP'yi yardım kaynağı ilan ederek "Ortadoğu fatihliğini" beslemeyi sürdürüyor.

Sendikal harekette ne(ler) oluyor?

Kendilerini, -onların deyimiyle- 'çalışma yaşamına adanmış' olan yazar, akademisyen, uzman ve danışmanlar ile sendikal alandan beslenen bazıları sendikal hareket ve sınıf hareketinde yaşanan gelişmeler üzerinden işçi sınıfına 'akıl hocalığı' yapmaya çalışıyor.

Bu yorumlar çoğu zaman öyle bir ruh haliyle kaleme anılıyor ki, sanırsınız işçi sınıfı mücadelesi yalnız ve yalnızca sendika üye istatistikleri, işkolu barajları veya yasalarla cendere altına alınmış TİS süreçlerinden ibaret. Sendikalist bir ufukla yazılıp çizilenlerde işçi sınıfı hareketinin militanlaşma veya fiili-meşru mücadele çizgisine yakınlaşması özel bir anlam taşımıyor. Zaman zaman sendikal alanın sınırlarını aşan çıkışlar olağanlaştırılıyor.

Aynı çevrelerin, Greif işgali sırasında böylesine büyük bir direnişi görmezden geldiğini veya sendikal bürokrasiye karşı başı dik bir mücadele yürüttüğü için işgal eyleminin bu zatlar tarafından yok sayıldığını not düşelim. Düşelim ki, son süreçte sınıf hareketinde yaşanan hareketliliğin arka planını irdelerken gözden kaçırılanları ve işçi hareketinde alttan altta gelişen mücadele eğilimini doğru anlayabilelim.

İşçi sınıfı hareketi nereye doğru?

Peki, son dönemde kendisini özellikle sendikal hareket üzerinden gösteren çıkışlar ne anlama geliyor? Ya da başlıktaki soruyu biraz daha farklılaştırıp daha doğru biçimde sorarsak işçi sınıfı hareketinde neler oluyor? Lokal gibi görünen eylemlilikler, içinden geçtiğimiz süreçte nereye, neye tekabül ediyor?

Bu sorunun yanıtı aslında oldukça basit. Sendikal harekete bir şey olduğu veya harekette özü itibarıyla çok önemli, ileriye dönük umut vaat eden gelişmeler yaşanmıyor. Baştan aşağı çürümüş, bürokratikleşmiş ve mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzak bu yapılar yerinde saymaya devam ediyor.

Ancak, sınıf mücadelesinin mevcut seyri açısından mücadelenin önündeki tüm engellere rağmen bu gerilik tablosunun kendi bağrında bir dizi imkanı barındırdığını da vurgulayalım. Özellikle Haziran Direnişi'nin etkisinin sınıf saflarında etkili olduğu görülüyor. Greif işgaliyle eşzamanlı olarak gelişen çeşitli sınıf eylemleri içerisine girdiğimiz yeni dönemin temel özelliklerine ayna tutuyor. Greif işçilerinin dillerine doladıkları "Bu daha başlangıç..." sloganı Yatağan işçileri tarafından da sahipleniliyor.

Sınıfın tercihi mücadele

Yakın dönemde ve çeşitli işkollarında yaşanan direnişlere, grevlere ve yer yer militan çıkışlar ortaya koyan işçi eylemliliklerine şöyle bir göz attığımızda bu karakter daha net görülüyor. Örneğin, uzun yıllardır grev kararı dahi asmadan TİS süreçlerini noktadıklarına tanık olduğumuz sendikalar greve çıkıyor. Önceki dönemlerde yüzde sıfırlara, enflasyon oranında göstermelik zamlara bağlanan TİS'ler son dönemde sendikal yönetimler açısından hayli

zorlu geçiyor. Grevin ağza dahi alınmasının yasak olduğu fabrikalarda fiili grevler yaşanıyor, sendika bürokratlarının engelleme girişimlerine rağmen grev oylamalarında tercih grevden, mücadeleden yana yapılabiliyor.

İşçi sınıfının öyle ya da böyle iş güvencesine sahip kesimleri de yeni dönemde mücadeleyi seçiyor. Uzun yıllardan sonra grev deneyimi yaşanan Şişecam'da Kristal-İş Sendikası'nın grevi bu gerçeğe işaret ediyor. İşçi sınıfının görece güvenceli kesimleri dahi sermayenin kölelik dayatmaları karşısında ayağa kalkıyor.

Ya da Genel Maden-İş veya T. Maden-İş gibi, örgütlülükleri kamu sektörüne daralmış olan sendikal yapılar özel sektörde yeni örgütlenmelere adım atmak zorunda kalıyor. Tabanındaki işçilerin mücadele isteğini geçmiş dönemlerde kolaylıkla bastırabilen sendikal yönetimler yeni dönemde bu düzeni eskisi kadar kolay idare edemiyor. Zonguldak'ta Hema Kömür İşletmeleri'nde çalışan işçiler, örgütlendikleri GMİS'i direnişlerinde yanlarında olmaya zorlayarak basınç uyguluyorlar.

Afşin-Elbistan B Termik Santrali'ne bağlı Çöllolar Kömür İşletmesi'nde düşük ücretlere ve kölece koşullara yeter diyen T. Maden-İş üyesi işçilerin grev yaşama karşı fiili olarak gerçekleştirdikleri iş bırakma eylemi de sınıf hareketinde yeni dönemin eğilimlerini taşıyor. Her ne kadar belli bir kayıpla sonuçlansa da bedel ödemeyi göze alarak işçilerin iradesiyle başlattıkları eylem yıllarca sendikal bürokrasinin etkisi altında olan işçiler için yeni bir çıkış olabiliyor.

Uzun yıllardır örgütlülüğü olduğu dahi bilinmeyen, adı yalnızca DİSK genel kurullarında duyulan Tümka-İş Sendikası'na üye Kimberly Clark işçileri uzun yılların suskunluğunu bozarak 36 günlük grevleriyle kazanıma ulaşabiliyorlar.

Ya da varlığı yokluğu belli olmayan Ağaç-İş Sendikası'nın uzun yıllardır TİS imzaladığı Yıldız Entegre'de işçiler, kendilerinden habersiz TİS imzalayan sendika yönetimine kazan kaldırılabiliyorlar. Dahası, Ağaç-İş üyesi işçilerin bu adımı alt kademe bürokratlarını da mücadelelerini sahiplenmeye zorluyor. Ağaç-İş Genel Merkezi'nin, işçilerin bu çıkışı karşısındaki tutumu şubeyi kapatmak oluyor.

Belki de sınıf hareketinin son bir yıllık sürecinde en çarpıcı örneklerden olan Yatağan direnişi de

bizlere işçi iradesinin anlamlı örneklerinden birini gösteriyor. Özelleştirme saldırısına karşı direnen işçiler militan sokak eylemlerine imza atarken mücadeleleri karşısında suskunları oynayan Türk-İş çetesini hedef alarak genel merkez binasını işgal ediyorlar. İşçiler halihazırda, termik santrallerin satışına karşı işyerlerini savunmak için barikatlar kuruyorlar.

Kent Gıda'da işçilerin basıncı sonucu grev kararı alan Tek Gıda-İş Sendikası'nın yönetimi, işçilerin grevi sonlandırıp sözleşmeyi imzalamaları için her türlü yola başvuruyor. Grevi kırmaya yönelik her türlü yol deniyor. Grev oylaması da tutmayınca grev satış sözleşmesiyle bitiriliyor.

Sınıf hareketinde son dönemde yaşanan canlanmanın en canlı örneklerinden birini ise, Kütahya gibi gericiliğin hakim olduğu bir ilde işten atma saldırısına karşı fabrikalarını ateşe veren Seyitömer Linyit işçileri veriyor.

Özetle, normal şartlar altında sendikal bürokrasinin tam denetimini yaşadığı fabrikalarda bürokratların hesapları bozuluyor. Tüm bu fabrikalardaki mücadele eğilimleri sendika bürokratları tarafından eskisi gibi sorunsuzca bloke edilemiyor.

Taban örgütlülüğü kazandırıyor

Sınıfın saflarında güçlenen direnme ve mücadele eğilimi tüm ileri çıkışlara rağmen sendikal bürokrasi eliyle boğuluyor. Ya da GREIF işgali sürecinde DİSK/ Tekstil bürokratlarının yaptığı gibi kirli yöntemlerle taban örgütlülüğü dağıtılmaya çalışılıyor. Örgütlenme eğilimi, sendikaya üyeliklerde e-devlet uygulamasına geçilmesiyle sendikalara yönelim açısından sınıf hareketine bir ivme katsa da toplu sözleşmeli işçi sayısı açısından özü itibarıyla çok büyük bir değişiklikten bahsetmek zor.

Yukarıda ifade edilen ve içinden geçtiğimiz dönemin özelliklerini barındıran direniş ve grev süreçleri çoğu zaman sendikal bürokrasinin 'zaferiyle' sonuçlansa da taşıdığı bilinç ve mücadele isteği açısından işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde önemli bir yerde duruyor.

İşçi sınıfı hareketi, direniş ve mücadele eğilimi güçlendikçe Greif gibi örnekleri de hafızasına kazıyarak yeni ve daha güçlü mücadeleleri biriktiriyor.

Tıkanan sendikal hareket ve ‘zorunlu zor’ ilişkisi!

D. Sinan

“Sınıf sendikacılığı”, özellikle ‘80’den sonra çokça tartışılan bir kavram oldu. Lakin yapılan bu tartışmalar genelde sıkışan mücadelenin nedenlerini açığa çıkartmak ya da bu sıkışmayı bir biçimde teorize etmenin ötesine pek geçemedi. Bu tartışmanın son otuz yıllık sınıf mücadelesi cephesinde iki tarafı oldu; ilki sınıf sendikacılığı yaptığını iddia eden ya da bu çizgiyi söylemde savunan sendika(cı)lar cephesi, diğeri ise, işçi sınıfının siyasal öncüleri veya bu iddiayı taşıyan devrimciler cephesi.

Bu tartışmanın uzun zamana yayılmasının somut bir karşılığı var elbet. Son otuz yıllık sınıf mücadeleleri tarihimize bakacak olursak, pratikte sınıf sendikacılığını esas alan sendikalardan yoksun olmanın, işçi sınıfına ağır bir faturaya dönüştüğünü görürüz. Bu yakın tarihimizde işçi sınıfının irili-ufaklı birçok kalkışmasının bir şekilde kırılması, işçi sınıfının Mengen’den beri bir türlü önündeki barikati aşamaması, mevcut sendikal anlayışların “sınıf sendikacılığı” bahsindeki söylem ve duruşlarını sorgulamayı zorunlu kılıyor.

Sendikaların ortaya çıkış tarihine kısa bir bakış

Bu tartışmanın tarihsel sürecine açıklık kazandırmak bakımından sendikaların tarih sahnesine çıkış sürecine, kısaca da olsa değinmekte fayda var. Konu bağlamında sendikal hareketin tarihini anlatmak değil de, öncelikle bu tarihsel sürecin mantığını kavramak gerekiyor. Bilindiği üzere sendikalar dayanışma sandıkları gibi formlardan doğan, işçi demokrasisinin ilk nüvelerini yaratan ve amansız düşmanı burjuvaziye karşı mücadelesinde, işçi sınıfının en önemli silahlarından biri olarak yaşam bulmuştu.

Bu tür örgütsel formlar işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin sonuçları ve zorunlu araçlarıydı. Her şeyden önce işçi sınıfını devrimci yapan ilişkinin, yani kendini yönetme yetisinin geliştiği, muktedir olduğu ve sosyalizmin özünün tohumlarının atıldığı biçimlerdi öz örgütlenmeler; halen de öyledir.

Bu tarihi gelişim esnasında kapitalist sınıf ve onun devleti de boş durmamış, binlerce işçi illegal olarak kurulan bu sandıklara üye oldukları veya liderlik yaptıkları için giyotinlerde doğranmış, akıl almaz işkencelerden geçirilmiştir. Ancak sınıf mücadelesi sermayenin bu vahşi saldırılarına rağmen büyümeye, hatta sertleşmeye devam etmiştir. Öyle bir tarihsel süreçtir ki bu dönem, işçi sınıfının ‘ilkel öfkesi’ni bile örgütlü bir eyleme dönüştürebilmiş, Ludizm gibi güçlü/kitlese hareketler yaratmıştır. Sermaye cephesinin büyüyen bu hareketi ve işçi sınıfı mücadelesini bastırmak için gerçekleştirdiği onca saldırı bile, hareketi geri püskürtememiştir. Bu sefer burjuvazi, iktidar olduğu günden beri değişik formlarda kullandığı bir yöneme başvurmuştur. Dayanışma sandıklarını yasal hale getirmiş ve denetimine almaya çalışmış, bu taktik zamanla uğursuz sonuçlar yaratmıştır.

Bu yasallaşma süreci işçi sınıfı mücadelesinin tümünden önünü kesmemiştir elbet. Hatta bu sandıkların daha kitlesel örgütlere dönüşmesine alan da açmıştır.

Ama gözden kaçan bir sorun vardır ki, işçi sınıfının bu öz örgütleri, büyük oranda kapitalistlerin denetimi altına girmiştir. Bu sandıkları yöneten öncü işçiler yasal zemini, sermayenin tanıdığı sınırı geçmemek, yeniden yasadışı konuma düşmemek için doğal bir ilişki sürecinde esnemeye, uzlaşmaya, geri adım atmaya başlamıştır.

Mücadeleyle kazanılan bu örgütsel formları salt koruma kaygısıyla hareket etmek, yasa koyucu sınıfın yani burjuvazinin istemleri ve saldırıları karşısında artık daha ilerden mücadele araçları ve yöntemlerine başvurmak bir yana, eldeki kazanımlardan bile feragat eden bir anlayışın doğmasına sebebiyet vermiştir.

Sermaye, bu sandıkları yalnızca yasallaştırmamış, onların nasıl işleyeceğini de yasalarla belirlemiştir. Doğal olarak “sendikacı” kavramı da, bu dönemde hayat bulmuştur. Peki, bu kavramın gelişmesi nasıl sonuç yaratır? Doğal olarak bir statü kazanan öncü işçi, bu statü ve burjuvazinin ideolojik bombardımanından da kaynaklı ilk başta ekonomik olmasa da sosyal olarak ayrıcalıklı bir hal almaya başlar. Kendini ayrıcalıklı hisseden birçok insan gibi bu ayrıcalığı korumak ve güçlendirmek zorunlu bir ilişkiye dönüşmüş, bu da zamanın bürokrat sendikacılarının doğmasına zemin hazırlamıştır.

Sendikaların ikili rolü

Bu sürecin, yukarıda genel hatlarıyla ifade ettiğimiz gibi yaşandığı gerçeğinden hareketle, günümüzde sınıf sendikacılığı kavramını tartışmak gerekiyor. Bugünün sendikaları, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin önünü açtığı kadar onu kapitalizm sınırları içerisinde tutan bir rol de oynuyor aynı zamanda; diğer bir ifadeyle sendikalar, sınıf hareketi açısından ikili bir rol oynuyor.

Bu tartışmanın farklı boyutları olsa da, asıl gelmek istediğimiz ve konu kapsamında anlaşılması gereken nokta, bu ikili roldür. Belirtmek gerekiyor ki, görevlerini hatırlatan sınıf devrimcilerine, “ama biz sendikayız, parti değiliz” diyerek savunma yapan sendika bürokratları bir durumu ortaya koyuyorlar; bu durumu da içeren Türkiye’deki son otuz yılın tartışmasına geçmek gerekiyor.

Hareketi düzen sınırları içinde tutan anlayışın iflası

Türkiye’de sınıf hareketinin belli sınırları aşamadığı son otuz yıllık tarihi, sendikalara egemen olan anlayış şahsında, bu tıkanışın temel sorumlularını bulmaktadır. Sınıf hareketini, işçi sınıfının kendisi için sınıf olma bilincini kötürümleştiren, sermayenin organik bir parçası haline gelen sendikal bürokratik kast ve tapındığı yasal ilişkiler, halen sınıfın ayağına dolanmak istenen prangalardır.

Her kim ki, meşru/militan mücadele rotası izlemiyorsa, bu tutumuyla işçi sınıfı mücadelesini düzen içine sıkıştırmaya çalışıyor, işçi sınıfı mücadelesine zarar veriyor demektir. Bu gericiliğin en

rezil örneği, yakın zamanda Greif’te direnişin karşısına dikildi. Greif’te kendilerini “sınıf sendikacısı”, hatta “devrimci” ilan eden bazı unsurlar bile bu ihanetin doğrudan ortağı ve örgütleyeni olmuşlardır. Adına “ekonomizm”, “uzlaşmacı sendikacılık”, “çağdaş sendikacılık” vb. ne dersiniz deyin, bunun adı düpedüz işçi sınıfının tarihsel mücadelesine ihanettir. Bu anlayış sınıf nezdinde de itibarını yitirmiş ve iflas etmiştir.

Greif’i anlamak sınıf mücadelesinde izlenmesi gereken yolu anlamaktır!

Önümüzdeki mücadele dönemi işçi sınıfının sadece sermayeyle değil, bu anlayışla da cepheden hesaplaşacağı bir süreç olacaktır. İşçi sınıfının kendini yönetme yeteneğini geliştirmesi, gücünün farkına varabilmesi, kendi içindeki hainleri cezalandırmaya başlamasına bağlı olacaktır. Ne iyi ki, artık bunun ilk yansımalarını görebilmek mümkündür. Örneğin, Greif’in izinden giden Standart Profil işçileri gibi kendi iradelerinden bağımsız imzalanan TİS sonucunda sendika yöneticisini ellerinden polis ve jandarma zor almıştır.

İşçi sınıfının düzen yasallığına takılmayan meşru/militan mücadeleye çekilmesi, onun tarihsel mücadelesinin önünü açacak en temel belirleyenlerinden biridir. Bu aşamadan sonra tartışılacak en önemli noktalardan biri de, işçi sınıfının devrimci şiddetinin açığa çıkartılması sorunu olmalıdır. İşçi sınıfının öfkesini bilemek ve örgütlü eyleme dönüştürmek mevcut koşullarda sınıf devrimcilerinin temel görevlerinden biri durumundadır.

Tarihsel olarak sınıf hareketinin geliştiği her evre işçi sınıfının kendi meşru şiddetine başvurduğu zamanlara denk gelir. Bu tarihsel zor ilişkisi her şeyden önce işçi sınıfında devrimci bir bilinç yaratırken sermaye iktidarını tuzla buz edecek ilk deneyimlerin edinilmesinin koşullarını da yaratacaktır. İşçi sınıfının bu meşru-militan mücadelesinin karşısında duran ya da ona engel olmaya teşebbüs edenler, bu zorunlu zor ilişkisinden nasiplerini alacaktır.

İşte önümüzdeki süreç bu derece berrak ve net işlemek zorundadır. İşçi sınıfı mücadelesinin güçlenmesinin başka bir yolu da bulunmamaktadır. Biz sınıf devrimcilerine düşen temel görev, meşru/militan mücadelenin geliştirilmesini hızlandıran, devrimci sınıf çalışmasını yaygınlaştırıp, derinleştirmektir.

Greif Direnişi deneyimi, bu ilişkinin en somut ve net karşılığı olmuştur. İşçi sınıfının kazanımı maaşındaki üç-beş kuruşluk artış değil, onun kendini yönetmeyi, kendi demokrasisini oluşturmayı öğrenmesinden geçer. Greif’i anlamak, yeni dönemde sınıf mücadelesinde izlenmesi gereken yolu anlamak demektir.

“Örgütlenmek dışında bir çaremiz var mı?”

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin (TOBB) düzenlediği 7. Türkiye Ticaret ve Sanayi Şurası geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi.

Gerçekleştirilen şurada “iş mahkemelerinde işveren aleyhine karar çıkması” konusunda eleştirilerini aktaran sermaye sözcüleri cumhurbaşkanlığı seçiminin sonrasında hükümetin bu konuda kendileri için değişiklikler yapmasını istedi.

Sermayedarların bu isteğinin nedenlerini ve ne anlama geldiğini Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi **Av. Bülent Şimşek** ile konuştuk...

- İş mahkemelerinde kararlar gerçekten sermaye sözcülerinin dediği gibi ağırlıklı olarak işçiler lehine mi çıkıyor. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- İş mahkemelerinden çıkan kararlarla ilgili paylaşabileceğimiz, istatistiki bir bilgi mevcut değil. Ancak, avukatlık pratik yaşamımızdan şunu açıkça söyleyebiliriz. Hayır, genel kabulün aksine iş mahkemelerinde ağırlıklı olarak işçiler lehine kararlar çıkmaz.

İşçinin haklarının gaspedilmesi, işverenlerin genel bir uygulamasıdır. İş Kanunu'nun en temel düzenlemelerinin hemen her işyerinde, ayaklar altına alındığıdır gerçek olan. En yaygın ihlaller, ücretlerin bir kısmının bankaya bir kısmının elden ödenmesi, keyfe keder ücret kesintileri, sigortasız çalıştırma, sigortanın asgari ücretten yatırılması, fazla mesai ücretlerinin ödenmemesi, gece fazla mesai yasağı, günde 11 saatten fazla çalıştırma, fazla mesaiye zorlama, yıllık izinlerin kullandırılmaması veya parçalı olarak kullandırılması, resmi-dini bayramlarda çalıştırma, asgari geçim indiriminin ödenmemesi, yasaya aykırı taşeron çalıştırma, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, sendikal örgütlülüğe izin verilmemesi, sendikal nedenle işten çıkartma, istifaya zorlayarak ihbar tazminatının ve kıdem tazminatının gaspedilmesidir. Bunun dışında pek mahkeme dosyalarına yansımaya da mobbing, taciz, hakaret, cinsiyet ve ırk ayrımcılığı da yaygın ihlallerdendir.

İhlaller uygulanma anında önlenmeli

Bunlar, kanun ve yönetmeliklerin açık düzenlemelerine karşın, yaygın olarak yapılan ihlallerdir. Bir istatistik hazırlanacaksa bu ihlallere ilişkin yapılmalıdır. Bu ihlallerin uygulama anında önlenmesine ilişkin yeterli bir hukuk mekanizması bulunmamaktadır. Var olanlar da uygulanmamaktadır. Bakanlığa, Bölge Müdürlüğü'ne, sigorta müdürlüklerine yaptığınız başvurular ise “mahkeme yolu” gösterilerek geri çevrilir. Hasbelkader sendikali bir işyerinde çalışıyor iseniz, -istisnalar hariç- “yapılacak bir şey yok”, “işverenle konuşuruz” cevabı

alıp, sendika avukatlarına yönlendirilirsiniz ve size mahkeme yolu gözükür.

Hak gaspı yaygın olunca mahkemeye başvurular da artıyor

Hak gaspı bu denli yaygın olunca, haliyle iş mahkemelerine başvurular da fazla olmaktadır. Ancak, mahkemeye başvurmanız yetmez, bütün bu ihlaller bilinmiyormuşçasına, bunu mahkeme yargıcına ispat etmeniz beklenir. Bu ispatı yaptınız yargıcını aştınız diyelim; iş burada bitmez. Bir de Yargıtay'ı ikna etmeniz gerekmektedir. Kanun der ki, işe iade davalarının temyizi bir ay içinde, diğer iş davalarının temyizi iki ay içinde sonuçlandırılır. Ancak, bu hüküm hiç uygulanmaz. Dosyanız çoğu zaman bir yılı aşkın süre Yargıtay'ın tozlu arşivlerinde bekletilir. Bazen iki üç yıl.

Mahkemeler aynı durumda farklı kararlar veriyor!

Adına, “yargıya başvurma” denilen uzun ve masraflı bu uğraş sonunda alacaklarınıza kavuşabilirsiniz! Ancak, her sonuca da hazırlıklı olmalısınız. Çalışma arkadaşınız alacaklarını aldıği halde siz alamayabilirsiniz. Nasıl mı oluyor, bir örnekle açıklayayım. Kadrolu işçilerle eşit haklar talep ettiği ve bunun için sendikal çalışma yürüttüğü için 2011 yılı sonunda 9 taşeron işçisi Maltepe Belediyesi'nden işten çıkartılmıştı. İşçiler buna sessiz kalmamış direnişe başlamışlardı. Diğer taraftan da mahkemeye başvurmuştu. Dosyalar, Kartal'da üç farklı iş mahkemesine paylaştırılmıştı. Mahkemelerden birisi, sendika nedeniyle işten çıkartıldığına ancak kadrolu belediye işçisi olarak kabul edilemeyeceğine karar vermişti. Temyizimiz sonunda Yargıtay 7. Dairesi kararı bozdu. Bozma sonrası halen dava sürmektedir. Diğer mahkeme, sendika nedeniyle çıkartma olmadığına ama kadrolu işçi olduğuna karar vermişti. Temyiz sonrasında Yargıtay 22. Dairesi o işçinin belediyenin

kadrolu işçisi gibi değerlendirilemeyeceğine karar verdi. Ve bütün yargı yolu böylelikle kapanmış oldu. Diğer 7 işçinin davasına bakan mahkeme, işçilerin sendika nedeniyle işten çıkartıldıklarını, belediye ile taşeron şirketleri arasında muvazaalı ilişki olduğunu ve işçilerin belediyenin kadrolu işçisi olarak kabulü gerektiğine hükmetti. Temyiz sonrasında, dosya Yargıtay'da iki farklı daireye paylaştırıldı. 22. Hukuk Dairesi, kendisine gelen dosyada mahkemenin kararını ortadan kaldırarak o işçinin taşeron işçisi olduğuna ve sendika nedeniyle çıkartma olmadığına karar vererek dosyayı kapattı. Diğer altı işçinin dosyası 9. Hukuk Dairesi'ne gitti. Bu daire önce kararı bozdu, mahkeme aynı kararında ısrar edince ikinci temyizde kararı onadı.

Anlattığımız şudur. Aynı koşullarda çalışıp, birlikte işten çıkartılan bir işçinin davası halen devam ediyor, iki işçi için taşeron işçisidir denilip sendika tazminatı verilmiyor. Diğer altı işçiye hem sendika tazminatı hem de belediyenin kadro hakkı veriliyor. Bu örnek, iş hukukunun nasıl uygulandığının fotoğrafıdır.

- Sermayedarların bu konuda kendi çıkarları için düzenleme yapılması istenmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Az önceki cevabımızdan devam ederek anlatayım. Dikkat edilirse orada Yargıtay dairelerinin numaralarını da belirttim. Bunun esprisi şu: Uzun yıllardır, iş davalarına Yargıtay'ın 9. Hukuk Dairesi bakıyordu. Bu daire, nispeten işçilerin haklarını karar altına alıyordu. Ancak, sermaye elbette bundan rahatsızdı. Bu nedenle yasa ile, iş davalarına bakılması için ikinci bir daire kuruldu. Bu daire 22. Hukuk Dairesi'dir. Kararlarından ne amaçla kurulduğunu anlamak mümkün; işçi lehine oluşmuş içtihatları ortadan kaldırmak yeni içtihat oluşturmak. Yukarıdaki örnek bunun için yeterlidir sanırım.

Hak gasplarının önüne geçmek için çare; örgütlenmek!

Sermaye, varoluş nedenine uygun olarak yasa koyucular eliyle yargı kurallarını değiştirecek, bunun için sözcülerinden talepte bulunacaktır. Buna şaşırılmaması gerekir. TOBB şurasındaki açıklamanın varlığından bağımsız olarak söyleyelim; bu hep böyle yapılır. Dün kurdukları mahkemeleri bugün kaldırıyorlar, dün yaptıkları yasayı bugün değiştirirler. Elbette bunu -çok sevdikleri- “her iki tarafın haklarını koruyacak düzenlemelerle (!)” yapıyoruz deyip servis ederler. Esas olan, bu gerçek karşısında işçilerin, emekten yana sendikaların, kitle örgütlerinin ve siyasal örgütlerin ne yapacağıdır. Bizlerin neler yapabileceğidir. Burjuvazinin dengeler üzerine kurulu kendi düzenini sürdürmesini izlemekle mi yetineceğiz yoksa hak mücadelesini her yerde haykırarak mı? Mahkeme salonlarına sıkışıp kalmış talepler ile belki gaspedilmiş hakların bir kısmı geri alınabilir! Hak gaspının önüne nasıl geçeceğiz? Örgütlenmek dışında bir çaremiz var mıdır? Bu soruları sorup, buradan bir yol bulmak gerekir.

Yatağan işçileri barikatları kurdu!

Yatağan'da özelleştirmenin gerçekleştirilmesi karşısında işçiler santral girişine kurdukları barikatlarla nöbete başladılar.

Özelleştirme Yüksek Kurulu, Yeniköy Yatağan Elektrik Üretim ve Ticaret A.Ş.'ye ait Yatağan Termik Santrali'nin Güney Ege Linyitleri İşletmesi'nin satışını onaylarken, aylardır özelleştirmeye karşı direnen Yatağan işçileri ise barikatları kurdu.

TES-İş ve Maden-İş üyesi işçiler, santralin özelleştirmesine tepki olarak 20 Ağustos günü işyerlerinin önünde toplandılar. Vardiya değişiminde Güney Ege Linyitleri işletme girişini kesen işçiler, iş makinelerini de kapının önüne getirerek, barikat kurdu.

İşletme önündeki işçilere seslenen Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin, Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun Yatağan Termik Santrali ve maden ocaklarının ihalesini onayladığını hatırlatarak, şunları söyledi: "Kimi çevrelere göre her şey bitmiş sayılabilir. Ancak; enerji ve maden işçileri olarak son sözümüzü henüz söylemedik. Bu kurumları bu hale getirinceye kadar çok çileler çektik, çok emekler verdik, çok fedakârlıklarda bulunduk. Bir siyasi iktidar, 'Meclisin çoğunluğu bende, ben iktidarım, istediğimi yaparım, istediğimi satarım' diyemez. Siyasi iktidarı destekleyenlerin de, desteklemeyenlerin de hakkı vardır bu işletmelerde, doğmamış çocukların da hakkı vardır. Santraller ve kömür ocaklarımız devletin değil, devlete zimmetlenmiş milletin malıdır."

"İşçi sınıfı bizimle olacak"

Gece gündüz işletmede nöbet tutacaklarını kaydeden Girgin, dayanışma çağrısı yaparak direniş için şunları vurguladı: "Son ferdimiz düşene kadar iş yerlerimizi müdafaa edeceğiz ve firmaları işyerlerimiz sokmayacağız. Bundan sonra olacıklardan, taleplerimizi dikkate almayan siyasi iktidar sorumludur. Özelleştirme emperyalist bir dayatmadır, emperyalizme karşı olan herkesi bize güç vermeye çağırıyoruz. Özelleştirme ekonomik bağımsızlığımızın yağmalanmasıdır, bu yağmaya karşı olan herkesi bize güç vermeye çağırıyoruz. Özelleştirme Cumhuriyet ekonomisinin çökertilmesidir, Cumhuriyetin değerlerine sahip çıkmak isteyen herkesi bize güç vermeye çağırıyoruz. Özelleştirme, köleliktir, güvencesiz çalışmadır, sendikasıdır, herkesi kölelik düzenine

karşı bize güç vermeye çağırıyoruz. Özelleştirme, Soma'da olduğu gibi, Afşin Elbistan'da olduğu gibi, kâr hırsı ile üretim baskısı ile, ölüm demektir. İş cinayetlerine dur demek için, herkesi bize güç vermeye çağırıyoruz. İşyerlerimizi teslim etmeyeceğiz. Çok az olmamız felaket değil, milyonlar ve işçi sınıfı bizimle olacak."

Santralin giriş çıkışları işçilerin inisiyatifinde...

Aylardır işçilerle haklı ve onurlu bir kavga yürüttüklerini ifade eden Girgin, "Dışarıdan bakıldığında özelleştirmeye karşı mücadele eden işçiler olarak algılanıyoruz. Ancak biz aynı zamanda hak, hukuk, demokrasi kavgası vermekteyiz. Bize reva görülen şiddete ve zorbalığa karşı her zaman barışçıl eylemlerden yana olduk. Ancak geldiğimiz noktada cumhuriyetin kalesi olarak, vatanın bir parçası olarak gördüğümüz, 76 milyon insanın alinteri, çocuklarımızın da hakkı olan kurumlar olarak gördüğümüz santral ve madenlerimiz peşkeş çekilmektedir" diye konuştu.

Santraldeki giriş ve çıkışların işçilerin inisiyatifinde olacağını vurgulayan Girgin, santral önlerinde nöbet tutan işçileri çoğaltacaklarını, alıcı firmaları işletmelere sokmayacaklarını dile getirdi.

Eylem atılan sloganların ardından sona erdirildi.

Türk-İş oldu-bittiye getiriyor!

Yatağan Termik Santrali için özelleştirme süreci adım adım ilerlerken Türk-İş yazılı açıklama yaparak "Yatağan Termik Santrali özelleştirmesi oldu-bittiye getirilemez" dedi. Somut bir eylem kararı açıklamayan Türk-İş bürokratları işçilerin temel talebi olan genel grevin adını dahi anmıyor.

Santral için Özelleştirme Yüksek Kurulu'ndan kararın çıkmasının ardından Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay tarafından yazılı açıklama yapıldı. ÖYK kararı ile özelleştirmenin "yangından mal kaçırma anlayışı" ile yapıldığı ifade edilen açıklamada, gizlenen bu kararın ancak on gün sonra kamuoyuna açıklanmasına dikkat çekildi.

Deva'da baskılara rağmen direniş

Deva ilaç'ta örgütlenme ve direniş, baskılara rağmen tüm kararlılığıyla devam ediyor.

Fabrika müdürleri ile uşakları işçileri tek tek yanına kadar çağırarak içeride belli vaatlerde bulunuyor. Kimisine sendikadan istifa etmesi için para, kimisine mevki teklifinde bulunuyor. Ayrıca direnişçi işçilerle içerideki işçilerin bağı kesmek için fabrikanın giriş kısımları büyük plakalarla kapatıldı. Böylece öğle yemeklerinde arkadaşlarını ziyaret etmeye gelen işçilerin direnişçi işçilerle bağı kesilmeye çalışılıyor.

Öte yandan, hiçbir geçerli neden olmaksızın işçiler karakola ifade çağırılıyor. Buna gerekçe olarak müdüre hakaret edildiği iddiaları ileri sürülüyor. Bu da yetmezmiş gibi, ifade işlemleri saatlerce sürdürülüyor ve işçiler keyfi biçimde karakolda bekletiliyor. Böylelikle işçilerin direniş yerine daha geç gitmeleri sağlanıyor. Polis içeride işçileri tehdit ve hakaret eden müdürleri şikâyetçi olunmasına rağmen ifadeye çağırıyor.

Tüm bu baskılara rağmen işçiler direnişlerini kararlılıkla sürdürüyor. İçerideki işçiler de yemek boykotlarıyla direniş ve örgütlenme kararlılıklarını devam ettiriyor.

Kızıl Bayrak / Trakya

ICF Isı'da direniş devam!

Eskişehir'de kurulu bulunan ICF Isı Cihazları fabrikasında işçiler Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenme mücadelelerini sürdürüyor.

2. haftasını geride bırakan ICF direnişinde patron Mehmet Ali Kumaş baskıyı arttırarak işçiler hakkında "iş ve çalışma hürriyetinin ihlali" iddiasıyla suç duyurusunda bulundu.

İşçiler patronun şikayeti üzerine karakolda ifade vermeye çağırıldılar.

5 Ağustos günü Birleşik Metal-İş Sendikası'nın fabrikada çoğunluk yetkisini açıklamasıyla patron örgütlenmeyi kırmak için 2 işçiyi işten atmıştı. Aradan geçen günler içinde, 15 işçi de "geçici olarak" uzaklaştırılmıştı.

Türk Metal 'şemsiye' açıyor!

Türk Metal çeşitli şirketlerle yaptığı indirim anlaşmalarını reklamlara işçinin gözünü boyamak için kullanıyor.

Türk Metal büyük bir "müjdeyle", sosyal sendikacılık anlayışı olarak bir dizi şirketle ikili anlaşma yaptığını ve indirimli alışveriş imkanlarını arttırdığını duyurdu. Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak'ın sık sık ifade ettiği vurguyla "Sosyal sendikacılık bir şemsiye" olarak lanse ediliyor.

Bu şemsiye vurgusuyla "üye işçilerin, eş ve çocuklarıyla birlikte gitmiş olduğu bir giyim mağazasında yapacağı alışverişin 'indirimli' olması, bir sağlık merkezinde check-up ve tedaviden daha ucuz bir şekilde yararlanması, çocuklarını özel eğitim kurumlarına daha ucuza yazdırması gibi ekonomik kolaylıklar" sağlandığı öne sürülüyor. Türk Metal'in sunduğu imkanlar özel hastanelerden eğitim kurumlarına, marketlerden giyim mağazalarına uzanan bir listede farklı oranlarda indirim sağlıyor. Metal işçilerinin sırtından beslenen bu çete, TİS masalarında kaybedilen hakları bir iki tüketim maddesinde indirimle dengelemiş göstermeye çalışıyor. "%50'ye varan indirimler sağlanıyor" ve "Anlaşmalı iş yerleri fırsatı metal işçilerini mutlu etti" gibi reklam cümleleriyle kapitalist pazarlama mantığını kavradığını kanıtlayan Türk Metal, başta Bursa ve İskenderun gibi kendi adına kritik iki ilde yoğunlaşan anlaşmalarla 'şemsiyeyi' büyütüyor.

Paralı eğitime karşı işçi çocuklarının hakkını savunmak yerine özel okul ve dershanelerde indirim

imkanı peşinde koşan sendikal anlayışın mücadele ufku olmadığına dair söze gerek kalmıyor.

Türk Metal oyun oynamıyor!

MESS Grup TİS süreci gibi, on binlerce metal işçisinin önümüzdeki iki yıllık dönemini bağlayan yakıcı bir gündem varken, Türk Metal alışveriş için avantaj peşinde. Metal işçilerini TİS sürecinde eylemli tepki vermekten geri tutmak için bu göz boyama çabalarıyla dikkat dağıtılmaya çalışılıyor. Keza buna paralel olarak 52 işçi çocuğunun Rusya'ya, Başkordistan'a ve Moldova'ya birer hafta süreyle kampa gönderilmesi yansıyor. Yıllardır sendika otellerinde temsilciler başta olmak üzere işbirlikçi işçilere tatil imkanı sağlamakla övünen Türk Metal her geçen gün bu pazarlama tekniklerini büyütüyor, çeşitlendiriyor.

Türk Metal'in ihanet şebekesi, işçi sınıfı içinde en köklü, çeteleşmiş, belli bir politik misyonla sınıfın arasında yerleştirilmiş bürokratlardan oluşuyor. 'Sosyal sendikacılık' pratiğini ilk kez uygulamayan çetenin bu dönem de aynı oyunu öne çıkarması tesadüf değil. 25 Ağustos'ta başlayacak görüşmeler öncesinde dikkatleri satış taslağından başka bir noktaya çekmeye çalışıyor. Bunu da öfkelerini biriktiren metal işçilerinin olası tepkisinin önüne geçebilmek için yapıyor.

"GREV" işçilere ulaşıyor

15 Ağustos sabahı işe giriş saatinde Beylikbağı Feniş Kavşağı'nda işçi ve emekçilere GREV'in dağıtımı yapıldı. Ayrıca Şişecam ve TAYSAD'da kurulu bulunan EKU Fren Kampana fabrikalarına da dağıtım gerçekleştirildi.

Şişecam işçilerine 16.00-00.00 vardiyası girişinde ve 08.00-16.00 vardiyası çıkışında GREV gazetesinin dağıtımı gerçekleştirildi. Hak kazanmak için grev kararlılığının devam edilmesi gerektiği üzerine, hükümetin grev erteleme gereğinin yalanlarının teşhir edildiği dağıtım sırasında birçok işçi ile grev erteleme sonrasında fabrika içerisindeki durum, işçilerin tutumu üzerine sohbetler edildi.

Sınıf devrimcileri, sabah vardiyası çıkışında TAYSAD'da kurulu bulunan EKU Fren Kampana işçilerine GREV'in dağıtımı ile seslendi. Güvenliğin dağıtım engelleme girişimi işçilere seslenilerek teşhir edildi. Sendika seçme hakkına sahip çıkma, talepler için örgütlülüğü güçlendirerek mücadeleye devam etme çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Metal işçilerine çağrı!

Metal sektöründe toplu sözleşme sürecinin başlamasıyla birlikte Metal İşçileri Birliği de faaliyetlerini hızlandırdı.

Dudullu ABB'de dağıtım

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan MESS'e bağlı ABB fabrikasına vardiyalı çıkışı Metal İşçileri Bülteni dağıtıldı. Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler bülteni ilgiyle karşıladılar.

Ayrıca OSB'nin içinde birçok noktaya "MESS'i yenmek için... Seyirci kalma, örgütlen, mücadele et!, MESS'i yenmek, oyunu bozmak için... İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!" ve "Kızıl Bayrak oku okut" stickerları yapıldı.

Gebze'de dağıtımlar

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı Gebze bölgesinde metal işçilerine ulaştırıldı. Gebze OSB'de kurulu bulunan Autoliv Otomotiv fabrikasına 19 Ağustos'ta bültenin dağıtımı yapıldı. İşçilerin ilgiyle karşıladığı bülten dağıtımında Türk Metal çetesinin temsilcisi hazımsızlığını gösterdi. Dağıtımı provoke etmeye çalışan temsilci bu davranışına işçilerin ilgi göstermemesinden ötürü amacına ulaşamadı. MİB çalışanları da bu ihanet şebekesini teşhir eden konuşma ve cepheden tutumlarıyla yanıt verdiler.

Türk Metal'e bağlı Baymak fabrikasında 14 Ağustos'ta bülten ve TİS broşürü dağıtımı gerçekleştirildi. Servislere binilerek gerçekleştirilen dağıtımda, işçilere sorulmadan hazırlanan sözleşmenin metal işçilerinin taleplerine karşılık gelmediği belirtilerek, hazırlanan satış sözleşmesine karşı sendika ağalarına ve MESS'e karşı mücadele çağrısı yapıldı. İşçilerden genelde olumlu tepkiler alındı.

Birleşik Metal-İş'e bağlı Remas fabrikasındaki dağıtımda ise işçilerin TİS taslağından haberlerinin olmadığı gözlemlendi.

Mercedes'te bülten dağıtımı

MİB çalışanları Hadımköy yolu üzerinde kurulu bulunan Mercedes fabrikasına 15 Ağustos'ta Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısının dağıtımını yaptılar.

Fabrikanın ön ve arka tarafında bulunan Hoşdere ve Karaağaç mahallelerinde Mercedes işçilerinin gittiği camilerde Cuma namazı çıkışı dağıtım yapıldı. Dağıtımda işçilerle MESS Grup TİS süreci üzerine sohbet edildi.

Bazı işçiler MİB çalışanlarına "fabrikadaki süreçleri biliyorlar" diyerek gelişmelerin takip edilmesine vurgu yaptılar. Ayrıca, dağıtımdan sonra cami çevresine Metal İşçileri Birliği'nin toplu sözleşme süreciyle ilgili stickerları yapıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze-Ümraniye-Esenyurt

“İşveren hiçbir şekilde ‘barış’ beklememeli!”

Mersin’de Şişecam işçilerinin talepleri ve Şişecam grevinin ertelenme oyunu hakkında bir cam işçisiyle konuştuk...

- Öncelikle greve çıkma nedenleri olan çalışma şartlarınız hakkında ne söylemek istersiniz?

- Cam işçisi: 10 yıl öncesine dönersek; Şişecam işçisi olmanın saygınlığı vardı, ekonomisi iyi olan bir yanı vardı. AKP iktidarı ile birlikte bu tamamen değişti. TİS’lerde enflasyon oranları üzerinde zamlar elde edilirken, alamaz olduk. “TİS’e giriş ücreti” diye bir madde -ki bu asgari ücret civarındır- konuldu. Burada iyileştirme olmayınca ücret artışları da düştü. Eşit işe eşit ücret politikası yok. Hayat koşulları, vahşi kapitalizmin sonuçları işçiyi psikolojik sorunlar yaşar hale getiriyor. İnsanlar tek işte çalışmak, insanca yaşamak istiyor. Ancak Şişecam’da bu artık yok. İşçiler ek işlerde çalışmak zorunda kalıyor ya da fazla mesaiye kalıyor. Böyle olunca sosyal hayat kalmadı.

- Grev ertelenmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Grevin ertelenmesi beklenen bir olaydı. Bu tam bir faşizmdir. İnsanları köleleştirmenin bir yoludur. İnsanlar daha iyi yaşam koşulları için, hak için greve çıkıyor.

- Kristal-İş’in bu süreçteki tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Genel merkez pasif kaldı. Mesela biz Mersin

Şube’de mesaiye kalmama ve bayram tatilinde çalışmama gibi genel kararlara uyduk. Ama bu genel karara uymayan yerler de var. Bu da eylemlere darbe oluyor. İşveren taşeron işçileri çalıştırıyor. Buna genel merkez sessiz kalıyor. Hâlbuki sözleşmede 14. maddeye göre taşeron işçi belli sürelerde çalışır, süreli işlerde çalışamaz. İşveren buna aykırı davranıyor.

Grev yasal olarak ertelense de sonuna kadar grevimize devam etmeliydik. Şimdi yasal kanalla hak aranıyor ama Türkiye’deki yasaların durumu belli. Tüm erkin işçinin karşısında olduğu bir ülkede yasalardan medet ummak saçma geliyor. Bundan sonra Yüksek Hakem Kurulu ile bağtlanırsa işveren hiçbir şekilde “barış” beklememeli. Eylemler devam etmeli. İşveren bazı yerlerde “daralmaya gideceğim” diyerek işçiyi korkutmaya çalışıyor. Şişecam işçileri kalifiyedir. Her türlü iş bulur. Bunu Şişecam’ın kendisi düşünsün.

- Son olarak gazetemiz aracılığıyla söylemek istedikleriniz var mı?

- Kapitalizmin zincirlerinden kurtulup, üzerimizdeki korkuları atıp, artık ayağa kalkmamızın zamanı geldi. Belki bizler hayatımızdan oluruz ama geleceğimiz kurtulur.

Kızıl Bayrak / Mersin

Parkomat’ta direniş sürüyor...

Mersin Büyükşehir Belediyesi tarafından parkomatların kaldırılmasıyla işsiz kalan Parkomat işçileri direnişlerine devam ediyor. İşçiler oturma eylemi dışında çeşitli şekillerde seslerini duyurmaya çalışıyor.

Son olarak Kent Konseyi toplantısına insan zinciri oluşturarak katılan Parkomat işçileri, konsey önünde basının olması şartıyla belediye başkanı veya genel sekreteri ile görüşme isteklerini belirterek bekleyişe geçmişlerdi. Ancak burada bir oyalama taktiği ile karşılaşmışlardı.

İşçiler Zabıta Dairesi Başkanı’nın gelmesi ve basın önünde görüşme yapamayacağını söylemesi üzerine direniş alanında eyleme devam ettiler.

Direniş yerine çeşitli siyasi parti ve kitle örgütleri

de destek ziyaretlerinde bulunmaya devam ediyor. Parkomat işçilerinin direnişine ailelerinin de desteği olurken eşler ve çocuklarla direniş alanında bekleyiş sürüyor.

‘Direniş olsaydı, bu işçiler atılmazdı’

Direniş yerine desteğe gelen ve seçimden sonra çıkartılan bir kadın işçi de kendilerinin sağlık ve sosyal hizmetler timi olarak işe alındıklarını, 6 aylık sözleşmelerinin 3 yıla çıkartılacağı sözlerinin verildiğini, ancak seçimlerden sonra işten çıkartıldıklarını ifade ediyor. Parkomat işçilerinin direnişi işçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesinin önemine vurgu yapan özelliğiyle ayrıca önem kazanıyor.

Kızıl Bayrak / Mersin

“Onurumuz için buradayız!”

Atatürk Parkı’nda oturma eylemine devam eden parkomat işçilerinden **Akif Şenyiğit** ile direniş üzerine konuştuk.

- Direnişe çıkma gerekçelerinizi anlatır mısınız?

- Direnişi başlatmamızın esas amacı özelden taşeronlaşmanın doğurduğu işçi kıyımlarına karşı durmaktır. Tabiki bu eylemlilik kararında işe geri iademizle ilgili taleplerimiz var. Ama temel anlayışımız bugün tüm Türkiye’de devam eden taşeronlaştırmaya bağlı işçi kıyımlarına ve adaletsizliğe dur demektir.

- Şimdiye kadar yaptığınız eylemler ve bundan sonraki eylem planlarınız nedir?

- Bizim eylem süreci başlayalı 5 gün oldu. İlk 3 günümüzü yürüyüşlerle, basın açıklamaları ile ve kitle örgütlerine destek isteme amaçlı ziyaretlerle geçirdik. Bugün oturma eylemimizin 2. günü. Biz buraya bir mevzi açtık. Bu mevziyi güçlendirdikçe eylemlerimizi tüm Mersin’e ve Türkiye kamuoyuna duyurmayı düşünüyoruz. Eylem hedeflerimiz bunlardır. Biz daha önce de deklare ettik. Sonuç alana kadar eylem kararlılığımız devam edecek. En son olarak açıklık grevi dahil eylemler gündemimizde. Biz emekçiler olarak açıklık grevini sözün bittiği yer olarak değerlendiriyoruz. İnsani değer taşıyan hiçbir yapının, insanlar bedenlerini açlığa yatırırken sessiz kalamayacağını düşünerek sonuç alamazsak açıklık grevine gireceğiz.

- Son olarak gazetemiz aracılığıyla işçi ve emekçilere ne söylemek istersiniz?

- Biz bütün emekçi kardeşlerimizi desteğe davet ediyoruz. Özellikle Mersin’de belediye bünyesinde işten çıkarılmış 400’e yakın taşeron işçisini onurlu direnişimize davet ediyoruz.

“Ekmeğimiz için direniyoruz”

Direniş üzerine konuştuğumuz işçi kadınlar büyük bir kararlılıkla “Biz şu an ekmeğimiz için direnişteyiz. Erkek-kadın farkı olmadan birlikte direniyoruz. Ailelerimiz de şu an direnişi desteliyor. Biz haklarımızı arıyoruz. Onurumuz için buradayız” dediler. Gazetemiz aracılığıyla da diğer kadın işçilere “Haklarını savunmalarını istiyoruz. Vazgeçmesinler!” mesajını gönderdiler.

Kızıl Bayrak / Mersin

Sermaye kana doymuyor!

Sermayenin bitmek tükenmek bilmez kar hırsı yeni iş cinayetlerine kapı aralıyor. İş cinayetleri geçtiğimiz hafta boyunca da devam etti.

İstanbul Kartal'da Cumhuriyet Mahallesi'nde Yumurtatepe İnşaat'a ait inşaatta çalışan Hüseyin Damar adlı işçi 9. kattan düşerek yaşamını yitirdi. Birkaç gün önce inşaatta işe başladığı öğrenilen Damar'ın olay yerinde can verdiği bildirildi.

Zonguldak'ın Ereğli İlçesi'ndeki Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları (Erdemir) Limanı'nda ayağına sac levha düşen 26 yaşındaki Rıdvan Akkurt yaralandı.

Zonguldak'ta, ruhsatsız bir kömür ocağında meydana gelen göçükte ise 26 yaşındaki Erdal Kaşıkçıoğlu yaralandı. Yakınları tarafından ocaktan çıkarılarak özel araçla Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Erdal Kaşıkçıoğlu'nun hayatı tehlikesinin bulunduğu belirtildi.

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) denetimindeki **Kozlu** Müessese Müdürlüğü'ne bağlı maden ocağında göçük meydana geldi. Göçük altında kalan Ayhan Başoğlu, kömür pasosunun kayması sonucu göçükte mahsur kaldı. Madenciler tarafından kurtarılan Başoğlu'nun vücudunda kırıklar olduğu ve sağlık durumunun iyiye gittiği öğrenildi.

Soma'da yüzlerce maden işçisinin katledildiği Eynes Ocağı'nın yakınındaki açık işletmede bir işçi, iş cinayetinde hayatını kaybetti. Hayatını kaybeden işçinin adının İbrahim Yula olduğu öğrenildi.

Aksaray merkeze bağlı Sultanhanı Beldesi Türkistanlar Mahallesi'nde bulunan halı yıkama atölyesinde çalışan Veysel Çağlak (19), halı yıkama makinesindeki elektrik kaçağından akıma kapılarak ağır yaralandı. Çağlak kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Antalya'nın Kemer İlçesi'nde demirleyen 'Novorossiysk Star' isimli kargo gemisinde yaşanan

iş cinayetinde bir işçi yaşamını yitirdi. Gemideki mürettebattan Romanya uyruklu Vasile Vulpe (44), gemideki asansör boşluğuna başını uzattığı esnada aşağıya inen asansörde başı sıkıştı ve hayatını kaybetti.

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nin camlarını silen bir işçi, camları silmek için kullandıkları sepeti taşıyan çelik halatlardan birinin kopması sonucu adliyenin 4. katından düştü. Yaralanan işçi, sağlık görevlilerinin ilk müdahalesinin ardından hastaneye kaldırıldı.

Yıldız Entegre fabrikasında 15 Ağustos Cuma günü yük indiren TIR şoförü Turgay Gültekin araçtan düşen odunların altında kaldı. Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan Gültekin yaşamını yitirdi.

Kırıkkale OSB'de kimyevi madde üreten bir fabrikada antifriz kazanının temizliği sırasında 8 işçi zehirlendi. Zehirlenen işçiler tedavi altına alındı. Tedavi altına alınan işçilerin hayatı tehlikelerinin bulunmadığı öğrenildi.

Samsun'un Atakum ilçesine bağlı Çamlıyazı Mahallesi'nde bulunan Kocadağ Aydın Camisi'nin yanına yapılan şadırvan ve köy evi inşaatında çalışan iki işçi, kalıp çakma işlemi sırasında yere düştü. Abdullah Bal (47) isimli işçi, hastaneye götürülürken hayatını kaybetti. İslam Güleçyüz (52) isimli işçi ise Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Konya'nın Karapınar İlçesi'nde elektrik akımına kapılan Meram Elektrik Dağıtım A.Ş. (MEDAŞ) işçisi Dilaver Tomak yaşamını yitirdi.

Bursa'nın Yenişehir İlçesi yakınlarında tarım işçilerini taşıyan traktöre arkadan kamyon çarptı. Çarpmanın sonucunda Belgin Sarı (36) ve kızı Ümmügül Sarı (5) ile Yasemin Zeybek hayatını kaybetti.

Mersin'in Tarsus İlçesi'nde elektrik çarpması sonucu 2 tarım işçisi yaşamını yitirdi, 2 işçi de ağır yaralandı.

Oğuzhan'ın ardından Halastar!

Denizli Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren bir tekstil fabrikasında yevmiyeli işçi olarak çalıştığı bildirilen 16 yaşındaki Emin Halastar'ın sağ kolu ve kafası iş makinesine sıkıştı.

Ağır yaralanan Halastar, arkadaşları tarafından çağrılan itfaiye ekiplerince bulunduğu yerden çıkartıldı. Halastar, kaldırıldığı Pamukkale Üniversitesi Hastanesi'nde yaşamını yitirdi. Otopsinin ardından ailesine teslim edilen Halastar, Tavas'ın Dereağzı Mahallesi'nde toprağa verildi.

15 Temmuz'da staj yaptığı Filli Boya'da elektrik hattı çekerken elektrik akımına kapılarak ağır yaralanan ve günlerce hastanede yoğun bakımda tutulan meslek lisesi son sınıf öğrencisi Oğuzhan Çalışkan da 7 Ağustos'ta yaşamını yitirmişti.

Taşeron işçisi unutulmadı!

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, hayatını kaybeden taşeron sağlık işçisi Zafer Açıkgözoğlu için basın açıklaması ve anma gerçekleştirdi. İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde gerçekleştirilen eyleme Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği, SES, İstanbul Tabip Odası, Dev Sağlık-İş ve Enerji-Sen'in de aralarında bulunduğu birçok sendika ve örgüt de destek verdi.

Basın açıklamasında İSİG Meclisi adına söz alan Murat Çakır, 2 yıldır hazırladıkları raporlarda her ay yaşanan iş cinayetlerini yansıttıklarına dikkat çekerek, bu ay içerisinde 95 işçinin hayatını kaybettiğini ifade etti. Çakır, İstanbul Üniversitesi sağlık fakültelerinde çalışan birçok emekçinin can güvenliğinin olmadığını dile getirdi.

Çakır'ın ardından söz alan Zafer Açıkgözoğlu'nun kardeşi ise aylarca hastanede hayat mücadelesi verdiklerini belirterek, hastane yönetiminin ilgisizliğine vurgu yaptı.

Açıkgözoğlu anısına saygı duruşunda bulunulan eylemde İstanbul Tabip Odası adına da konuşma yapıldı. Taşeron İşçileri Derneği adına basın açıklamasını ise Güneş Cengiz okudu. Cengiz, hastane yönetiminin Zafer Açıkgözoğlu'nun madde bağımlısı olduğuna dair söylemlerini kınadıklarını belirterek, yönetimin hatalarını kabul etmesi gerektiğini söyledi. Cengiz, hastanede temizlik personeline risk oluşturan durumların düzeltilmesini ve başta kanalizasyon olmak üzere alt yapı sorunlarının çözülmesini talep ettiklerini açıkladı.

Zafer Açıkgözoğlu'ndan mektup

Cengiz, Zafer Açıkgözoğlu'nun kendilerine yazdığı ve hastalara da dağıtılan mektubundan bir bölümü okudu. Mektupta şu ifadeler yer aldı:

"Biliyorum arkadan iki gün ağlayıp, üçüncü gün unutacaksınız. Hayatınıza hiçbir şey olmaması gibi devam edeceksiniz. Benden önce her sene iş kazasından ölen 1500 kişi gibi Soma'da ölen 302 işçi gibi... Şimdi diyorum ki iş, ekmek buldum diye sevinirken, gerekli güvenlik önlemlerinin alınmaması, gerekli eğitimin verilmemesi ve alt yapı eksikliklerinden ötürü canımdan oldum. Artık hiçbir işçi bu sıkıntıları yaşamamasın..."

Açıkgözoğlu, mektubunun devamında arkadaşlarının işyerindeki şartların düzeltilmesi için mücadele etmelerini ve başta Çalışma Bakanlığı olmak üzere sorumluların cezalandırılmaları gerektiğini söyledi.

Ağaç-İş ağalarının son ihaneti: Kocaeli şube kapatıldı

Yıldız Entegre'de işçilerden habersiz satış sözleşmesini imzalayan Ağaç-İş bürokratları şimdi de Kocaeli şubeyi kapattı.

Ağaç-İş Sendikası Kocaeli Şubesi genel merkez kararıyla kapatıldı. Kapatma kararı Kocaeli Şube Başkanı Şener Furuncu'ya bildirildi. İhanetçi sendika ağaları Furuncu'ya gönderdiği yazılı beyanda kapatılma kararına ilişkin herhangi bir somut gerekçe sunma gereği dahi görmedi.

Konuyla ilgili bir açıklama yapan Ağaç-İş Kocaeli Şubesi Başkanı Şener Furuncu şunları söyledi: "Tüzükte yer alan maddeye göre genel merkezin şubeleri kapatma ve birleştirme yetkisi vardır. Genel merkezde kendisine tanınan bu hakkı kullanarak tüzükte bulunan maddeye göre şubeyi kapatma kararı aldı. Bize ulaştırılan yazılı beyanda kapatma kararıyla ilgili herhangi bir gerekçe gösterilmemiştir."

Genel merkez yönetiminin keyfi bir tutum aldığını vurgulayan Furuncu şöyle dedi: "Böyle bir süreçte önce disiplin kurulu oluşturulur, kapatma gerekçesi işlenir ve buna göre uygulanması gereken bir ceza varsa bunun kararı alınmalıydı. Ancak genel merkez keyfi tutumlarından ve mantıksız hareketlerinden vazgeçmiyor. Yıldız Entegre'de olanlar zaten biliniyor. Kocaeli şubesinin ve fabrikada örgütlü işçilerin haberi olmaksızın genel merkez tarafından işverenle işçiyi zarara sokan bir toplu sözleşmeye imza atılmıştır. Şubenin kapatma kararı işçiyi de zarara soktu."

İhanet karşısında protestoyu aşamayan Furuncu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurmak,

Şantuk Tekstil'de eylem

Şantuk Tekstil'de işten atma saldırısı ve sendika düşmanlığı 20 Ağustos'ta fabrika önünde yapılan eylemle protesto edildi.

İşçiler yaklaşık 30 kişinin atıldığı fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemle "mücadeleye devam" dediler. Arnavutköy'deki fabrika önünde toplanan işçiler adına TEKSİF Sendikası Örgütlenme Dairesi Müdürü Asalettin Arslanoğlu konuştu.

Arslanoğlu, Şantuk Tekstil'deki kötü çalışma koşullarını ve düşük ücretleri teşhir etti. Bu koşullar karşısında işçilerin kendi sendikalarında örgütlenme çalışması başlattıklarını, fakat gelinen aşamada patronun saldırıya geçerek işçileri işten attığını ifade etti. İşçilerin Birliği Derneği üyeleri de önlükleriyle eyleme katılarak destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

işçilerden habersiz imzalanan toplu sözleşmeyi mahkemeye taşımak sınırlarında bir adım atacaklarını ifade etti.

"Yapılabilecek her türlü çirkefligi yapmaktan çekinmiyorlar" diyen Furuncu sendikada değişim yaşanmasını tüm üyelerin istediğini belirtti. Sendikadaki değişim için çareyi bakanlığa şikayette arayan şube başkanı, müfettiş istediklerini aktardı.

Ağalar kirli yöntemlerle ihaneti sürdürüyor

Ağaç-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri Hasan Doğan ise aldıkları kapatma kararını şu sözlerle açıkladı: "Ağaç-İş Kocaeli Şubesi Başkanı Şener Furuncu ve yönetimi işçilerimize ve sendikamıza zarar vermeye başladı. Bu sebeple şubeyi kapatma kararı aldık. Üyelerimiz merak etmesin. Dava sürecinden sonra Kocaeli'ye sendikamızın yeni temsilcisini atayacağız ve ardından yeni şubeyi açmak için çalışmalarımızı yürüteceğiz."

Böylece ihanet şebekesi öncü işçileri ayıkladıktan sonra kendi temsilcilerini atayarak şubeyi yeniden açacaklarını, aynı ihanetçi düzenin sürmesini sağladıklarında geçmiş yıllarda olduğu gibi şubenin varlığını sürdürebileceğini alenen ifade ettiler.

Mücadeleye devam edeceğiz, yılmayacağız!

TEKSİF Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan Şantuk Tekstil işçileriyle örgütlenme süreçlerini ve karşılaştıkları saldırıları konuştuk...

- Örgütlenme süreciniz nasıl başladı, talepleriniz nelerdi?

Taner Yavuz: Taleplerimiz ayrımcılık olmasın, herkese eşit davranılsın; bunun dışında maddi olarak yakacak yardımı, kömür yardımı, iş garantisi istedik. İkramiye, çocuk yardımı, kreş istiyoruz.

Bunun sonucunda öncülük yaptığım için beni işten attılar. Eşimi ve kardeşimi de aynı zamanda işten attılar. Toplantı yaptığımız yerleri bastılar, içerde baskılar devam ediyor.

İnsanlar burada asgari ücretin biraz üzerinde bir maaşla çalıştırılıyor. Çok mesai yaptırarak az para kazandırıyorlar. Her ay 80-90 saat mesai yaptırılıyor.

İnsanlar mesaiye kalmak zorunda; maaş düşük olduğu için geçinemiyoruz. Kendi adamlarını mesaiye bırakarak ayrımcılık yapıyorlar.

Sendikadan dolayı herkese 150-200 TL zam yaptılar. Yedi yıldır buradayım ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum. Sendika üyelerine istifa ederseniz yine zam yapılacak diyorlar.

İçerdeki arkadaşlar da direnebildikleri kadar direniyorlar. Ama işten atılmaktan çekiniyorlar. Usta başı ve müdürler baskı uyguluyor.

Eyüp Yiğit: Ben ütü-pakette çalışıyorum. Toplamda 9 senedir burada çalışıyorum. 6 ay önce işe giren işçi 1200 TL ile başlıyor, ben 1150 TL alıyorum. Daha düşük alan arkadaşlar da var. Patrona da bu durumu daha önce söyledim. Potansiyelim düşer dedi. Hasta olduğunda vs. izin almak istiyorsun izin verilmiyor. Mesailere zorunlu bırakılıyor.

Zara, Duttı, ASOS, Maximo gibi büyük şirketlere çalışıyor.

Patronun bu işe başlarken 8-9 sene önce bir evi bir arabası varmış. Şimdi daireleri, yazlıkları, altında lüks arabalar var. İşçiden kazandığı için olmuştur bütün bunlar.

Patron beni çekip; "sendikacılar söyle onlarla konuşacak bir şeyim yok, hayatta da onlarla masaya oturmam" dedi. Ben de sendika toplantısında bunu anlattım.

Toplantıyı iki usta bastı. Ertesi gün patron çalıştığım masaya geldi. Bana 'sen ne adi şerefsiz insansın', 'senin kıldığın namaza, bıraktığın sakala yazıklar olsun' dedi. Benim kıldığım namaz kendime, ibadetim kendime. Eğer sen işçinin hakkını hakkıyla versen işçiler de bu yola başvurmaz. Ondan sonra çıkışımı verdiler zaten. Toplam 28-30 kişi işten atıldık.

- Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

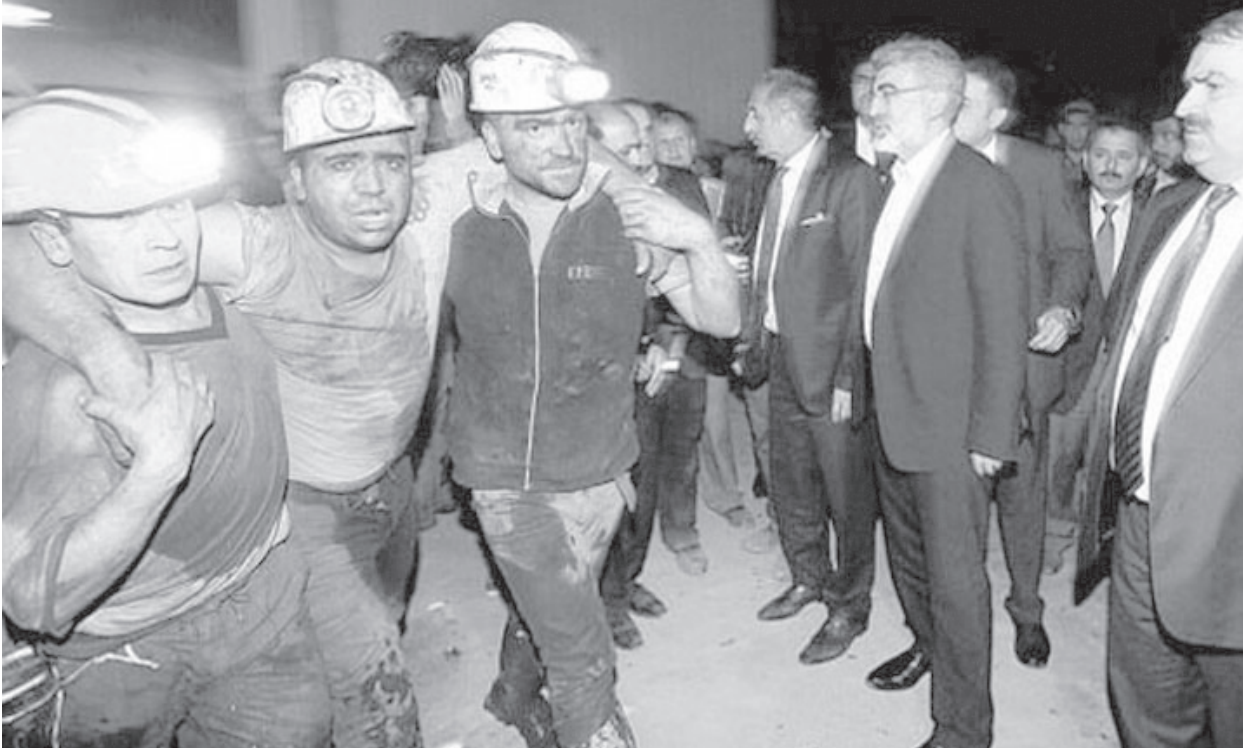
Taner Yavuz: Biz sendikayı işyerine sokana kadar mücadeleye devam edeceğiz, yılmayacağız. Yasal hakkımızı kullanıyoruz, haklarımızı istiyoruz.

Eyüp Yiğit: Beni 'iş daralması' gerekçesiyle işten çıkardılar. Bu doğru değil. Sonuna kadar devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Madencilerin devlete vefa borcu varmış!

ELİ müdürü, maden işçilerine "devlete vefa borcunuz var" diyerek, bu borcu ödemek için daha çok çalışmalarını istedi.

Soma Katliamı'nda yaşamını yitiren işçilere bırakın iş güvenliği eğitiminin verilmesini, denetlenmeyen ocaklarda işçiler hiçbir güvenlik tedbiri alınmadan çalıştırılıyordu. Katliam sonrası tüm bunlar açığa çıkmıştı. Maskelerin kalitesiz olmasının yanında, işçilere bir kullanımlık bu maskelerin nasıl kullanılacağı bile gösterilmemişti. Zarar gören maskelerin maliyeti de işçilerin yevmiyesinden kesiliyordu.

3 günlük eğitimle madene gönderiyorlar

AKP eliyle katliamın üzeri örtülmeye çalışılırken, Somalı madencilere verilen hiçbir söz de tutulmadı. Tüm bunlardan cesaret alan Ege Linyit İşletmesi, Soma Katliamı'nda yaşamını yitiren madencilerin yakınlarını sadece 3 günlük eğitimin ardından madende çalıştırmayı planlıyor.

54 işçiye iş güvenliği ve uygulama konusunda bilgiler verilen seminerde sermayenin tutumu daha net görünüyor. 32 yıldır Soma'da yaşadığı için kendisini Somalı gibi hissettiğini söyleyerek acılı madenciler ve aileleriyle dalga geçer gibi konuşan ELİ Müdürü Hakkı Duran, anlaşılın işçileri katliam öncesi nasıl görüyorlarsa öyle görmeye devam ediyor.

Kapitalistler vefadan bahsediyor

Somalı işçileri hala köleleri gibi gören ELİ Müdürü şunları söylüyor:

"Sizler bugünden itibaren ELİ işçisisiniz. İşinizi seve seve yapmanızı ve devlete olan vefa borcunuzu ödemek için üretime katkı sağlamanızı istiyorum. Kurum olarak Soma'ya çok büyük yardımlar

yaptık. Yapmaya da devam ediyoruz. Yollarımızı ve okullarımızı güzelleştirmek için kurumun imkanlarını kullanıyoruz. Omuz omuza vererek ilçemize hep beraber sahip çıktığımız zaman kimse bizim sırtımızı yere getiremez."

Bir insanın bu kadar arsız olabilmesi için gözünü kar hırsıyla büyümüş asalak bir kapitalist olması gerekir. ELİ Müdürü de mensubu olduğu burjuva sınıfın diliyle köleleri olduğunu düşündüğü, ayaktakımı olarak gördüğü işçilere böyle sesleniyor. Soma Holding'in sahibi Alp Gürkan'ın oğlu gibi konuşuyor, yaptıkları yatırımdan bahsediyor. Yüzlerce işçinin canını alanlar, sağ kalanlara 'sizi öldürmediğimiz için devlete can borcunuz var' diyor. Diyorlar ki; 'yolda yürümenize, çocuklarınızın okullarda okumasına biz izin veriyoruz, aldığınız üç kuruş, yediğiniz bir iki lokma bizim sayemizde, bu yüzden diyetini ödeyeceksiniz.' Yüzlerce işçinin canını almışlar, alamadıklarına vicdandan, vefadan dem vuruyorlar.

Vefalı olanlar çektikleri cefanın hesabını da soracaktır

Kapitalist sınıfa mensup olan asalaklar takımı, sefasını sürdürdükleri hayatın işçi sınıfı sayesinde olduğunu elbette biliyor. Sahip oldukları bu saltanatı sürdürmek için yalanlara ihtiyaç duyuyorlar. Emeğini gasp ettikleri, iş cinayetlerinde öldürdükleri, alınterleriyle yaşayan işçilerin ne kadar vefakar olduğunu bildiklerinden işçilere böyle bir duygu sömürüsü yapıyorlar. Fakat kendileri gibi emeğiyle yaşayan sınıf kardeşlerine, ezilenlere, sömürülenlere, yoksullara vefalı olan işçiler, çektikleri cefanın hesabını da mutlaka soracaklardır.

Sütaş'ta baskılar sürüyor

Tek Gıda-İş Sendikası üyesi Sütaş işçileri, İnsan Kaynakları Müdürü Şefik Etçi'nin şikâyeti üzerine karakolda ifade verdi.

Sütaş işçileri yaklaşık 4 aydır Karacabey ve Aksaray fabrikaları önünde sendikal hakları için direniyorlardı. İnsan Kaynakları Müdürü Şefik Etçi, işçilerin tehdit ve hakaretine maruz kaldığı gerekçesiyle şikâyetçi olurken, Sütaş işçileri de Etçi'den davacı oldular.

Ayrıca Sütaş'ta sendikal örgütlenme nedeniyle işten çıkarmalar devam ediyor. Sütaş'ın Aksaray fabrikasında geçen hafta 'işçileri sendikalı olmaya zorladıkları' gerekçesiyle 5 işçi daha işten atıldı.

Bir taraftan Sütaş yönetiminin saldırıları, diğer taraftan da jandarma saldırısına karşı direnen işçiler bundan böyle Salı ve Cuma günleri Sütaş'ı boykot kampanyası kapsamında çeşitli eylemler gerçekleştirecekler.

Sütaş direnişçisi Mehtap Öz de direnişi ve saldırıları değerlendirdi:

"Kendinizi sermayeye ezdirmeyin!"

Bugün mücadelemizin 112. günündeyiz. Üç gün dururlar, beş gün dururlar dediler ama biz hala buradayız. 112 değil, 1112 gün olsa biz yine burada olacağız. Çünkü haklı davamızı savunuyoruz. Sonuna kadar da savunacağız. Bu ülkede işçilerin birleşmesi gerekiyor. Biz bunun için bir adım attık devamını da getirmeye çalışıyoruz.

Beni izleyen, dinleyen işçi arkadaşlarıma, böyle şeyleri yaşayan farklı fabrika ve işletmelerdeki işçi arkadaşlarıma seslenmek istiyorum. Sendikalı olun, güçlü olun, hakkınızı arayın kendinizi sermayeye ezdirmeyin!

"Kaymakamın emriyle pankartlarımız alınıyor"

Direnişimizde biz işçilerin canını sıkın şeyler var. İletişim özgürlüğümüz kısıtlanıyor. Pankartlarımız astığımız dakikadan itibaren kolluk kuvvetleri tarafından toplanıyor. Bildirilerimizi dağıtmamıza izin verilmiyor. Her türlü baskı altında. Kaymakamın emriyle pankartlarımız alınıyor. Burada bir sürü esnaf var, soğancılar vb. Tanıtım, reklam yapan bir sürü insan var. Bunların çoğu da vergilerini ödemiyor. Bunlar neden toplatılmıyor, neden çifte standart uygulanıyor? Biz bundan şikâyetçiyiz.

Yürüyüş'ün subjektif ele

“Yürüyüş” dergisinin 20 Temmuz 2014 tarihli 426. sayısında, “Biz varız, dünyayı bir kez de Türkiye’den sarsacağız-3” başlıklı yazısında; düzenin yaşadığı krize, sınıf hareketinin tablosuna ve bu kapsamda sendikaların durumuna ve “sol harekete” dönük bir değerlendirme yayınlandı. Elbette her partinin ideolojik-politik çizgisine göre olayları, olguları değerlendirmeye veya eleştirmeye hakkı vardır. Ancak bu değerlendirme ve eleştiriler subjektif yaklaşımlar içeriyorsa ve yüzeysel kalıyorlarsa pek tabii ki, karşı eleştirilere de maruz kalırlar.

Söz konusu yazıda TKİP, TKEP-L ve Kaldıraç’la bir tutularak, “geçmişte de bugün de sınıf mücadelesi içinde bir etkileri olmayan örgütlerdir. Marksist-Leninist örgüt anlayışını savunmakla birlikte Marksist-Leninist bir örgütsel yapıları ve mücadele pratikleri yoktur” gibi son derece yüzeysel ve subjektif bir eleştiri yapılıyor. Zira duruşları, çizgileri, yönelimleri farklı olan üç siyasal hareket, keyfi bir şekilde aynı kefeyle konulmaktadır. Halkçı akımların bilinen, indirgemeci tarzının yeni bir örneğini sergilemiş Yürüyüş.

Hayli iddialı bu sözleri sarf eden “Yürüyüş” dergisinin ve onun arka planındaki ideolojik çizginin Marksizm-Leninizm’den ne anladığına kısaca değinmek gerekiyor. Marksizm’in, “modern toplumdaki tek tutarlı devrimci sınıf” olarak tanımladığı proletaryanın tarihsel misyonunu reddeden Parti Cephe (PC), işçi sınıfını özel bir niteliği olmayan, “ezilen halk tabakalarından biri” saymaktadır. İşçi sınıfının herhangi bir muhalif halk kesiminden farkı olmadığını, bundan dolayı devrime fiilen önderlik edemeyeceğini iddia eden PC, proletaryanın “ideolojik önderliğini” savunarak Marksizm-Leninizm’den ne anladığını tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Bu halkçı akıma dönük kapsamlı ideolojik eleştiriler yıllar önce *Kızıl Bayrak* gazetesinde yayınlandı için, bu konuya tekrardan girmeye gerek olmadığını düşünüyoruz. İlgilenenlerin, halen güncelliğini koruyan söz konusu eleştiri yazı dizisini incelemelerini öneriyoruz.

PC ve ‘sınıf mücadelesinde etkili olma’

Yürüyüş’ün adı geçen yazısında yer alan “sınıf mücadelesi içinde etkili olma” ifadesini ve kapsamını tartışmanın yararlı olacağını düşünüyoruz. Elbette marksist-leninist olarak bizler, “sınıf mücadelesi” denildiğinde muğlak, genel bir “halk” yığını değil toplumsal, tarihsel ve güncel talep ve hedefleri belli olan “işçi sınıfının” sermayeye karşı yükselttiği mücadeleyi anlıyoruz. Kuşkusuz ki, düzenin sömürü ve baskısına maruz kalan emekçilerin, gençliğin, kadınların, ezilen halkların büyük önem taşıyan mücadeleleri de var. Fakat bu mücadele dinamiklerinin etkili ve kalıcı sonuçlar yaratabilmesi, ancak

işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesi sağlandığında mümkün olacaktır. Tartışmayı da esas olarak bu eksen üzerinden yürütmek gerektiğini düşünüyoruz.

Sınıflar mücadelesinin verili koşullardaki seyrinde, işçi sınıfının siyaset sahnesine, henüz “kendisi için sınıf” olarak çıkmadığı bir gerçektir. Genel anlamıyla sınıf hareketinin iktisadi ve sendikal mücadelenin dar sınırlarını hala aşamadığı da ortadadır. Üstelik henüz birleşik bir karakter kazanmaktan çok, belli mevzilerde belirginleşen bir mücadeledir söz konusu olan.

Bu durumda marksist-leninistlere düşen temel görev; işçi sınıfının siyasallaşması için seferber olmak ve toplum nezdinde bağımsız devrimci bir güç konumuna yükselme sürecini hızlandırmaktır. Diğer bir ifadeyle, “kendiliğinden sınıf” konumundan, “kendisi için sınıf” konumuna sıçrama sürecini her tür araç ve yöntemle hızlandırmaktır. Bu süreçte gerek iktisadi gerekse siyasal mücadelenin her türlü aracını devreye sokarak, sınıfın kendi öz deneyimleri üzerinden öğrenebilmesini başarmak gerekir.

Peki, iddia edildiği üzere geçmişte olduğu gibi bugün de TKİP bu alanda “etkin” değilse, hangi siyasal akım etkindir? Ya da daha somut sormak gerekirse, “her şeye rağmen devrimci geleneğin tek mirasçısı” olduğunu iddia eden PC’nin sınıf içindeki “etkin” pratiğinin somut karşılığı nedir?

Bunun yanıtını da aynı yazı içerisinde şu paragrafta bulabiliyoruz: “Sorun devrimci anlayışla işçinin buluşmasıdır. Türkan Albayrak, Cansel Malatyalı direnişleri...Roteks, Darkmen direnişleri... ve işte ‘dünya çapında isim yapan KAZOVA direnişi’ topu topu 5-10 işçiyle başarılıdır. (vurgular dergiye aittir) Bu direnişleri yaratan Devrimci İşçi Hareketi’dir, (DİH), onun temsil ettiği devrimci sendikacılık anlayışıdır.” (Yürüyüş, 20 Temmuz tarihli sayı...)

Bu ifadelerden anlıyoruz ki, DİH’in yaratabildiği en büyük direnişler, “topu topu 5-10 işçiyle başarılıdır”. DİH’in, “devrimci sendikalist” zeminde sınıf hareketine sunduğu katkıların çapı da bu kadarmış. Bu örnekler, PC’nin sınıf mücadelesinde nasıl da etkili olduğunu göstermektedir.

Direnişlerde ‘başarının kıstası’

DİH’in temsil ettiği “devrimci sendikacılık anlayışı”na göre “başarının kıstası”, mevzi direnişlerde öne sürülen taleplerin patrona kabul ettirilmesidir. Belirtelim ki, lokal direnişler -istisnalar dışında- işten atmalara, tazminat hakkının gaspına karşı veya sendikal örgütlülüğün kabul ettirilmesi için gerçekleşmektedir. PC’nin bu “kıstası”na, aynı yazıda yer alan şu ifadelerden de anlıyoruz: “2004 SEKA grevi, 2010 TEKEL direnişi, 2012 Topkapı Şişe-cam grevi, 2012 Gaziantep tekstil direnişi...son 10 yıl içerisinde belli başlı kitlesel işçi direnişi ve grevleridir. Bu direniş ve grevle kısmi kazanım sağlayan bir istisna hariç kazanımsız bitirildi. Düzen sendikacıları rollerini burada da oynadılar.” (Yürüyüş, 20 Temmuz)

Bu örneklerin, DİH’in öncülük ettiği 5-10 işçilik direnişlerin kapsamı, hedefleri, yankıları ve deneyimleri bakımından oldukça farklılık arz ettiği ortadadır. Söz konusu direnişler, sendikal bürokrasinin işçi sınıfını sırtından hançerlemesinin de etkisiyle taleplerini kabul ettiremediler. Ancak sonucun böyle olması, toplum genelinde yankı yaratan, sınıf mücadelesine önemli deneyimler bırakan ve binlerce işçinin katıldığı bu direnişlerin önemini hiçbir şekilde azaltmaz.

Esas olan bu direnişlerin “kısmi kazanımlarla” sonuçlanıp sonuçlanmamasından öte, direniş ve grevlerin nasıl bir seyir izlediği, “direnilerek mi

İşçilerine zorunlu yanıt!

O. Kara

kaybedildiği yoksa sınıfın direnme azminin bilinçli bir şekilde kırılıp zaafa mı uğratıldığı" olmalıdır. Elbette her direnişte işçilerin taleplerini kapitalistlere veya devlete kabul ettirmeleri önemlidir. Buna karşın toplumda yankı yaratan direnişlerin bunun çok ötesinde anlam ve etkileri vardır. Tekel işçilerinin, "Kürt sorununda açılımı biz yaptık" sözleri hatırlardadır.

İşçilerin kararlılıkla mücadele etmesine rağmen, bazı direnişler kazanımla sonuçlanmayabilir. Esas olan sorun, bu "mücadele okulu"nun nasıl bir "eğitim" verdiği, bu okuldan geçen işçilerinin nasıl bir bilinç düzeyine ulaştıkları, bundan da önemlisi, direnişin işçi sınıfı hareketine neler kattığıdır. Nitekim bazı örneklerde, militan bir mücadeleye gerek kalmadan, patronlar işçilerin taleplerini kabul edebiliyor. Fakat bu tür örnekler işçilerin kafasında, "meşru-militan mücadelelere kalkışmadan da sonuca ulaşmak mümkün, patronla masa başında pazarlık yaparak da sorunlar halledilebiliyormuş" anlayışı ve bilinci uyandırabilmektedir. Böylesi örnekler, düzen kurumlarına ve sendikal bürokrasiye bel bağlayan anlayışı güçlendiriyor. Nitekim uzlaşmacı sendikacılık anlayışının temsilcileri de, "kısmi ve geçici başarı" örneklerini, izledikleri politikanın doğruluğuna kanıt olarak sunmaktadırlar.

"Başarı öyküleri"ne duyulan ihtiyaç

"Başarı öyküsü" diye sunulan direnişleri ele aldığımızda ne görüyoruz? Örneğin, "dünya çapında isim yapan" KAZOVA direnişine bakalım. İşçileri direnişe iten temel sorun, kıdem ve ücret alacaklarının ödenmemiş olmasıdır ki, bu tekstil sektöründe neredeyse "olağan" bir durumdur. Burada çalışma koşullarını iyileştirme, yeni sosyal haklar kazanma, ücret artışı gibi artı-değer sömürsünün sınırlandırılması üzerinden gelişen bir mücadele söz konusu değildir. "Ücretli kölelik" denilen modern toplumun asgari ve ön koşulu olan ücret hakkının fiilen gasp edilmesi pervasızlığına karşı gelişen bir direniştir. Yani ekonomik mücadelenin en basit hali ile karşı karşıyayız.

Belirtelim ki, hiçbir şekilde KAZOVA işçilerinin direnişlerinin anlamını veya önemini küçümsüyor değiliz. Ama mütevazı talepleri olan direnişe "dünya çapında isim yaptı" diyen ve buna olmadık meziyetler vehmeden siyasal anlayışın, "sınıf hareketinde etkin olmak"tan ne anladığını öğrenmiş oluyoruz.

KAZOVA işçilerinin yaşadıkları sorun tekstil sektöründe, konfeksiyonlarda inşaat sektörü ve taşeron çalışmanın hakim olduğu yerlerde çok sık yaşanıyor. Hatta kimi güncel örnekler, işçilerin politik öznelerin ya da sendikaların müdahaleleri olmadan da, kendi iradi çabaları ve yer yer militan tutumlarıyla bu sorunlarını çözebildiğini gösteriyor. Benzer taleplerle gündeme gelen mücadele deneyimlerine

"tersaneler", "Teknopark" ve başka örneklerde olduğu gibi, komünistlerin öncülük ettiği ve başarılı sonuçlara ulaşan örnekler vardır. Ancak bu örneklerden yola çıkarak sınıf hareketi açısından hiçbir zaman abartılı anlamlar biçme talihsizliğine düşülmemiştir.

Bu tür direnişler, sınıf hareketinin geri olduğu dönemlerde bile sık sık yaşanıyor. Bir kısmı başarıyla bir kısmı ise başarısızlıkla sonuçlanıyor. KAZOVA bu mütevazı direnişlerden biri idi. Hal böyleyken "dünya çapında isim yaptığı" iddia edilen bu direniş, sınıf hareketine yeni olarak ne katmıştır? Türkiye işçi sınıfı bu direnişten ne tür dersler çıkarmıştır ki, bu kadar büyük bir önem biçiliyor?

KAZOVA direnişinden çok daha etkili daha kitlesel, daha geniş yankılar yaratan direniş ve işgallerin adını anmayan Yürüyüş, neye göre 5-10 işçinin direnişine böyle bir başarı öyküsü vehmediyor. Bunun tek açıklaması olabilir; o da KAZOVA'da DİH'in etkili olmasıdır. Bu anlayışa göre işin içinde DİH varsa, 5-10 işçinin direnişi dünya çapında isim yapıyor, DİH yoksa o direnişlerin adı bile anılmaz. Bu acayip durum, Yürüyüş dergisinin temsil ettiği anlayışın "başarı öyküleri"ne büyük bir ihtiyaç duyduğunu gösteriyor.

Greif direnişini yok sayarak 'sınıf içinde güç olma'

Yürüyüş dergisinin 20 Temmuz tarihli sayısında yer alan yazıda dikkate değer bir diğer önemi nokta, 'sınıf içinde güç olma' meselesini tartışanların, 106 gün süren Greif direnişinin adını bile anmamalarıdır. 5-10 işçinin direnişinden başarı öyküleri devşiren Yürüyüş'ün, belli bakımlardan Kavel direnişiyle kıyaslanan, bazı açılardan onu da aşan bir direnişi yok sayabilmesi, pek "takdire şayan" bir tutumdur.

Oysa ilk andan itibaren "İşgal, grev, direniş!" şiarını yükselten Greif işçileri ücret artışı talep etmenin çok ötesine geçmişler; sınıfın en acil ve yakıcı sorunlarından biri haline gelen taşeron köleliğine

bayrak açmışlardır. Elbette ücret artışı ve sosyal hakların genişletilmesini de talep etti Greif işçileri, ama taşeronluğun kaldırılması talebi, sermayeye meydan okuyan siyasal bir taleptir. Fakat bu direnişe daha büyük anlam katan, ekonomik-demokratik taleplerle başlayan direnişin "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" şiarını yükseltip "Haziran Direnişi"yle bağını kuran, Amerikan tekeli Greif üzerinden "emperyalizm" karşıtlığına ve onun işbirlikçisi AKP iktidarı üzerinden "sermaye sınıfı" karşıtlığına doğru genişleyen politik hat üzerinden sürdürülmüş olmasıdır. Bu güçlü çıkıştan korkan Esenyurt-Kıraç bölgesindeki birçok sermayedar, bugüne kadar hor gördükleri işçilere karşı daha "temkinli" davranmaya, daha "insanca" muamelede bulunmaya ve ücretlerde belli oranlarda artış yapmaya mecbur kalmışlardır.

Sadece bu da değil, bugüne kadar hep sözü edilen ancak pratikte yaşam bulmayan "taban örgütlülüğü" kavramına, kurmuş oldukları komitelerle Greif işçileri hayat vermişlerdir. Taban örgütlülükleri üzerinden, "Haziran Direnişi"nin en çok tartıştığı kavramın, "demokrasi" kavramının, sınıfsal bir temelde nasıl hayat bulduğunun en güzel örneklerinden birini sunmuştur Greif Direnişi. Yıllardır çifte sömürüyü yaşayan kadın işçilerin mücadele içerisinde nasıl dönüştüğünün ve direngenleştiğinin somut örneğini vermiştir. Ve tabii ki sınıf hareketinin önündeki en büyük engel olan sendikal bürokrasi ve ihanetine karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğinin deneyimlerini sunmuştur. Bu sayede de politik öznelerin ayrıştığı, taraflaşmak zorunda kaldığı, DİSK şahsında "sol" söylem ve maskelerin ardına gizlenen bürokratik kastın ve ona ideolojik-politik zemin sunan reformist anlayışların teşhir olduğu bir süreç yaşanmıştır.

Fabrika işgali ve beraberindeki militan eylemliliklerle sınıf hareketine yeni bir soluk kazandıran Greif Direnişi, "5-10 işçiyile" değil 44 ayı taşeron bölünmüş, sayıları 600'ü aşan ve hayatlarında daha önce hiçbir mücadele deneyimi olmayan işçi

bölüklerini örgütleyip seferber ederek başarmıştır bunu. Peki bu deneyim, yıllarca sendikalarda yer edinmiş, öyle ya da böyle sendikal mücadelenin bir parçası olmuş "sol"la temas içerisinde ya da onun çeşitli politik temsilcileri tarafından mı örgütlenmiştir? Tersine, Greif Direnişi, sendikal bürokrasiyle uzlaşarak iş yapan "sol anlayışlar"ın çapını da açığa çıkartmıştır. Zira bu direniş ve deneyim, işçi sınıfının tarihsel çıkarlarından başka bir şeyi savunmayan ve bu uğurda canla başla, her türlü bedeli ödeyerek mücadele eden komünistlerin öncülüğünde gerçekleşmiştir. Bundan dolayı işçi sınıfının öncüleriyle birleşmesinde kendi sonunu gören 'geçmişe ait' ne kadar kurum, kişi ve anlayış varsa, direnişi boğmak için sınıf düşmanlarıyla işbirliği yapmaktan bile geri kalmadılar.

Sermayeye, taşeronlara, sendikal ihanet çetesi ve kolluk kuvvetlerine karşı duran Greif direnişi, işçi hareketinin herhangi bir direnişi olmaktan öte, sınıf hareketinin içinde bulunduğu kuşatmayı yarma noktasında bir işaret fişegi, bir öncü çıkış olmuştur. Bu başarı elbette komünistlerin ve öncü işçilerin başarısıdır ve hiçbir küçük hesaba, sendikalarda koltuk kapma sevdasına düşülerek, sınıf hareketinin ihtiyaç duyduğu böylesi çıkışların ve mücadelelerin boğulmasına izin verilmemiştir. Belirtelim ki, bu kapsamdaki bir direnişe, "dayanışma ziyaretleri" ötesinde DİH'in aktif destek pratiğine tanık olunmamıştır.

Peki Greif direnişinin bu özel anlamını ve önemini "fark edemeyen" DİH'teki "devrimci sendikacılık anlayışının" bu pratiği, anlık bir yanılığa veya tesadüf müdür? Bunun böyle olmadığını "Maltepe direnişi" sırasında bir kez daha görmedik mi? Henüz DİH'le yolları ayrılmamış olan Genel-İş ve DİSK'in eski genel başkanı Erol Ekici'nin, direniş karşısındaki tutumu ne hafızalardan silindi ne de bu pratiği kişisel tercihine yorulabilir. Taşeron işçilerine karşı Maltepe Belediye Başkanı adına taahhütlerde bulunup, direnişçilerin oyalanmasına, yanıltılmasına yönelik tutumlara ilişkin DİH'in tepki verdiğini de göremedik. Dahası bırakalım Erol Ekici'nin bu tutumlarının eleştirilip mahkum edilmesini, Maltepe Belediyesi'nin kimi semtlerde politik öznelere tanıdığı olduğu "imkanlardan" yoksun kalmamak adına, belediye önünde direniş çadırı kuran işçilerle selamlaşmaktan kaçınan bir "devrimcilik anlayışı"na bile şahit olmuştuk.

Elbette bu anlayışın DİSK'i olağanüstü kongreye taşıyan bir süreci yaşamış olmasına da şaşırmadık. Zira bu durum, sınıfı tabandan örgütleyip devrimleştirmeden ve bu sayede kendi sınıfsal konumunu sağlamlaştırmadan, birtakım pazarlıklarla sendika yönetimlerinin politik özneler tarafından ele geçirilmek suretiyle değiştirilip, dönüştürülebileceğine dair yaklaşımı mahkum eden komünistlerin yeniden doğrulanması olmuştur. Bunu anlamayanların Greif Direnişi'ndeki başarıyı ve bunun sınıf hareketine kattıklarını anlamaları da kolay değildir. Zira Greif Direnişi, bu anlayışın "başarı kıstası"na pek uymuyor. Oysa DİSK'in son dönem süreci bu türden "başarıların" gerçekte içinde "başarısızlıklar" barındırmış olduğunu defalarca kanıtlamıştır. *Yürüyüş*'ün, "Sınıf mücadelesinde etkili olma" anlayışı böyle olunca, elbette ki komünistler geçmişte olduğu gibi bugün de sınıf mücadelesinde "etkili" olmamışlar, gelecekte de olmayacaklardır.

Son olarak belirtelim ki, hem sınıfsal zeminde hem toplumsal alanda yankılar yaratan direnişleri yok sayarken, 5-10 işçinin direnişinden başarı öyküleri devşiren bir anlayışın ufku ile ne sınıf hareketi ne işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonu kavranabilir.

Askeri darbelerle gülme sırası gelen sermaye tekelleri

Brezilya'da 1964-1985 yılları arasındaki askeri darbe sırasında işlenen hak ihlallerini soruşturmak üzere hükümet tarafından atanan komisyon, yabancı şirketlerin, çalıştırdıkları öncü işçileri ve devrimcileri orduya ihbar ettiğini gösteren belgeler buldu.

Brezilya'da 1964-1985 yılları arasındaki askeri diktatörlük döneminde birçok muhalif yurt dışına sürgüne gitmek zorunda kalmıştı. 1960'lı yıllar Brezilya sokaklarının da ısındığı yıllardı. Dünya çapında esen rüzgarın gücüyle askeri cuntaya karşı başlayan eylemler ve 1969'da MR-8 (8 Ekim Devrimci Hareketi) gerillaları tarafından kaçırılan ABD büyükelçisi ile Brezilya bu günlerde önemli bir gündemdi. İşkencenin ve sansürün olağan bir devlet politikası olduğu bu günlerde, Gerçekleri Araştırma Komisyonu verilerine göre 400 kişi öldürüldü ya da gözaltında kaybedildi.

Faşist darbelerin uluslararası sermayeyle açık bağlantısı

Komisyon *Reuters*'in şirketlerle ilgili delilleri incelemesine müsaade etti. Belgelerde yabancı ve Brezilyalı şirketlerin askeri darbeye ilişkisinden bahsediliyor. Diğerlerinin yanı sıra dünyanın en büyük otomobil üreticilerinden, Volkswagen AG, Ford Motor Co, Toyota Motor Corp ve Daimler AG'nin Mercedes-Benz biriminin de bu belgelerde adı geçiyor.

"Kara Liste"

Açığa çıkan belgeler yaşananların çok az bir kısmına, 1980 sonrasına ait. Zira büyük bir bölümü imha edilmiş. Komisyonun şimdiye kadarki en önemli keşfi, São Paulo'da devlet arşivlerinde bulunan, araştırmacıların gayri resmî olarak "kara liste" diye adlandırdıkları belgedir. Daktiloyla yazılmış listede, "Brezilya'nın Detroit'i"* olarak adlandırılan Büyük São Paulo da 63 işletmede çalışan 460 kadar işçinin isimleri ve ev adresleri bulunuyor. 1980'lerin ilk yıllarından itibaren başlayan liste, amacı solcuları izlemek ve onları baskı altına almak olan polis istihbarat teşkilatı Siyasi ve Sosyal Düzen Departmanı ya da DOPS** tarafından oluşturulmuş. DOPS, bir çok insanı gözaltına aldığı ve işkence yapmıştı.

DOPS'un listesinde en fazla isim, 73 işçiyle Volkswagen'de. Mercedes-Benz, 52 işçiyle ikinci sırada. Komisyon tarafından ortaya çıkarılan bazı belgeler, bu şirketlerin işçileri orduya ihbar ettiğini

gösteriyor. Bu araştırmalar neticesinde zamanında metal işçileri sendikasında doktor olan David Rumel hakkında DOPS'a yazılmış, 9 Mart 1981 tarihli iki sayfalık mektup bulundu. Rumel'in doğum yeri ve ev adresini içeren mektupta, onun solcu geçmişi hakkında bilgide bulunuyor. Rumel'in daha öğrenciyken 1971'de Brezilya Komünist Partisi'ne katıldığı ve 1975'ten 1976'ya kadar 5 ay hapis yattığı belirtiliyor. Polis, mektupta bu bilgilerin "*Volkswagen Brezilya'nın güvenlik servisi tarafından toplandığını*" ifade ediyor.

Volkswagen Brezilya, Rumel ve diğerleri hakkında orduya bilgi verip vermediği hususunda *Reuters*'tan gelen sorulara, araştırma komisyonunun henüz kendisiyle bir temas kurmadığı karşılığını verdi. Volkswagen, Brezilya'da kendi soruşturmasını kendisinin başlatacağını iddia etti.

Merkezi Lüksemburg'da bulunan Dematic Group'un sözcüsü Cheryl Falk ise, şirketin, 1980'lerde Brezilya'daki biriminde çalışanlarla ilgili olarak herhangi bir "belge ya da kayda" sahip olmadığını söyledi. Brezilya'daki Mercedes-Benz'in bir sözcüsü de şirketin DOPS'a bilgi verdiğini "*doğrulamayacağını*" ve "*çalışanlarının şahsi bilgilerinin muhafazasının şirketin değerleri arasında olduğunu*" belirtti. Ford konu hakkında açıklama yapmadı. Toyota ve şimdi Chrysler'a sahip olan Fiat, o döneme ait potansiyel ihlallerle ilgili kayıtlarının olmadığını bildirdi. Toyota Sözcüsü Erick Boccia, "*30 seneden uzun bir zaman öncesinden bahsettiğimizi hatırlatmak isteriz*" bahanesine sığındı.

Gülme sırası kendilerine gelenler...

Hatırlanırsa 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından dönemin TİSK başkanı Halit Narin, "Şimdiye kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" demişti. 12 Eylül'den ayrı düşünülemez olan '24 Ocak kararları', özelleştirme saldırısı, sosyal yıkım saldırıları, taşeronlaştırma, işçi sınıfını örgütsüzleştirme saldırıları, 12 Eylül'ün arkasından yapılan tensikatlar, kapatılan sendikalar aynı zamanda sermayenin işçi sınıfından bir öc ama saldırısıdır.

1970'li yıllarda CIA Türkiye Şefi olan Paul Henze'nin, "bizim çocuklar başardı" diyerek 12 Eylül darbesini Jimmy Carter'a haber vermesi de askeri faşist darbelerin uluslararası sermaye ve emperyalizmle ilişkisinin bir başka itirafıdır.

* ABD'nin büyük şehirlerinden olup, en önemli ekonomik merkezlerinden biridir.

** Brezilya'da askeri diktanın ordusu ve polisi

Uluslararası sermayenin grev korkusu!

Fiili-meşru mücadele ile kazanılan grev hakkının korunması büyük bedeller gerektirir. Kurulu düzenin yasalarına-yasaklarına takılmadan oluşturulan taban örgütleriyle bu silahı kullanmak gerekir.

Grev işçi sınıfının silahıdır. İşçi ve emekçiler üretimden gelen güçleriyle haklarını elde etmek için grev yapar. Bugün işçi haklarından bahsedilebiliyorsa bu geçmişteki grevlerin, direnişlerin sayesinde olmuştur. Sermaye sınıfının grev hakkına yönelik tahammülsüzlüğü de bundandır. Grev hakkı dünya işçi sınıfının dışı dış mücadeleleri sonucunda kazanılmıştır. Sermaye ve devletleri de ya yasaklamalarla ya da çeşitli kısıtlamalarla işçi sınıfının bu hakkı kullanmasını hep engellemek istemiştir.

Türkiye'nin grev yasaklamaları ile bozuk sicili biliniyor. Son olarak Şişecam grevi ve Çöllolar Kömür Sahası İşyeri ile Çayırhan Kömür İşletmesi'nde 1250 işçinin grevini "milli güvenliği ve sağlığı" bozucu olduğu gerekçesiyle ertelemişti. Biz bu gerekçenin aslında sermayenin çıkarlarını bozduğu için üretilen bir kılıf olduğunu biliyoruz.

Türkiye'deki grev yasakları sermayenin uluslararası plandaki saldırılarından ayrı değildir. Dünyanın çeşitli ülkelerinde de grev hakkının gaspına ilişkin saldırılar gündemdedir. Zira kapitalist sistem kriz içinde debelenmektedir. Ve karşısında örgütlü ve grev silahını kuşanmış işçi sınıfı görmek istememektedir. Sermaye sınıfı gayet iyi biliyor ki grev hakkı olmazsa sendikal örgütlülüğün ve toplu pazarlığın da bir önemi kalmaz. Zira grev silahı işçiye "dilene dilene değil direne direne" kazanma imkânı verir.

Uluslararası sermayenin bu niyeti geçtiğimiz Haziran ayında yapılan, ILO'nun Cenevre'deki yıllık konferansında gayet net anlaşılmıştı. Konferansta uluslararası sermaye grubunun grev hakkını inkâr eden faaliyetler yürütmesi nedeniyle Aplikasyon Komitesi(*) tıkanma noktasına gelmişti. Bunun öncesinde ise 2012 yılında grev hakkına saldırı başlamış, patron grubunun sözcüsü, görüşülecek ülke listesinde grev hakkıyla ilgili olayları görüşmeyi reddedeceklerini açıklamıştı.

İşveren tarafı ILO'nun, 87 No'lu Sendika Özgürlüğü ve Sendikalaşma Hakkının Korunması Sözleşmesi'nin metninde grev hakkına ilişkin açık bir tanımlama olmamasını bahane göstermektedir. Bu nedenle Aplikasyon Komitesi'nin incelemesi gereken 19 olaya onaylama kararı verilemedi. Oysa 1950 yılından bu yana, Sendika Özgürlüğü Komitesi ve Uzmanlar Komitesi Sözleşmesi'nin 3. maddesinin grev hakkının korunmasını içerdiği yönünde bir mutabakat olduğu ifade edilmektedir.

(Grev hakkıyla ilgili bu uyuşmazlık ILO'nun Yönetim Kurulu'na aktarılmıştır. Bu organın Uluslararası Adalet Divanı'ndan istişari bir karar vermesini ve uyuşmazlığa son vermesini isteyebileceği belirtilmekte ve Kasım 2014'te bir karar çıkması beklenilmektedir.)

Grev hakkına yönelik bu son yaşananlar üzerine İşçi Grubu, patronların şimdi 98 No'lu Toplu Pazarlık Hakkı Sözleşmesi gibi diğer önemli sözleşmeleri de giderek uyuşmazlık konusu yapmasından kaygılanmaktadır.

Konferansta sermaye tarafının tutumuna ilişkin olarak Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) Hukuk Danışmanı Jeff Vogt şöyle diyor: "İşveren Grubu'nun iddiası sendika özgürlüğü konusunda temelden hatalı bir anlayışa dayanıyor. Son derece muhafazakâr bir gözle bakıyorlar. Bu anlayışa göre,

sendika özgürlüğü, çalışma ilişkileri bağlamından koparılmış, bağımsız ve bireysel bir haktır. Oysa sendika özgürlüğü, özellikle çalışma ilişkileri bağlamında, çok uzun bir süredir kolektif bir hak olarak görülmektedir ve aslında grev hakkını da içeren bir haklar demetidir."

IndustriALL Küresel Sendika Genel Sekreteri Jyrki Raina ise konuya şöyle dikkat çekiyor: 1983 Genel Araştırması'nda, Uzmanlar Komitesi, Sendika Özgürlüğü Komitesi'nin varmış olduğu bir sonuçta "Grev hakkı, işçilerin ve onların örgütlerinin sosyal ve ekonomik çıkarlarını korumak için kullandığı asli araçlardan biridir" diyor ve bu tespiti işverenlerden hiçbir itiraz gelmediğini hatırlatıyor. Yine benzer şekilde 1997'de, "grev hakkı ve lokavt dahil, sendikal eylemin 87 No'lu sözleşmede öngörüldüğü üzere sendika özgürlüğü ilkelerinin ayrılmaz bir parçasını oluşturduğu ilkesini" işverenler grubunun bir kez daha teyit ettiğine dikkat çekiyor.

Tüm bunlar bir kez daha göstermektedir ki sermaye sınıfının çıkarları söz konusu olduğunda yazılı yasaların hiçbir hükmü yoktur. Çıkarlarına olmadığında kendi onayladıkları sözleşmeler de dahil hiç bir hukuk-kural tanımamaktadır.

Tekrar vurgulamak gerek ki, grev hakkına yönelik bu saldırgan tutumun gerisinde sermayenin yaşadığı krizi atlatmak için giriştiği hazırlıklar vardı. Zira patronların kriz koşullarında dünyanın neresinde olursa olsun fırsatını bulduğunda başvuracağı ilk yöntem işçi haklarının gaspıdır. Tabii ki bunu yapabilmek için de karşısında örgütlü bir güç ve tepki görmek istemiyor. Hazırlıkları da bu yöndedir. İşçi hakları ve bunların korunmasına ilişkin maddeler içeren ILO sözleşmelerinde yer alan uluslararası planda çalışma yaşamında bir takım standartlar bu nedenle patronları rahatsız etmeye başlamıştır.

Sermaye sınıfı ve devletlerinin bundan rahatsız olması ise şaşırtıcı değildir. Son zamanlarda dünya

genelinde işçi eylemleri ve grevler yaşanmakta, sokağa kitlesel çıkışlar olmaktadır. Krizin faturasını ödemek istemeyen işçi ve emekçiler kapitalistlerin korkulu rüyasıdır. Kapitalist sistemde işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması demek onun can damarını kesmekle eşdeğer olduğu için sendikalar ve grev, sermaye sınıfı için büyük tehdittir. Bu nedenle grev hakkı ve işçilerin örgütlenme hakkına yönelik saldırı uluslararası sermayenin gündeminde olmaya devam edecektir.

Yapılması gereken bellidir. Grev hakkı grev yapılarak fiili-meşru mücadele yoluyla elde edilmiştir. Büyük bedellerle kazanılmış ve halen bu hakkın korunması büyük bedeller gerektirmektedir. O nedenle kurulu düzenin yasalarına, yasaklarına takılmadan bu grev silahı kullanılmalıdır. Bunun yolu da işçilerin taban iradesine dayalı fiili-meşru mücadelesinden geçmektedir. İşçilerin bağımsız taban örgütlenmelerinin gücüne güvenerek sermayenin saldırılarına karşı koymasının dünya genelinde son örneği Arjantin'de Donnelley işçilerinin fabrika işgali olmuştur. Ülkemizde de Kavel'den Greif'e işçi sınıfının yüz ağartıcı bir geleneği vardır. Yapılması gereken bu geleneği yeni örneklerle çoğaltmak, sermayenin korkularını gerçek kılmaktır.

(*) Aplikasyon Komitesi olarak bilinen, "Uluslararası Standartların Uygulanması Komitesi" işveren, işçi ve hükümet taraflarından oluşan üçlü bir organdır. Komite üye ülkelerin ILO sözleşmeleri uyarınca aldığı önlemleri inceleme ve hükümlere tavsiyelerde bulunma yetkisine sahiptir. Böylece ilgili ülkelerin onayladıkları ILO sözleşmelerine uygun davranmasını sağlamayı amaçlar. Her yıl, İşveren Grubu ve İşçi Grubu, Uluslararası Çalışma Konferansı sırasında incelemek üzere 25 ülkelik bir listeyi görüşür ve yapacağı tavsiyeler konusunda mutabakata dayalı sonuçlara varmak zorundadır.

“İşçi sınıfı birdir ve sınır tanımaz!”

Arjantin’de, Buenos Aires’in kuzeyindeki sanayi bölgesi olan Zona Norte’de kurulu bir fabrika Donnelley. Bu Amerikan matbaa şirketinin patronu, işçilerin fazla ücret aldığını ve işten çıkarmaları kabul etmediklerini öne sürerek, “iflas” bahanesi ile fabrikayı kapatmış, böylece işçilerin direncini kırmak istemişti.

Ancak patronun hesabı tutmadı. İşçiler fabrikayı işgal ederek üretimi sürdürdüler. Dünya tekeli Ford’un hemen karşısında bulunan ve kızıl bayrak diktikleri bu 400 kişilik fabrikayı sınıf mücadelesinin mevzisine çevirdiler. Şimdi, başta LEAR olmak üzere, diğer fabrikalardan işçilerle birlikte mücadelelerini sürdürüyorlar.

Kızıl Bayrak olarak işgalci işçilere ulaştık ve işgal eylemleri üzerine sorularımızı yönelttik. Sorularımızı yanıtlayan Donnelley işçi temsilcisi Jorge Gabriel Medina, işgali, birleşik mücadeleyi ve dayanışmayı anlattı. Türkiye işçi sınıfına da mesaj gönderen Medina “İşçi sınıfı birdir ve sınır tanımaz!” dedi.

- 16 Ağustos’taki toplantınızda, patronun fabrikayı kapatma hamlesine karşı başlattığınız işgalin ön hazırlık sürecine dayandığını belirtiyorsunuz. Bu sürece nasıl hazırlandınız? Eylem nasıl gelişti?

- Uzun bir süre, işyerlerimizin korunması gerektiği konusunda her işçi ile teker teker konuştuk ve bu bilincin ortaya çıkması için mücadele ettik. Fabrika kapandığında herkes tek başına tazminat gibi çözümlerle değil, hepimizin omuz omuza mücadele ile çalışması gerektiği konusunda fikir beyan etti. Hepimiz kaldık ve birlikte mücadele ettik.

- Anladığımız kadarıyla, bu süreçte işçi iradesine dayanan örgütlenme üzerinden eylemlerinizi gerçekleştiriyorsunuz. Taban örgütlenmesini nasıl işletiyorsunuz? İşçi demokrasisini nasıl hayata geçiriyorsunuz?

- Bizler bütün tartışmalarımızı işçi toplantısında karara bağlıyoruz. Burada bireyselliğe, apolitikleşmeye, ayrımcılığa, cinsiyetçiliğe ve sistemin diğer ayrıştıracı tutumlarına karşı işçilerin birliğini politik bir mücadele ile savunuyoruz.

- İşgal fabrikasının birleşik mücadelenin merkezi olacağını söylüyorsunuz. Bunun için LEAR işçileriyle birlikte bir toplantı örgütlediniz ve bazı kararlar aldınız. Birleşik mücadele sizin ve Arjantin işçi sınıfı için nasıl bir önem taşıyor?

- Uzun bir süredir Pttintpack, Lear, Pepsico, Kraft ve Zona Norte’de bulunan diğer öncü işçi sektörleriyle beraber mücadele ediyoruz. Bu ortak mücadele maaşların yükseltilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi gibi birçok kazanım elde etmemizi sağladı. Ama biz buradaki ağımızı işçiler arasında genişletmeye çalışıyoruz. Sadece işçilerle kalmayıp üniversite öğrencileri ve komşularımıza da ulaşmak istiyoruz, ki onlar da hükümetin kemer sıkma politikalarının hedefinde, böylelikle hükümetin bu politikalarına karşı cevap verelim diye.

- Sendikal bürokrasi oradaki mücadelede de işçi sınıfının karşısına geçmiş görünüyor. Biz sendikal bürokrasiyi işçi direnişlerinden, özellikle de Türkiye’deki sınıf hareketinde yeni bir çıkışı ifade eden ABD tekeli Greif’teki işgal eyleminden biliyoruz. Sendikal bürokrasi sizin karşınıza somut olarak nasıl çıkıyor?

- Sendika bu mücadelede bizimle beraber Donnelley fabrikasının kapatılmasına karşı. Ama bizler biliyoruz ki aramızda ortak çalışmalarımızı sınırlayan farklılıklar var. Mesela sendika tüm matbaa çalışanlarını kapsayacak bir greve gitmek istemiyor ve engelliyor, bizler kitleleri sokağa çıkarmaya çalıştığımızda, bize destek vermeyeceğini biliyoruz. Bu yüzden de işçilerin çıkarları doğrultusunda mücadele edecek bir sendikanın yeniden işçi sınıfına kazandırılması için de çalışıyoruz.

- Patronlar ve devlet fabrika işgaliniz karşısında nasıl bir tutum alıyor? Yanısıra, işgal eyleminiz toplumda nasıl bir yankı buldu? Enternasyonal dayanışma konusunda atılmış herhangi bir adım var mı?

- Hükümet Donnelley olayını kendi ‘Akbaba tartışmaları’ (Holdouts) için kullanmak istiyor ve mevcut genel kriz ile bağlantısını görmek istemiyor.

Bunun sorumluluğunu da almak istemiyor. Patronlar ise işçilerin işten çıkarmaları kabul etmediği için ülkedeki krizi arttırdıklarını söylüyorlar ve onların “yüce güçlerinin” işçiler tarafından tehlikeye girdiğini görüyorlar.

Toplumda ise bizim fabrikayı işgal etmemiz ve üretime başlamamız son derece destekleniyor. İnsanlara patronlar olmadan da işçilerin üretebileceğini gösteriyoruz ve işlerimizi koruyoruz böylelikle.

Birçok ülkeden de dayanışma görmeye başladık ve bu bizi gururlandırıyor. Daha fazla insana ulaşabilmek için yeni arayışların da içindeyiz ayrıca.

- Son olarak Türkiye işçi sınıfına vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

- Bizler Türkiye işçi sınıfının mücadeleciliğini biliyoruz ve bu bizi aradaki tüm mesafeye rağmen kardeş yapan şeydir. Bazen dünyadaki işçi sınıfının tüm haberlerine ulaşabilme imkanımız olamıyor. Buna rağmen işçi kardeşlerimizin durumlarını takip etmeye çalışıyoruz. Son olarak Soma’daki trajediyi duyduk, bu katliam bizi hala derinden sarsmaktadır.

Bizler işçi sınıfının kurtuluşu ve ortak mücadelesi için birbirimize daha çok bağlanmayı umut ediyoruz. İşçi sınıfı birdir ve sınır tanımaz!

Kızıl Bayrak için çeviren: Suphi Toprak

Dünyada grev ve eylemler

Çin

Çin'in Guangdong eyaletinde Zhongshan'da 5 bin işçi greve gitti. Elektronik tekeli Viasystems Group'ta çalışan işçiler, düşük ücretleri protesto ediyorlar.

Polisin saldırısına karşı direnen grevci işçiler polis ile çatıştı. Çatışmada onlarca işçi yaralanırken, işçiler de polis motorlarını tahrip ederek kullanılmaz hale getirdi.

Namibya

Namibya'da yüzde 15 ücret artışı ile sağlık sigortası, konut ödenekleri ve okul ücretlerinin patron tarafından üstlenilmesi talebiyle bin 300 maden işçisinin başlattığı grev devam ediyor.

Görüşmelerde, patronun işçi taleplerini kabul etmemek için ayak diremesi ve toplu sözleşmelerin üç yıl geçerli olmasını istemesi üzerine uzlaşma sağlanamamıştı.

Myanmar

Myanmar'ın (eski adı Burma) kuzeybatısında bulunan Kantbalu kentinde bin 500 tarım emekçisi mahkemece tutuklanan 57 arkadaşlarının serbest bırakılması için gösteri düzenledi. Tarım emekçileri 1990'ların sonunda cuntanın el koyduğu arazileri ekmeleri üzerine tutuklanmıştı. 260 kişinin mahkemesi ise devam ediyor.

Latpadaung kentinde ise Ağustos ayında bir bakır işletmesinin açılması nedeniyle, tazminat ödenerek köylüler topraklarından sürülmek istenmişti. Tazminat kabul etmeyen köylüler büyük baş hayvanlarını otlatmak için tarlalara girince karşısında polisi buldu. Çiftçilere saldıran polis ile çatışan köylüler sapanlarla polisi taşıdı.

Lübnan

Lübnan'da ulusal elektrik şirketi EDL'de çalışan 2 bin taşeron işçinin süresiz iş sözleşmesi talebiyle başlattıkları grev, haftalardan beri devam ediyor.

Şirketin, sadece 900 işçiyle süresiz sözleşme imzalaması, protestoların yayılmasına neden oldu. Başkent Beyrut'ta Enerji Bakanlığı önünde bir gösteri düzenlenirken, işçiler EDL Ofisi önünde de barikatlar kurdular. Taşeron işçiler protesto gösterisi için ülkenin dört bir yanından başkente geldiler.

Paraguay

Paraguay'da muhafazakar cumhurbaşkanı Horacio Cartes'in başa gelmesinin birinci yılında başkent Asuncion'da yaklaşık 3 bin kişi hükümetin neo-liberal politikalarını protesto etti.

Köylü örgütleri, yerli topluluklar, toplumsal hareketler, komünist partisi, sendikalar ve feminist gruplar ülke çapında protesto yürüyüşü için çağrı yapıyordu.

Tüm ülke genelinde gerçekleşen protesto gösterileri günlerce sürdü. Birçok bölgede sokaklara barikatlar kuran emekçiler, taleplerini haykırdılar. Protestoların merkezinde hizmet sektörünün

özelleştirilerek sermayeye peşkeş çekilmesi için düzenlenen yasa bulunuyor. Sokaklara çıkan emekçiler, ayrıca uzun süredir talep ettikleri toprak reformunu yeniden gündeme getirdiler.

Paraguay'da halen nüfusun %2'si toprakların %80'ine sahip bulunuyor. Bu asalak azınlık, gerici hükümetler üzerinde halen etkilidir.

Filipinler

Filipin İşçileriyle Dayanışma Örgütü "Defend Job Philippines", yarı iletken NXP şirketi işçilerinin Mayıs ayından beri sürdürdükleri mücadeleyle dayanışmayı büyütme çağrısı yaptı. NXP işçileri örgütlenme hakkı, ücret artışı ve 1.500'den fazla taşeron işçisinin işe alınması talepleriyle başlattıkları eylemlerine 24 Mayıs tarihinde işten atılan sendikacıların yeniden işe alınması taleplerini de ekleyerek sürdürüyorlar.

'İnsan hakları', 'demokrasi', 'sendikal haklar' gibi konularda ahkam kesen AB'nin güzide üyesi Hollanda'nın şirketi olan NXP, eski kolonisi Filipinlerde gerçek yüzünü ortaya koyarak işçilerin en basit örgütlenmesi olan sendikal haklarına bile tahammül edemeyerek azgınca saldırmış ve NXP İşçileri Birliği'nin bütün yöneticileri işten atılma saldırısının hedefi olmuşlardı.

NXP yarı iletken şirketinin en büyük on müşterisi arasında Apple, Bosch, Continental, Delphi, Gemalto, Giesecke, Devrient, Huawei, Nokia Siemens Network, Samsung ve ZTE gibi emperyalist tekeller bulunmaktadır.

Seul

15 Ağustos Cuma günü Güney Kore'nin başkenti Seul'de yapılan yürüyüş ve mitinge 30 bin gösterici katıldı. Kitlesele ve coşkulu geçen eylemde Seul hükümeti protesto edildi. Eylemde, 300 insanın yaşamını yitirmesine yol açan, Nisan 2014 tarihinde meydana gelen Sewol feribotu kazası ile ilgili olarak bağımsız ve şeffaf bir araştırma yapılması istendi. Sewol felaketinin nedenlerinin araştırılmasında hükümet ve ilgili kurumların zanlı şirketleri koruma tutumları şiddetle eleştiriliyor. Hükümetin, sermayenin çıkarlarını temel alarak suçluları koruma

tutumu kamuoyunda güçlü tepkilere yol açıyor.

Yürüyüşe mücadeleci sendikal birlik KCTU'ya bağlı sendikalar da katılarak aktif destek verdiler.

Telaviv

16 Ağustos Cumartesi günü İsrail'in başkenti Telaviv'de Filistin ablukasına son verilerek Filistinlilerle barış içerisinde yaşamak talebiyle güçlü bir eylem yapıldı. Yapılan yürüyüş ve mitingde 10 bin gösterici yer aldı. İsrail barış hareketinin düzenlediği eylemin bir hafta önce yapılması açıklanmasına karşın, hükümet güçleri Hamas roketlerini bahane ederek eylemi yasaklamıştı. Cumartesi günü yapılan Filistinle dayanışma ve barış eylemi, aynı zamanda hükümetin kışkırtmasıyla Çarşamba günü yapılan ırkçı ve savaş kışkırtıcısı gösteriye karşı da bir cevap niteliği taşıyordu.

Norveç

Geçen hafta ülke çapında 8 bin öğretmenin katıldığı bir grev gerçekleştirildi. Grevin hedefinde hükümetin uygulamaya koymak istediği 'öğretmenlerin 7,5 saat okulda bulunma mecburiyeti' saldırısı bulunuyordu. Yapılan oylamada öğretmenlerin büyük çoğunluğu bu uygulamayı reddetmişti. Grev nedeniyle bazı bölgelerde okullar kapalı kalırken, birçok yerde ise eğitim hizmeti minimum düzeyde kaldı.

Avustralya

Neredeyse tüm Avustralya üniversiteleri Abbot hükümetinin üniversite reformu planlarına karşı hafta ortasında yapılan protesto eylemlerinde yer aldılar.

Hükümetin gerici reformu bir yandan devletin eğitim yardımlarını kısıtlamayı hedefliyorken, aynı zamanda öğrenci haraçlarının da yükseltilmesini amaçlıyordu. Hükümetin gerici reformlarına karşı yapılan bu ikinci eylem olma özelliğini taşıyordu. Eylemler karşısında eğitim bakanı Pyne, yapmak istedikleri değişikliği durdurduklarını açıklamak zorunda kaldı.

IŞİD kapitalist emperyalizmdir!

Ortadoğu'da etnik, dinsel, mezhepsel savaşın fitilini ateşlemek isteyen emperyalist/siyonist güçlerin vahşi planına, hiçbir güç, kendinden olmayan herkesi kıyımdan geçiren IŞİD kadar hizmet edemez.

ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistler, iki hafta gibi kısa bir sürede, IŞİD tehdidini keşfettiklerini söylüyorlar. Bu önemli "keşif", ancak cihatçı katillerin Güney Kürdistan'ı, yani ABD'nin çıkarlarını tehdit etmesinden sonra vuku buldu. Bu olgu, emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçilerinin IŞİD'in soykırım boyutuna varan vahşetinden rahatsız olmadıklarını, fakat bölgedeki sefil çıkarlarının riske girmesinden rahatsız olduklarını gösteriyor.

El Nusra ve IŞİD'in 2011'den beri Suriye'de işlediği savaş suçlarını en iyi bilenler Batılı emperyalistlerdir. Zira artık esamisi duyulmayan Suriye muhalefeti, doğrudan onların denetimindeydi. Cihatçı çeteler vahşi icraatlarını reklam edercesine internet üzerinden yayınlınca, insan haklarından, demokrasiden dem vuran Batılı emperyalistler, El Nusra çetesini terör örgütleri listesine almak zorunda kaldılar. Ancak AKP şeflerinin esefle karşıladığı bu karar, cihatçı katillere verilen destekte bir değişikliğe yol açmadı. Nitekim Suriye'ye karşı savaşan IŞİD çetelerine verilen destek halen devam ediyor.

IŞİD sistemin imalatıdır

Cihatçı çetelerin icraatları ortadayken, Batılı emperyalistlerin destek vermeye devam etmeleri, kimilerine şaşırıcı görünüyor. Oysa bu tutum, eşyanın tabiatına tamamen uygundur. Zira IŞİD emperyalist/siyonist planın bir parçasıdır. Ortadoğu'da etnik, dinsel, mezhepsel savaşın fitilini ateşlemek isteyen emperyalist/siyonist güçlerin bu vahşi planına, hiçbir güç, kendinden olmayan herkesi kıyımdan geçiren IŞİD kadar hizmet edemez.

Emperyalist işgallerle "Afganistan modeli"ni Arap halklarına dayatan ABD ile suç ortakları, IŞİD benzeri çetelerin boy vereceği iklimi yaratmakla kalmamış, aynı zamanda bu ölüm makinelerini derleyip toparlamış ve (tıpkı İsrail'i yerleştirdikleri gibi) Ortadoğu'nun kalbine yerleştirmişlerdir.

IŞİD'i IŞİD yapan koşulların yaratılması, her tür olanağın sağlanması, tetikçilerin organize edilmesi, finanse edilmesi, eğitilmesi gibi tüm icraatlar, Batılı emperyalistlerin denetiminde gerçekleştirildi. Örneğin 70-80 ülkeden tetikçi devşirip Türkiye üzerinden Suriye'ye taşımak; Körfez şeyhlerinin himaye ettiği TV kanalları aracılığıyla mezhep savaşlarını kışkırtmak, petro-dolarla finanse etmek, Türk sermaye devleti-ABD ortaklığıyla Suriye sınırına yakın bölgelerde eğitim kampları oluşturup tetikçileri eğitmek, parası Körfez şeyhleri tarafından ödenen silahların emperyalist ülkelerden Türkiye'ye taşınması ve çetelere dağıtılmasını sağlamak, medya tekellerini kullanarak pervasızca savaş kışkırtıcılığı yapmak vb...

Tüm bunlar IŞİD'in nasıl da adım adım ABD-İsrail ikilisi, Batılı emperyalistler, AKP iktidarı ve Körfez şeyhleri tarafından birlikte imal edildiğini gözler önüne seriyor. Ortadoğu halklarının başına bela edilen bu oluşum, gerçekte kapitalist/emperyalizmin iğrenç görünümünden başka bir şey değildir. Vahşette sınır tanımamasına rağmen IŞİD'in Batılı emperyalistler ve

bölgedeki işbirlikçileri tarafından bu kadar aleni şekilde desteklenmesi, ancak her iki tarafın da bu kokuşmuş barbar düzenin temsilcileri olmalarıyla izah edilebilir.

bulunmuyorlar. Yani bu karar, IŞİD'in Suriye'de savaşan koluna destek akışını kesmekle ilgili değil. Suriye'de savaşan IŞİD, halen birçok alanda desteklenmektedir.

IŞİD'e Güney Kürdistan "yasak" Suriye "serbest"

Güney Kürdistan'a saldırınca emperyalistlerin hışmına uğrayan IŞİD, 3.5 yıldan beri Suriye'ye karşı savaşıyor. Rojava'ya karşı yürüttüğü savaş ise dokuzuncu ayında. Son günlerde Halep'e yaklaşmaya başlayan IŞİD, El Nusra ve İslami Cephe gibi diğer kökten dinci örgütleri tutundukları noktalardan sürüyor. Yani IŞİD, Suriye'deki hakimiyet alanlarını genişletiyor.

Irak'ta IŞİD'e saldıran emperyalistler, Suriye'deki savaşında ise doğrudan veya dolaylı şekilde destek sunuyorlar. Suriye'nin doğusunu, Irak'ın batsını istila eden bu katil sürüleri, son günlere kadar emperyalistler tarafından kınanmadı bile. Bölgede ABD işbirlikçisi rejimler ise, IŞİD çetelerini düne kadar "özgürlük savaşçıları" diye lanse ediyorlardı.

Bir yanda Suudi Arabistan sınırına öbür tarafta ise Güney Kürdistan'a dayanan IŞİD, destekçilerinin hışmına uğradı. Ancak burada söz konusu olan bu cihatçı çetenin vahşetine karşı çıkmak değil. ABD ile işbirlikçilerinin çıkarlarını korumaktan ibarettir.

BM kararları uygulanmıyor

IŞİD'e ve destekçilerine karşı karar alan BM Güvenlik Konseyi, alınan kararı tam uygulamaya pek hevesli değil. Zira IŞİD'i, destekçilerini ve finansörlerini hedef alan karar, birinci dereceden suç ortağı olan Türk sermaye devleti ve AKP iktidarına bir şey demiyor. Oysa sınırlar halen IŞİD önünde açık, Suriye'den çalınan petrolün pazarı Türkiye ve bu cihatçı katiller İstanbul başta olmak üzere birçok kentte açıkça faaliyettedir.

AKP iktidarının IŞİD'e sağladığı bu olanaklar, kimse için bir sır değil; hele de ABD için. Ankara'daki işbirlikçiler, Washington'daki efendilerinin onayı olmadan bu kadar pervasız davranamazlar. Yani Türk sermaye devleti/AKP iktidarının IŞİD'le işbirliği, ABD onaylı bir suç ortaklığıdır. Bundan dolayı Güvenlik Konseyi kararı alanlar, bu kararı ayaklar altına alan Türk sermaye devletine herhangi bir yaptırımda

İnsani yardım değil, kaba riyakarlık

Tüm bu olgular ortada iken, Obama başta olmak üzere, emperyalist şeflerin insani yardımdan söz etmeleri, IŞİD vahşetine maruz kalan halkları korumak için çaba harcadıkları yönünde açıklamalar yapmaları, kıyıma maruz kalan halklarla alay etmektir. Ezidiler'in toplu kıyımını dillerine dolayan emperyalistler, sanki bu halkı savunuyorlarmış gibi görünüp, IŞİD'in işlediği suçların ortağı olduklarını gizlemeye çalışıyorlar.

18 Ağustos'ta konuya dair bir açıklama yapan ABD Başkanı Barack Obama, 'insani yardım, azınlıkları koruma' nakaratını törensel bir hava ile tekrarlamış ve ortaklarıyla birlikte IŞİD tehdidine karşı gerekli önlemleri aldıklarını vaaz etmiştir.

Emperyalist şeflerin bu tür vaazlarının her zaman riyakarlık koktuğu bilinir. Ancak IŞİD söz konusu olduğunda, suç ortaklığını gizleme kaygısı da taşıyor. IŞİD söz konusu olduğunda, riyakarlık çok daha belirgin bir hal alıyor. Çünkü bir saatten sonra bile IŞİD'in tüm cinayetlerine karşı çıkmıyorlar. Örneğin bu vaazdan bir gün önce, Suriye'de tümü aynı aşirete mensup 700 sivilin bir günde katledilmesinin sözünü bile etmedi Obama. Yani Obama ve bölgedeki işbirlikçileri, IŞİD'in Irak'ta işlediği suçları öne çıkarıyor ancak Suriye'deki kıyımlarını yok sayıyor. Öyle ki, demagoji sınırlarında bile olsa, IŞİD'in Suriye'deki suçlarına değinmiyorlar.

Bu arada "insani yardım" söylemini tekrarlayıp duran emperyalistler, son günlerde kendi yarattıkları IŞİD canavarına karşı savaşmak iddiasıyla, bölgeye işgalci güç sevk etmekten söz etmeye başladılar. IŞİD ve türevlerinin boy verdiği iklimi emperyalist işgal yaratmışken, şimdi bu aynı güçler, güya elleriyle yarattıkları canavarı ortadan kaldırmak için, yeniden bölgeye askeri güç sevk etme tartışması başlattılar.

IŞİD canavarının ortaya çıkışı, gerçekleştirdiği kıyımlar, bu canavarı yaratanlarla bölgedeki suç ortaklarının kaba riyakarlığı vb... Tüm bunlar, IŞİD'in kapitalist emperyalizmin Ortadoğu'daki görünümünden biri olduğuna ve bu canavarı ortadan kaldırmak için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmekten başka bir yol bulunmadığına işaret ediyor.

ABD emperyalizminin kendi halkına karşı savaşı

Missouri eyaletindeki St. Louis kentine bağlı Ferguson kasabasında 9 Ağustos günü 18 yaşındaki siyahi genç Michael Brown'ın polis tarafından öldürülmesi üzerine başlayan ve yer yer ayaklanmayı andıran protestolar hız kesmeden sürüyor.

Siyahi gencin elleri havada ve yüzü polise dönük iken, ikisi başına, dördü ise sağ koluna isabet eden altı kurşunla acımasızca infaz edilmesi, emekçilerde büyük bir öfke patlamasına neden oldu. Sokaklara çıkan protestocular Brown'un katili polisin cezalandırılması talebini haykırdı.

Kaba zorbalık emekçileri yıldırıyor

Kolluk kuvvetleri, gösterilere savaş elbiseleri ve özel kameralar ile donanmış SWAT (Özel Silahlar ve Taktikler Birimi) birlikleri, yüksek ateş gücüne sahip silahlarla, otomatik tüfeklerle ve zırhlı saldırı araçlarıyla, vahşi bir şekilde saldırdılar. Afganistan'da, Irak'ta, Gazze'de ve Ukrayna'da kullanılan yöntemlerle eğitilen bu birlikler ile St. Louis savaş alanına dönüştürüldü. Protestocuların üzerine yoğun biber gazı, plastik mermiler, ses ve ışık mermileri yağdırılırken, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

"Siyahi başkan" Barack Obama yönetiminin katil polisi savunmasından dolayı isyan büyüyor ve sokağa taşan öfke durdurulamıyor. Ne polis birimlerinin azgını ve vahşi saldırıları, ne "Şimdi Ferguson sokaklarında barış ve sakinlik zamanı", "hepimiz büyük bir Amerikan ailesiyiz" diyen Obama'nın çağrı ve telkinleri, ne rahiplerin eylemcilerin önüne geçerek onları durdurma çabaları emekçi kitleleri mücadeleden vazgeçirebildi. Emekçiler, protesto için çıktıkları sokakları terk etmemekte kararlıydılar.

Anında keyfi OHAL

Missouri Valisi Jay Nixon'ın hiçbir yasal zemini olmaksızın, keyfi olarak dayattığı olağanüstü hal ve sokağa çıkma yasağı da emekçilerin sokağa çıkmasını engelleyemedi. Sokağa çıkma yasağının delinmesi üzerine yasağı kaldırmak zorunda kalan vali, bunun

yerine 'durma yasağı' getirdi.

Ferguson emekçileri hafta sonu ilan edilen sokağa çıkma yasağını delerken, bölgede OHAL ilan eden Missouri Valisi Jay Nixon protestolara karşı Ulusal Muhafızlar'ın, yani ordunun görevlendirildiğini açıkladı. Olağanüstü durumlarda silah altına çağrılan gönüllülerden oluşan, ABD ordusunun komuta ve yönetiminde bir ihtiyat gücü olan Ulusal Muhafız birlikleri polisle birlikte görev yapmaya başladı.

Ferguson'da sokağa taşan öfke Brown'un öldürülmesi ile ülke çapında açık ve kurumsal ırkçılık üzerine bir tartışmayı başlatmakla kalmadı, ABD hükümetinin ve eyalet hükümetlerinin sürdürdüğü özel silahlanma ve polisin militarizasyonu tartışmalarını da yeniden alevlendirdi.

Amerikan kapitalizmi de ırkçılık üretiyor!

Emekçiler, Ferguson'daki eylemlerde özel timlerin ve Ulusal Muhafız birliklerinin kullanılmasının 1960'larda 100'ün üzerinde kentte siyah gettolarda yaşanan ayaklanmalar düşünüldüğünde tesadüf olmadığını bilincinde. Afro-Amerikan emekçiler eşit haklar için başlattıkları mücadelenin üzerinden 50 yıl gibi bir zaman geçmesine ve siyahların birtakım kısmi haklar elde etmesine rağmen ten renginden dolayı maruz kaldıkları ırkçılık, hala çoğunluğu için günlük yaşamın bir parçası. Çoğunluğu beyazlardan oluşan beyaz-egemen polis ise işgalci bir güç olarak algılanıyor. Zira kapitalizmin en gelişmiş hali de, döne döne ırkçılık üretiyor.

1894'te William B. Ferguson tarafından bir tren yolu istasyonu olarak kurulan Ferguson kentinin demografisi 1990'larda göçle birlikte değişmeye başlamıştı. 1990'da yüzde 74'ü beyaz, yüzde 25'i siyah olan kentin son nüfus sayımına göre yüzde 67'si siyah, yüzde 29'u beyazdı.

Siyah emekçilerin oranının yüzde 67 olmasına karşın belediye başkanının ve kent konseyi yönetimindeki altı kişiden beşi beyaz olan Ferguson'da, 53 kişilik polis merkezinde ise sadece üç siyah polis çalışıyor.

Bölgede polis şiddetine en çok maruz kalanlar, ceza alanlar ve tutuklananlar siyah emekçilerdir. Ferguson'da geçen yıl, trafikte durdurulanların yüzde 86'sı, arananların yüzde 92'si ve tutuklananların yüzde 93'ü siyahı.

Siyahilere ırkçılık ve yoksulluk

Missouri eyaletinde kişi başı yıllık gelir ortalama 37 bin dolar. Eyalette gelir eşitsizliği de giderek büyüyor. Beyazların gelirden aldığı pay artarken, son 15 yılda siyahlar daha da fakirleşti. Kentte yaşayanların yüzde 2'si yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Kentteki yatırımların büyük çoğunluğu da beyazlara ait ve beyazların sahip olduğu şirketlerde işe alınanların da beyaz ırktan olması tercih ediliyor. Bu ise siyahlar arasındaki işsizliği artırıyor. Son araştırmalara göre yaşları 16-24 arasındaki Afrikalı-Amerikan erkeklerin yüzde 47'si işsiz. Genç beyaz erkeklerde bu oran yüzde 16.

İşgalci ABD içeride de polis rejimini tahkim ediyor

St. Louis'in küçük bir kenar mahallesinde yaşananlar, ABD'de son 15 yıl boyunca biçimlenmekte olan bir gerçekliği gözler önüne sermiştir. Amerikan emperyalizmi, 11 Eylül 2001 saldırısı ve "terörle mücadele" bahanesiyle tüm temel demokratik hakları, büyük ölçüde yok etti. Mahkeme kararı olmaksızın insanları gözaltına alma, hatta öldürme hakkını kendinde görüyor. ABD casusluk kurumları, FBI ve yerel polis güçleri ile işbirliği içinde, her bir Amerikalı'nın siyasi ve sosyal ilişkilerini izleyerek fişliyor. Buna İç Güvenlik Bakanlığı'nın ve ABD Kuzey Komutanlığı'nın kurulması da eşlik etti. ABD Kuzey Komutanlığı 2002 yılında ABD içindeki askeri operasyonları yöneten ilk komutanlık olarak oluşturulmuştu.

Bugün ABD; sermaye sınıfının toplumsal ve siyasal çıkarlarını koruma işlevini gören kapsamlı olağanüstü bir ordu-istihbarat-polis aygıtı tarafından yönetiliyor. "Demokrasi ihraç ettiği" ülkelerin halklarını vahşice katleden emperyalist ABD yönetimi, ırkçılığa karşı mücadele eden emekçilere de vahşice saldırıyor.

Sınıf çatışmaları egemenlerin korkulu rüyasıdır

Ferguson'daki ayaklanmaların bastırılmaması, protestoların onların denetimleri dışına çıkması ve ülkenin diğer kesimlerinde toplumsal protestoları tetikleme tehlikesi, ABD emperyalizminin korkulu rüyasıdır. Zira dış politikada vahşi olan bu rejim, iç politikada da acımasız bir sömürü ve baskı çarkının üzerine oturuyor. Böylesi bir rejimin sınıf çelişkilerini keskinleştirip, toplumsal çatışmaları körüklemesi kaçınılmazdır. Bu gerçeğin farkında olan Amerikalı egemenler, yer yerde olduğu gibi, devlet terörü silahını biliyorlar.

Avrupa'da IŞİD katliamları lanetlendi

Wuppertal

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) da kurucuları arasında olduğu Wuppertal Enternasyonal Dayanışma Platformu'nun çağrısıyla, 18 Ağustos'ta, Wuppertal'da IŞİD karşıtı bir protesto yürüyüşü yapıldı. Eyleme, AGİF, ATİK, ADHK, YEK-KOM, Alevi Kültür Merkezi, Karavan ve yerli partilerden MLPD bayrak ve flamalarıyla katıldı. BİR-KAR ise, bayrakları ve "IŞİD emperyalistlerin ürünüdür, yaşasın halkların kardeşliği!" yazılı pankartla yürüyüşte yer aldı.

City Arkadien'in önünde toplanılarak burada kurumlar adına kısa konuşmalar yapılmasının ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında katliamın belgeleri niteliğinde fotoğraflar ve dövizler taşındı.

Toplanma noktasına dönülerek bitirilen yürüyüşün ardından ilk önce bir Filistin temsilcisi konuştu. Sonra, Wuppertal Enternasyonal Dayanışma Platformu adına yapılan konuşmada Filistin ve Şengal direnişleriyle dayanışma öne çıkarıldı. Bu vesileyle halkların kardeşliğine vurgu yapıldı ve emperyalist saldırganlık ve savaş teşhir edilerek 1 Eylül yürüyüşü için çağrı yapıldı.

Köln

Köln'de kurularak çadırdaki yürütülen faaliyetle IŞİD vahşeti protesto edildi. Dom Kilisesi önünde kurulan çadırdaki bir hafta boyunca bildiriler dağıtılarak bilgilendirme faaliyetinde bulunuldu.

Çadır eylemi 15 Ağustos'taki mitingle sona erdirildi. Katliama ilişkin çeşitli resimler ve pankartların bulunduğu çadırın önünde toplanan kitleye ve çevrede bulunanlara yönelik çeşitli konuşmalar gerçekleştirildi ve bildiri dağıtımı yapıldı.

BİR-KAR, Alinteri ve AGİF'in de destek verdiği eylem atılan sloganlar ve dayanışma eylemlerinin yükseltilmesi çağrısıyla akşam saatlerinde sona erdi.

Basel

Kürt hareketi tarafından Avrupa'nın birçok kentinde olduğu gibi Basel'de de standlar açılarak IŞİD vahşeti protesto edildi. Şehrin en merkezi yerlerinden biri olan Claraplatz'da stand açıldı, bildiriler dağıtılarak bilgilendirme faaliyetinde bulunuldu.

Stand'ın ardından 16 Ağustos'ta iki bini aşkın insanın katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Katliama ilişkin çeşitli resim ve pankartların taşındığı yürüyüşe, düzenleyenlerin yanısıra birçok Türkiyeli örgüt de kendi pankart ve flamalarıyla destek verdi.

Yürüyüş boyunca kitle öfke ve tepkisini attıkları sloganlarla dile getirdi. BİR-KAR'ın da flamalarıyla katıldığı yürüyüş Barfüserplatz'da yapılan konuşmaların ardından sonlandırıldı.

Paris

Paris'teki Les Halles'de 14 Ağustos'ta başlayan çadır eylemi 16 Ağustos'ta aralarında FEDA ve TEV-ÇAND'ın da olduğu Kürdistanlı birçok kurum üyelerinin katıldığı eylemle sonlandırıldı.

Gare de L'Est'den Chatlet'ye kitlenin toplanmasının

ardından katliamları lanetleyen Fransızca, Kürtçe, İngilizce pankartlar arkasında kortejler oluşturularak Chatlet Meydanı'na yüründü. Burada yapılan konuşmalarda, bölgesel ve küresel çıkarları olan devletlerin ürünü olan cihatçı çetelerin Kürt halkının kazanımlarına, Ezidi, Süryani, Türkmen, Şii halklara karşı saldırı ve katliamlarına karşı birlik, mücadele ve dayanışma çağrıları yapıldı.

Türkiyeli ilerici ve devrimci örgütlerin yanısıra Fransız Komünist Partisi, Yeni Antikapitalist Parti (NPA), Tamiller, Süryani-Keldani ve Ermeni kurumlar da yürüyüşe destek verdi. BİR-KAR'ın flamalarıyla katılıp destek sunduğu eylemde "Emperyalizme, sömürgecilğe ve gericiğe karşı, halkların birleşik devrimci direnişini büyütme! Şengal halkıyla dayanışmaya!" başlıklı Fransızca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı.

Stuttgart

Ortadoğu halklarına yönelik siyonist, faşist saldırı ve katliamları protesto etmek için Lauterschlager Str'de biraraya gelen Almanyalı ve Türkiyeli ilerici, devrimci gruplar 16 Ağustos'ta bir miting düzenledi.

Yürüyüş boyunca siyonist İsrail ordusunun Filistin halkına yönelik katliamları protesto edildi. Saldırıların durdurulması, İsrail'e boykot, Filistin halkıyla dayanışma çağrıları yapıldı.

"Almanya finanse ediyor İsrail bombalıyor" şiarıyla Alman sermaye devletinin tutumu protesto edildi. Ayrıca, emperyalistler tarafından beslenen çağdışı yapı IŞİD'in Ezidi ve Ortadoğu halklarına yönelik saldırı ve katliamlarına değinilerek halklarla enternasyonal dayanışma çağrıları yapıldı.

BİR-KAR'ın flamalarıyla katıldığı yürüyüşte "Şengal halkıyla dayanışmaya! İnsanlık düşmanı IŞİD'i durdurun!" ve "İrkçılığın faşizmin kaynağı kapitalizmdir!" Almanca bildirileri dağıtıldı.

Hannover

16 Ağustos günü Almanya'nın Hannover kentinde de Almanya çapında katılımın olduğu bir eylem gerçekleştirildi.

Organizasyonunu Yek-Kom'un yaptığı eyleme Türkiyeli devrimci ve ilerici örgütler de destek verdiler.

Yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı yürüyüşte Ezidi ve Kürt gençlerinin yoğun katılımı dikkat çekti. Ezidi katliamını teşhir eden çok sayıda pankart ve dövizin taşınmasının yanı sıra, gençlerin giydikleri tişörtlere de "Hepimiz Ezidiyiz!", "IŞİD terörünü durdurun!",

"Almanya görmezlikten gelme!" şiarlarını yazdıkları görüldü.

Hannover ve çevresinin Ezidilerin oldukça yoğun yaşadıkları bir kent olması yürüyüşe de yansdı. Kürt kitesine nazaran daha örgütsüz ve daha apolitik olan Ezidi Kürtlerinin eyleme yoğun ilgi gösterdikleri ve özellikle gençlerin politize olmaya başladıkları gözlemlendi. Ezidi Federasyonu da pankart, döviz ve bayraklarıyla eylemdeki yerini aldı.

Türkiyeli örgütlerden MLKP, AGİF, Partizan, ADHK, DiDF, Alinteri, Özgürlük Dayanışma; yerli gruplardan da Die Linke, MLPD ve SAV eyleme flamalarıyla katıldılar.

BİR-KAR ise eyleme, "IŞİD emperyalizmin ürünüdür, yaşasın halkların kardeşliği!" şiarlı bir pankart ve bayraklarıyla katıldı.

Tekrar toplanma alanına dönülerek burada bir miting gerçekleştirildi. Mitingde Yek-Kom ve KCK (Sozdar Avesta telefonla bağlandı) adına yapılan konuşmaların yanı sıra, AP'den bir SPD'li milletvekili de konuştu. SPD'li Hannover Belediye Başkanı da kısa bir konuşma yaparak kitleyi selamladı.

Mitingin sonlarına doğru konuşma yapmak üzere sahneye çağrılan, Irak parlamentosunda milletvekili olan YNK temsilcisine Ezidi gençlerden yoğun tepki geldi. Zaman zaman çeşitli cisimlerin atılması üzerine gergin anlar yaşanırken, ortam tekrar sakinleştirildi. Ezidiler, KDP ile birlikte YNK'yi Şengal'de kendilerine ihanet etmekle suçluyorlar ve yoğun bir tepki duyuyorlar.

Bochum

Mala Ezidiya'nın çağrısı üzerine 17 Ağustos'ta Bochum Bahnhof'un karşısında yüzlerce kişi bir araya geldi.

Kitle, kadın ve çocukların ön safta yerlerini almasıyla, Husemannplatz'a doğru yürüyüşe geçti.

Mala Ezidiya ve Kürt Derneği'nin yansıra, Türkiyeli kurumlardan BİR-KAR, DiDF, Alevi Derneği ve Alman partilerinden MLPD eylemde destek verenler arasında yer aldılar.

Ayrıca BİR-KAR, üzerinde Şengal katliamı ile ilgili değerlendirmelerin bulunduğu, Almanca ve Türkçe bildirileri eylemcilere ve çevredekilere dağıttı.

Husemannplatz'ın içinde hazırlanan sahnenin önüne ulaşılmasıyla miting programına başlandı. Saygı duruşunun ardından yapılan konuşmalarda katliamlar protesto edilerek birlikte mücadele çağrısıyla eylem sonlandırıldı.

Ebola'dan ölüme terk edilmek...

*"Düşmanın birçok yüzü var ama tek bir ismi var: Kapitalizm"**

Dünya Afrika Ebola virüsünün etkisi altında tanık olunan en büyük felaketlerinden birini yaşıyor.

Ebola virüsünden yaşanan ölümler ise esas olarak 21. yüzyılı yaşayan insanlık için ne kabul edilebilir sınırlarda ne de aşılamaz bir eşik. Zira bu hastalık 1976 yılından beri adı sanı konulmuş olan eski bir hastalık. Fakat Ebola'nın 40 yıllık mazisine rağmen bu yıl sadece birkaç haftada bini aşkın kişinin ölümü, bir milyon kişinin karantina altında açık hava hapsine sokulmasının açıklaması ise kapitalizmdir. Kapitalist sistemin temel işleyiş yasalarının Ebola'dan fayda sağlayamaması nedeniyle insanlar ölüyor. İlaç 'sektörü' hastalığa tedavi bulmak için yatırım yapma isteği görmüyor. Kâr sağlanmayacak bir yatırım görülmesiyle 38 yıl içindeki sınırlı çalışma sonuç üretmeyince Ebola'nın herhangi bir kanıtlanmış tedavi yöntemi ve aşısı bulunmuyor.

Çünkü insanların tıbbi ihtiyaçları için hizmet üretmesi gereken ilaç sektörü kapitalist sistemle kâr endeksli bir alana evrildiği için Ebola yaşamaya devam etti. İlk çıktığı yıl dışında '500 ölümü' aşmaması alana yatırımın yapılmamasının nedeni olsa gerek. Ya da birçok hastalık gibi uzun süre yaşamaya izin vermemesi de müşteri potansiyelini düşürüyor. Ebola bulaştığı kişiyi kuluçka döneminin ardından 10 gün gibi bir sürede öldürüyor. AIDS de esasında Ebola'yla benzer dönemlerde keşfedilmiş bir virüsdür. Böyle olmasına karşın ticari olarak ilaç pazarında tuttuğu yer, yıllara yayılan tedavisi gibi nedenlerle sürekli müşteri potansiyeli sağlaması 'sektör'de çözümü geliştirilmiş olmasını sağladı.

Afrika'da kriz yaratan Ebola değil sömürü düzenidir!

Ebola'nın ölümcül etkisini artıran faktörlere bakmak bile neden sömürü düzeninin sorumlu olduğunu açıklamaya yeter.

Ebola'ya maruz kalındığında, %90 gibi yüksek bir ölüm oranı olmasına karşın hastalığın aktif olduğu ülkelerin, tıbbi altyapısının yetersiz olduğu bölgeler olduğuna dikkat çekmek gerekiyor.

Zaten bugün Afrika'nın Ebola nedeniyle en ağır felaketi yaşayan ülkeler Batı Afrika'daki Liberya, Gine, Sierra Leone, Fildişi Sahili ve Ruanda'ya kadar uzanıyor.

Bu ülkeler için sağlık altyapısı tanımlı dahi fazla gelişmiş kalıyor. Ebola ile düzen krize girince hastaneler kapatıldı, hastalar ölüme terk edildi.

Şu ana kadar yansıyan bilgiler göre, Ebola'nın en fazla can aldığı yer Gine iken en fazla vakaya Sierra Leone'de rastlandı. Ayrıca Liberya'da da hastalık hızla yayılıyor. En son salgından etkilenen ülke olarak Nijerya da listeye girdi.

Emperyalistler kıtayı yeraltı kaynaklarının sömürsü ve silah pazarı olarak görüyor. Ebola'nın bu kadar ölüme neden olması, karantina bölgesinde milyonu bulan kişinin hastalıktan öte tecridin yaratacağı koşullarla hayati riskler yaşayacağını

görmezden gelinmesinden kaynaklanıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin virüsün kendi kıtalarına taşınması korkusu ile bölge yalnızlaştırılıyor. Bu nedenle Ebola'ya çözüm bulunması beklenemez. Gelişmiş bilimsel imkanlara sahip sömürücüler sırt çevirdiği için bugün yüzlerce insan öldü. Keza ABD'ye dönen doktor ve misyonerlere verilen serumun 'şaşırtıcı' derecede iyileştirici etkisi bile aslında felaketin Ebola olmadığını gösteriyor. Felaket, dünyanın en zenginleri arasında yer alan 6 milyar dolar servete sahip Donald Trump gibilerin, hastalık bulaşan doktorların geri dönüşüne "izin veremeyeceklerini", "sonuçlarına katlanmaları gerekir" çağrısıdır.

Servetiyle belki de Ebola gibi birçok hastalığın ölümcül etkisine "izin vermeme" şansı olan, katlanması gereken sonuçları ortadan kaldıracak olanlar, Ebola'yı felaket yapıyor. İşte bunun için emperyalist-kapitalist sistemin bulaşıcı virüsü temizlenmeden kişilerin sermayelerini nereye yatracaklarına bağlı olarak insanlık hastalıklarının pençesinde yaşayacak.

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), Ebola salgınıyla mücadele için "küresel kamu sağlığı acil durumu" ilan etmiş ve salgınla mücadelede "deneysel ilaçların kullanılmasının etik olduğunu" açıklamıştı. Yüz binleri ölümün pençesine itenler kobay olmalarında da etik değerler için sorun görmemesi ise doğal. Liberya hükümeti ülkede giderek artan Ebola salgını için henüz test edilmemiş bir ilaç olan Zmapp'ı denemeye karar verirken yapılan açıklama bile sistemin getirdiği çaresizlik felaketini gösteriyor. Liberya Enformasyon Bakanı Lewis Brown "Bunu denemeye tek alternatif ölüm, kesin bir ölüm" dedi. Liberya'da Zmapp isimli ilacı kullanan üç doktorun sağlık durumunda iyileşme gözlemlendiği açıklandı. İlacı kullanmayı istemek de çare

değil, çünkü bu deneysel ilacın temini konusunda da sorun var. Zmapp'ın üreticisi olan ABD firması ellerinde ilaçtan kalmadığını, yayılmayı "önlemenin tek yolu"nun ise virüsü taşıyan hastaların karantina altına alınması olduğunu açıkladı. Trump'la hemfikir ilaç şirketi de Afrika'ya sırt çevirirken Ebola'nın bundan sonraki seyrinde neler yaşanacağı meçhul. Bu deneysel ilaçlar Ebola'da iyileşme sağlayabilir fakat yan etkilerinin ne olacağı meçhul. Sorunun yanıtı şimdilik yok fakat yakın dönemde Liberya'daki sonuçları üzerinden öğreneceğiz.

Fakat kesin olan şu ki emperyalist-kapitalist sistemin varlığı sürdükçe, insanlığın tüm gelişimi bir sınıfın çıkarına hizmet odaklı kullanıldıkça Ebola ya da kuş gribi, Katrina Kasırgası veya bir tsunami karşısında 'çaresizlik' tekrarlanacaktır. Elbette tüm doğal felaketlerde olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçiler hanesine. Elbette Afrika gibi, Ortadoğu gibi dünyanın kadim ezilen halklarına öncelikli olarak...

DSÖ 100 milyon dolarlık acil durum fonunu Ebola virüsüne karşı devreye sokarken, ABD 30 milyon dolar aktardı. Batı Afrika ülkelerinin de aktardığı kaynaklarla 150 milyon dolara yakın bir kaynak çözüm için harcanacak. Fakat sırf Rusya'nın ana silah ihracatçısı durumundaki Rosboronexport'un aynı ay içinde bir dizi Afrika ülkesiyle toplam 1,7 milyar dolarlık silah anlaşması imzaladığını düşündüğümüzde insanları katletmek için yatırılan parayla insanları yaşatmak için ayrılan kaynak arasındaki bu uçurum bile sistemin gerçek yüzünü gösteriyor.

Ebola yok edilebilir iken bugün binlerce insanı katletmesini sağlayan silahlanmaya milyar dolarlar ayıranların bu alanda milyon dolarları çok görmesindedir.

* *Subcomandante Marcos*

21. yüzyıl müritleri ve post-modern medrese hayalleri

K. Ehrām

Behey,
Kıralın şövalyesi,
sermayenin altın sesi,
ve Allah'ın peskoposu!
Felsefenden tüten günlük kokusu
başımızı döndürmek içindir.
Hayat kavgasında bizi
dizüstü süründürmek içindir!
Her kitabın
diz çökmüş önünde Rabbin
kara kuşaklı bir keşiş gibi..
Sen bu kıyafetle mi bizi kandıracaktın,
inandıracaktın?
Biz İsanın vuslatını bekleyen
bir rahibe değiliz ki!
Nazım Hikmet

Yeni Şafak yazarı Yusuf Kaplan, 'Erdoğan'a 20 öneri' başlıklı yazısında MEB'in yeniden düzenlenmesi, ODTÜ'nün yıkılması vb. maddeleri ardı ardına sıraladı. İslami kuralları esas alan medeniyet üniversiteleri kurulması gerektiğini öne sürdü. Yusuf Kaplan'ın önerilerinin yirmisine de tek tek baktığımızda gördüğümüz o ki bunların hiçbiri tek bir kafanın ortaya attığı bireysel ve özgün değerlendirmeler ve talepler içermiyor. AKP'nin kaleşörlerinden olan Yusuf Kaplan'ın kendisi bizzat AKP'nin bakış ve vizyonunu yansıtan bir isim olmanın yanı sıra çok daha geniş ölçekten bakıldığında Türkiye'deki dinsel gericiliğin post-modern bir temsilcisi, muhafazakâr aydın(!) takımının lafebelerinden biri. Taleplerin kendisi de mücadelenin yükseldiği her dönemde toplumda gerilmiş birtakım kuvvetleri dengelemek, harekete geçmiş toplumsal katmanların ivmesini azaltmak ve kitleye itici güç veren dinamikleri pasifize edecek karşı reaktörleri işletmek adına burjuvazinin Ortadoğu ve Türkiye'de göbek bağı ile bağlı olduğu dinsel gericiliğe sarılmasının bir sonucu olarak tekerrür halinde uyguladığı sistematik saldırının bir parçasıdır. O ki, Yusuf Kaplan AKP'den, AKP dinsel gericilikten, ABD'nin desteği ile Türkiye'de on yıllardır tırmandırılan dinsel gericiliğin kendisi ise yayılcı sömürgecilik anlayışından ve burjuva gericiliğinden ayrı bir olgu değil.

Dinsel gericilikle mücadele konusunda, yakın tarihin güncel politik verileri dışında elimizde çok somut bir silahımız vardır; o da materyalizmdir, sahte bilime karşı gerçek bilimdir! Emekçi sınıflar içinde güç kazanan dinsel düşüncelerin nedenlerini ayakları yere basan, yüzü bunları gibi göğe değil yere ve toprağa dönük bu bakış açısı ile tahlil edebiliriz. Toplumbilimsel bir gerçeklik olarak yoksul ve örgütsüz emekçi kitlelerin acılarını dindirecek bir öbür dünya umudu ile dinin bu sahte piskoposların elinde yüz yıllardır maşa edildiğini materyalist bir yorumla çıkarsayabiliriz. Bunlar ağızlarına ne zaman halkın değerlerini, tarihi, gelenekleri, kültürü ve benzeri lafları alsalar- ki Yusuf Kaplan'ın 20 maddelik yazısında tam 14 tane buna yönelik vurgu geçiyor- bunları tamamen kendi sınıflarına ve kendi çıkarlarına hizmet edecek birer olgu olarak kullandıklarını görüyoruz. Emekçilere, bu

piskopos ve imam kılıklı burjuva temsilcilerinin zehirli sözlerine karşı ancak toplumsal mücadele zırh sağlar. Toplumsal mücadele ile özgürleşen ezilen ve emekçi katmanlar her tarihi dönemde dinsel-gericilikten zincirlerini kırmayı başarabilmişlerdir.

Nizamülmülk Medreseleri'ni 21. asra taşımak...

"Türkiye gericiliğinin dincisi milliyetçi, milliyetçisi ise aynı ölçüde dincidir. '70'li yıllarda MHP'nin temel sloganlarından biri, 'Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar müslüman!' idi. Yani faşist 12 Eylül rejiminin Türk-İslam sentezi ideolojisi, daha bu zamandan şiarlaştırılmış biçimi ile vardı. Genel olarak milliyetçilik ümmetçilikle, tersinden de ümmetçilik milliyetçilikle bağdaşmadığı halde, bunların şoven milliyetçisi dinci, dincisi ise şoven milliyetçidir." H. Fırat

Yusuf Kaplan'ın talepler listesinde yukarıda yaptığımız alıntının somutlanmış bir halini görüyoruz. Özel olarak İslam'a ve dine yapılan vurgular herkes tarafından ilk bakışta dikkat çekmesine rağmen asıl nokta Yusuf Kaplan'ın iki maddede bir dönüp dolaşıp ABD'ye, Arap dünyasına, Çin'e ve tüm bunları aşip tüm dünyaya açılmaya yönelik yaptığı vurgulardır. Taleplerinde kendisine rehber aldığı eğitim modelinin "Nizamülmülk medreseleri" olması ise boynunun üzerinde "ataları Selçuklular" dan devraldığı Türkçü-İslamcı bir 12. yüzyıl kafası taşıdığı anlamına gelmektedir.

Kur'an Üniversitesi kurmaktan, cemaatlerin güçlendirilmesinden, hakikat tohumlarını Amerika'dan Afrika'ya ve Çin'e yaymaktan bahsederken Selçuklular'dan kalma Nizamülmülk medreselerinden

övgüyle ve irticai bir özelemlerle bahsediyor Yusuf Kaplan. Bu post-modern müderrisin İslamabad'la Suud ile yarışmaktan bahsederken aklına Bağdat'taki Nizamiye Medresesi'nin geliyor olması şaşırtıcı değil. **İslam Birliği'nin** kurulmasını sağlayacak fikri ve kültürel yapı ile beslenen, **pergelin sabit ayağını İslam'a dayayıp** hareketli ayağıyla tüm dünyaya açılan **İslami şuuru yüksek** genç bir kuşak yetiştirmekten bahsederken Endülüslü öğrencileri devşirip Sunni bir eğitimden geçirerek kendine bağlayan bu medreselere öykünmesi ise pek tabii.

Selçuklular'ın eğitim kurumları olarak burjuva tarih derslerinden hatırlayacağınız "Nizamülmülk" Medreseleri Bağdat, Musul, Nişabur, İsfahan ve Rey gibi büyük kentlerde eğitimin merkezleri haline getirilmiş, din ve hukuk eğitimi baz alan, camilere ve mescitlere bağlı, onların yanında ya da içinde öğretime ayrılmış yerlerdi. 21. asrın filozoflarından geçinen bu piskopos bugün ODTÜ'yü hedef aldığı cümlelerinde bu medreselere atıfta bulunuyorsa bir bildiği vardır deyip tozlu tarih kitaplarını biraz karıştırdık biz de. İslam dünyasının geleneksel eğitim metodunu belirleyen Nizamiye Medreseleri'nin kurulma amacı hemen her kaynakta açıklıkla ifade edilen şekliyle; **din adamı** yetiştirmek, **yetenekli ve parasız** öğrencileri okutmak, imparatorluğun **yönetimi için memur** yetiştirmek ve bilginleri bir görev ve maaşla medreselere bağlayıp **denetim altında tutmak** şeklinde ortaya konuyor. Burada boldlanmış kelimelere dikkatle bir daha bakalım. Bunları birleştirdiğimizde dünden bugüne ülkemizde dinci-gericiliğin eğitim alanındaki politikasının bir özeti görmüş oluyoruz. Bu politikaları basit bir ezber ile taleplerine aksettiren Yusuf Kaplan'ın gericilikte daha yaratıcı olamadığını ve efendilerinin bu zamana kadarki vizyonundan

daha geniş bir vizyona sahip olmadığını da böylelikle söyleyebiliriz.

Nizamiye medreselerinin yaygın olmasının nedenlerine baktığımızda ise İslamiyet'i yeni benimsemiş Oğuz topluluklarının yeni inançlarının pekiştirilme, eskilerinin silinme gereğinin duyulması, yeni ele geçirilen ülkelerin manen de fethini sağlamak için gerekli insanları yetiştirme düşüncesi, özellikle farklı uluslardan gelen yoksul öğrencileri kendi eğitimi ile yetiştirerek devlete karşı gizli hareketlere katılmaları ihtimalini ortadan kaldırma düşüncelerinin sıralandığını görüyoruz.

Son olarak yakaladığımız trajikomik bir benzerliği ifade etmeden geçmeyelim: Selçuklu sultanlarının kendi adlarına ve eşlerinin adlarında medreseler inşa ettirmeleri bilgisi size bugünün Recep Tayyip Erdoğan, Necmettin Erbakan, Turgut Özal üniversitelerini hatırlatmıyor mu? **12. yüzyıl sultanlarının takıntıları yüzyıllar boyu kendi sınıfının genlerinde taşıyarak "atom çağına" kadar aktaran burjuva gericiğinin bir temsili olan Yusuf Kaplan'ın medeniyet iddiası tutarsız, herhangi bir gelecek tasavvuruna dem vurması ise pişkinliktir.**

Şah-mat!

Yukardaki alıntıda da ifade edildiği gibi dinsel gericiğin Türkiye'de politik bir iddia ile sahneye çıkışının kökeninde, Amerikan emperyalizminin hizmetinde devrimci kanı dökmek var. Dolayısıyla, bugün dinsel gericiği emperyalizmden ve burjuva gericiğinden bağımsız ele alamayız. Yusuf Kaplan'ın kendisi bakın ne diyor: "ABD'de olduğu gibi Ivy League üniversitelerine benzer" bir eğitim anlayışı yerleştirilmeli.

Gerici sınıf ihtiyaçlarına uygun bin beter bir ideolojinin tıpkı Yusuf Aslan'ın talep listesinde belirtildiği gibi "eğitim, kültür ve medya" üçayağına oturtulmaya çalışılan bir karşı-devrim programına hizmet ettiğinin altını çizmek ve bu alanlara yönelik saldırıların sınıfsal-politik içeriğini boşaltmadan mücadele hattını kurgulamak gerekiyor. Örneğin çubuğu, söz konusu bu yirmi maddelik pespaye talepler listesi olduğunda yalnızca piyonlardan biri olan Yusuf Aslan'a bükmemek, söz konusu ODTÜ'deki "yol projesi" olduğunda kılıçları yalnızca Melih Gökçek için bilememek gerekiyor. Bu talepler sermayenin sarıldığı dinsel-gericilik politikaları, yol projesi ise bir rant projesidir. Nasıl ki bu rant projesine karşı sadece yol kenarına çiçek dikmekle yetinilmediyse, daha geniş çaplı bu politik saldırılara da gül uzatarak yanıt vermeyeceğimiz kesindir.

Yusuf Kaplan'a son söz yerine: İngiltere'de, o büyük kolejlerde okumuşsun okumasına, o kökten değiştirilmesini önerdiğin MEB bursuyla... Burası çok doğru, burası kesin. Fakat "safсата iklimlerine" açılan bir felsefenin mimarı olmak dışında nedir senin aldığın ilim? Behey Yusuf Kaplan, ODTÜ'yü yıkmak kim, irfan kim, sen kim? Topraktaki saltanatın göğşe çıkan tahtına fazla güvenme. Nazım'ın dediği gibi bugün satırların zafer naraları atarken ayağına takılacak en ufak bir taş bakar hemen anlaşmak için bir kapı açman ve binip Allah'ının sırtına soldan geri kaçman...

Komünizm ile Mücadele Dernekleri'nden Milli Türk Talebe Birlikleri'ne... Biz sizi çok iyi tanıyoruz. Burjuvazinin şahı ne zaman köşeye sıkışsa oynadığı bu ucuz hamlesi yenilgiyi öteleme hamlesi olmaktan öte bir yere varamaz. Şah mat oluncaya dek atlarımızı üzerinize süreceğiz, şah mat!

Bir DGB'linin OSTİM deneyimi

Yaz tatiline girmemiz, liselerde ve üniversitelerde pek faaliyet yürütemememiz nedeniyle ben de bu zamanda işçi sınıfını üretim alanlarında öğrenebilmek için OSTİM'de çalışmaya karar verdim. OSTİM'de bulunan bir atölyede işe başladım.

Atölyeye gitmeden önce çok farklı düşünüyordum, oysa oraya gittikten sonra düşüncelerim değişmişti. Neden işçiler birleşmezdi, neden bir olup tüm fabrikalarda, atölyelerde, tersanelerde, inşaatlarda patronlardan hesap sormazlardı; en çok düşündüğüm buydu. Oraya gittiğimde gördüm ki işçiler kendi aralarında gruplaşmış; kadınlar- erkekler diye ayrılmış, kadınlarda da 3'lü-4'lü ittifaklar kurulmuş diğer kadınlar dışlanmıştı. İşçi işçinin düşmanı olmuştu.

Burada biz devrimcilere düşen görev neydi; ilk gece kendimi sorgulamaya başlamıştım. Yaklaşık 30 kişinin çalıştığı atölyede biz 15 kişi öğle aralarında, dışarıda kolektif bir masraf paylaşımıyla her gün kola içerdik. Ve benle beraber işe başlayan kadın yoldaşımdan başka hiç kadın olmazdı, bu durum üzüntü veriyordu. Üzüntüm biraz kısa sürdü ve kadın yoldaşımdan geldiğini gören başka kadınlar da gelip bizimle sohbet edip kola içmeye başlamıştı. Devrimcilik de bu olsa gerek; yaptığın küçük bir hareketin yarattığı kıvılcım, çevrendeki insanları etkileyip, yapmak istedikleri ama cesaret edemedikleri, çekindikleri ya da korktukları şeyleri yapmak için harekete geçirir.

İzlenimlerimden biri de ben işe başladığım ilk gün deneyimli işçilere 'zorunlu değil ama' mecbur bırakılarak mesai yaptırılıyorlardı. İşçiler günde 13 saat çalışıp karşılığını asla alamıyordu. Patron "işçilerden ne kadar daha fazla yararlanabilirim" düşüncesindeydi. İşçiler bu zorunlu mesaiden şikâyetçiydi ama patrona çıkıp bir kişi bile bunu iletmiyordu. Ayrıca aldıkları ücret yetmediği için kendilerini mesaiye kalmaya mecbur hissediyorlardı. Mesaiye kalıyorlardı ama mesainin ücretini bilmiyorlardı. Bunu sormaya dahi çekiniyorlardı. İşçilerde patrona, müdüre karşı korku vardı ve bu korkunun yenilmesi gerekiyordu. Birkaç işçiyle bu konu hakkında sohbet ettim. Hepsisi "haklısın, evet, doğrusun" diyorlardı ama pratiğe gelince hiçbirinde bir hareketlenme yoktu. Uzun süre Greif işçilerinin o muhteşem direnişini anlattım. İşçilerin patrondan, patron yalakalarından, Amerikan tekelinden nasıl hesap sorduğunu anlattım. Greif'in işçi sınıfına nasıl yol gösterdiği ve yeni Greifler için neler yapılması gerektiğiyle ilgili sohbetler ettik.

Başka bir iş günü patron atölyeyi gezmeye geldiğinde işçilerin patrona karşı gözündeki hırsı gördüm. İşçi, kendisini sömüren patrona karşı tutum alıyor ve verdiği selama karşılık bile vermiyordu. Patron işçiden alamadığı cevabı yalnızca müdürde buluyordu. İşçilerin patrona karşı öfkesi vardır, her zaman da var olacaktır. Biz devrimcilere düşen görev ise işçilerin haklarını alması için yol göstermek, onların yanında ve içinde olmaktır.

Bunlar gibi birçok olay başımdan geçti. Sınıfı sınıfın içinden anlamak da çok güzeldi, bana birçok faydası oldu. Bundan sonra da yaz dönemlerinde çalışmayı düşünüyorum ve bütün sınıf devrimcilerini selamlıyorum.

OSTİM'de çalışan bir DGB'li

Ankara DLB'den Devrim Okulları

Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB), uzun zamandır faaliyetini yürüttüğü Devrim Okulları'nın iki dersini gerçekleştirdi.

Ankara DLB, "Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm" konulu ilk dersini 15 Ağustos'ta tamamladı. Konu diyalektik materyalizmin açıklanması ve maddeci tarih anlayışının örneklendirilmesi üzerinden ikiye bölündü.

Sunum haftalardır süren yoğun çalışmaların selamlanması ile başladı. Devrim Okulları'nın yeni eğitim ve mücadele dönemine güçlü bir şekilde girmenin önemli bir aracı olduğundan bahsedildi. Devrim Okulları'nın, yıllardır liselilerin teorik birikimini artırmak açısından önemi vurgulandı.

Diyalektik materyalizmin, Marksist-Leninist düşünceyi idrak etmek ve onu pratiğe geçirmek bakımından elzem bir yerde durduğu söylendi. Diyalektik ve materyalizmin anlamları açıklanarak bunlar üzerinden örnekler verildi. Ardından diyalektik materyalizmin öteki felsefi akımlardan ne bakımdan ayrıldığı açıklandı.

Ankara DLB, 'toplumlar tarihi ve sosyalizm' konulu ikinci dersine 17 Ağustos'ta söyleşi ile devam etti. Bir DLB'linin toplumların gelişimini ilkel toplumdan başlayarak, köleci toplum, feodal toplum ve kapitalist toplum olarak sunması ile başlayan Devrim Okulu, toplumlar tarihinin gelişim seyrini ayrıntılı bir şekilde ortaya koymakla birlikte, sosyalist toplumda nasıl bir sürecin inşa edileceği üzerine yapılan tartışmalarla devam etti. Toplumlar tarihinin sınıf savaşmaları tarihi olduğu belirtilen sunumda devrimci örgütün önemini altı çizildi. Söyleşi bir sonraki sunuma yönelik ön hazırlık ve canlı bir tartışma yapma kararı ile sona erdi.

Dikmen DLB'den afiş çalışması

Dikmen Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 11. Mamak İşçi Kültür Sanat Festivali'nin çağrısını yapmak için Dikmen'de afiş yaptı. İlker, Sinan, Dikmen, Hürriyet ve Sokullu caddelerinde afişler yoğun olarak kullanıldı.

Liselilerin Sesi / Ankara

DGB'den Süttaş direnişçilerine ziyaret

Bursa Devrimci Gençlik Birliği (DGB) 15 Ağustos'ta direnişçi Süttaş işçilerine ziyaret gerçekleştirdi. "Yaşasın işçi öğrenci dayanışması" pankartı ile sloganlarla direniş alanına gelen DGB'lileri direnişçi işçiler de sloganlarla karşıladı.

Direniş alanında uzun uzun sohbet edildi. DGB'nin, Bursa'da boykot çağrısını yaymak için gerçekleştirdiği çalışmalar işçilere aktarıldı. İşçilerin Bursa'da gerçekleştireceği çalışmalara DGB'nin destek olacağı dile getirildi.

Direnişçi işçiler, çalışma koşullarını, direniş süreçlerini, kaymakamlık, Süttaş patronu ve jandarma iş birliğinde gerçekleşen saldırıları anlattılar. Direnişçi işçiler Süttaş patronu Muharrem Yılmaz'a gönderilmek üzere, ziyaretçilerden mesaj aldıklarını belirterek, DGB'lilerden de mesajlarını yazmalarını istediler. Ziyaret çekilen hatıra fotoğrafı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Bursa

Kızıl Bayrak yolumuzu aydınlatıyor!

Dünyada ve ülkemizde sosyalizm yıkıldı, bitti diyenlerin, kapitalizm kendi hegemonyasını ilan edip kutlamalarını yaptığı, küçük burjuva devrimci akımların düzene doğru çark ettiği bir devrede yani 1990'ların başında bilimsel sosyalizm yolunda, içinde çıktığı siyasal hareketlerle hesaplaşarak, "Yeni Ekimler" yaratmak için yola çıkanlara selam olsun. Sosyalizmin güncel ve yakıcı olarak insanlık için kurtuluş olduğunu gösteren tek yayın ve araç olan *Kızıl Bayrak*'a selam olsun.

Ülkemizde ne yazık ki işçi sınıfının, sınıflar mücadelesinde rehberlik edecek yol göstericiliği ile sosyalist devrime hazırlayacak bir yayını ile tanışması geç de olsa 20 yıl önceye dayanmaktadır. Devletin kapatma, para cezası, sansür, toplama, çalışanlarını cezaevlerine doldurma gibi baskılarına karşı çizgisini değiştirmeden yoluna devam eden *Kızıl Bayrak* baskılarını sol kulvarda hareket eden sol siyasal akımlardan da görmüştür. Kendileri reformizme saplanan bu akımlar *Kızıl Bayrak*'ın yayın çizgisini de kendilerinin yenilediğini çağa ayak uydurduklarını söylerken, bu çizgi doğrultusunda hareket etmeyenleri de gericilikle ve statükoculukla suçluyorlardı.

Kızıl Bayrak tarafından 20 yıl önce söylenenler günümüzde tek tek yaşanmakta, yolunda yürüdüğü bilimsel sosyalizmin ışığı sınıflar mücadelesinde, karanlığı aydınlatan meşale gibi yol göstermektedir.

20. yy başlarında Sovyet Rusyası'nda komünistlerin örgütlenme, yayın ve iletişim aracı olarak kullandığı Pravda olan *Kızıl Bayrak*, günümüzde fabrikalarda, üniversite kampüslerinde, sanayi havzalarında, emekçi semtlerinde, direnişlerde, grevlerde, işgallerde devrimin ve sosyalizmin sesi olarak dalgalanmaktadır.

On yılları bir güne sığdıracak günlere hazırlanıp, sosyalist devrimi gerçekleştirmek için yola çıkanlar, sosyalist cumhuriyeti inşa mücadelesinde 20. yılını dolduran *Kızıl Bayrak*'ı daha da yukarılarda dalgalandıracağız.

İşçilerin, emekçilerin, yoksulların, azınlıkların sesi olan *Kızıl Bayrak*; 20. yılın kutlu olsun!

Adana'dan bir kamu emekçisi

Selamlar... Ben 1980-1996 yılları arasında çalışan Adana Sümerbank işçilerindenim. Gericiliğin ve barbarlığın gitgide daha belirgin olduğu şu dönemlerde devrimci yayınların çok önemli olduğunu düşünüyorum. Ben de yaklaşık 1990'lı yıllardan beridir *Kızıl Bayrak*'çıyım. Yıldönümünü kutlar daha nice iyi yıllara ulaşmasını dilerim.

Eski bir Sümerbank işçisi / Adana

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

Kızıl Bayrak, 20 yıldır temsil ettiği programa, ideolojik-politik çizgiye bağlı kalmakla kalmadı günden güne kendini daha da güçlendirdi. Sermayenin tüm saldırılarına karşı işçi sınıfı çıkarları için bir bayrak gibi dalgalandı. Fabrikalarda işçiler için umut, mahallerde emekçiler yol gösterici oldu.

Kızıl Bayrak hep bir taraftır. İşçi sınıfının, ezilen halkların yanındadır. 20 yıllık tarihinde işçi sınıfını haklı mücadelelerinde yalnız bırakmayan bir taraftır. Sermayenin basını işçi ve emekçileri burjuva hayal dünyasına hapsedmekle kalmıyor. Aynı zamanda bilincini dumura uğratan ahlaki ve manevi değerlerini de çökertiyor. *Kızıl Bayrak*, burjuvazinin medya aracılığıyla yozlaştırılıp çürütülmesine karşı, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya uğruna mücadeleyi öngörür. İşçi ve emekçilerin bilincini berraklaştırır. Onları kurulacak yeni ve özgür bir toplumun birer neferi yapar. Kolektif yaşamı, kolektif bilinci canlı tutar. Bireysel çıkarların

karşısında toplumsal çıkarları öne çıkarır. Dolayısıyla *Kızıl Bayrak* gerçek anlamda bir yaşam biçiminin basın üzerindeki yansımasıdır.

Bu nedenledir ki; 20 yıllık mücadele tarihinde *Kızıl Bayrak*, sermaye düzeninin sürekli baskılarına, saldırılarına maruz kaldı ama hiçbir zaman kendi çizgisinden ödün vermedi. Dolayısıyla *Kızıl Bayrak*, devrimci mücadele geleneğini devletin tüm saldırılarına rağmen korudu. *Kızıl Bayrak*, nerede bir direniş varsa, nerede işçilere ve emekçilere yönelik bir hak gaspı varsa orada oldu.

Kızıl Bayrak, devrimci bir yaşamı işçi ve emekçilere öğreten, devrimci yaşamın gelişmesine ve genişlemesine yol gösteren bir rehberdir. Biz işçi ve emekçilere düşen görev *Kızıl Bayrak*'ı her işçinin eline tutuşturmak, bilincine nakşetmektir.

Kızıl Bayrak aslında yaşamın kendisidir.

Kızıl Bayrak / Trakya

Yaşamak direnmekmiş oysa ki!

Merhaba yoldaşlar,

Kızıl Bayrak gazetemizin 20. yıldönümünü tebrik ederek başlayayım zulamdaki kelimelerimi sizlerle paylaşmaya. Nice direnişçi yıldönümlerine olsun...

12 Mart darbesinin yıldönümünde doğan biri olarak ben, Haziran Direnişimle birlikte doğduğumu varsayıyorum. Ya da tam orta yerinden bölüveriyorum hayatımı 'Gezi öncesi ve sonrası' diye. Gezi öncesinden başlayayım anlatmaya. Beşik kermeli yarım tekerlekli iskemlem beni attığı gibi terkisine hep barikatların, direnişlerin olmadığı yerlerde gezdirirdi koruma içgüdüleriyle. O gittiğimiz yerlerin başında tuttuğum takımın maçları gelirdi. Dünyanın sarı-laci renklerden ibaret olduğunu düşünmeye başlayacakken birden Gezi Direnişi çıktı ortaya. Beni tuttuğu gibi yüreğimden, salverdi renk renk direnişçi çadırların boy gösterdiği çimlerine. Tekerlekli iskemlem yuları artık bendeydi. Koruma içgüdüleri sırası da bana geçmişti; adına polis denilen paralı askerin zulmünden.

Annemle Gezi Parkı'na ilk gittiğimizde yaşadığımız dünyaya ait olmadığımızı anladık, oradaki ayrı fikirdeki insanların bile yek vücut olup, omuz omuza direndiklerini görünce. Büyülenmiş gibi gördüklerimiz karşısında. Elini zafer işareti yapan gence sarılan kurt başı bilekli genci mi anlatsam, namaz kılan kitleyi koruyan biz devrimci gençliği mi yazsam bilemedim şimdi. Futbol denilen hastalık yüzünden her fırsatta buldukları ortamda gırtlak gırtlığa gelen topluluğu bile bir araya

getirip yürek yüreğe tokuşturarak istenilince neleri başarabileceğimizi haykırmıştı işte Haziran Direnişi.

Tabi bir de madalyonun diğer tarafı var maalesef. Yürekerimizi dağılayan kanlı diğer tarafı. Katil devlet yine iş başındaydı. Yitirdiklerimiz Abdöcanlar'ın, Ethemler'in, Ali İsmail'lerin, Mehmetler'in, Ahmetler'in, Medeniler'in, Berkinler'in, Hasan Feritler'in yanı sıra vücutlarında parçaları eksilenlerimizle beni ben yaptı Haziran Direnişi. Öyle ki, birgün yürüme umuduyla gittiğim fizyoterapi seanslarıma daha bir hevesle girmemi sağladı. Faşist Cerebral Palsy'li kaslarıma "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" naralarımla direnmeyi öğretti.

Evet yine maçlara gidiyorum, hatta Haziran direnişimizi tribünlere taşıyan kitlenin bir parçasıyım kum tanesi kadar da olsam. Fakat aynı zamanda yüreğim yettiğince meydanlara da dökülüp, sol yumruğumla gökyüzünü okşarcasına direnmenin onurunu yaşıyorum; beni yürüyüşlerde görüp "Bunun ne işi var burada?" diyen cehaletin esiri olmuş faşizan beyinciklere inat. Soma'daki katliamı protesto eden yürüyüşümüzde, biber gazlı saldırıdan sonra yaşamıştım bu talihsiz, aşağılayıcı serzeniş ve gülüp geçmiştik. Engelli bir bireyin çevresinde yaşananlardan bihaber evde oturup ölmeyi beklemesinden, bir işe yarayıp, hakkını savunarak gerekirse barikatların koynunda can vermesini yeğleyerek tüm devrimci yüreğimle selamlayarak yazımı burada bitirirken, *Kızıl Bayrak* gazetemizin 20'nci yaşını tekrar kutlarım... Kızıl yüreklerinizden onurlu direnişiniz hiç eksilmesin...

Kartal'dan bir emekçi

“Gelin hep birlikte direnelim, örgütlenelim, özgürleşelim!”

Mamak Emekçi Kadın Komisyonu: “Festival bir direniş mevsisidir!”

11. Kültür-Sanat Festivali, Mamak Emekçi Kadın Komisyonu'nun da katkılarıyla örgütlenmeye başladı. “Alnımızda kömür karası dilimizde direniş ezgileri” şiarıyla örgütlenen festivale destek olmak için 19 Ağustos günü Tekmezar Hacı Bektaş Veli Parkı'nda Mamak EKK olarak standımızı açtık. Bir yandan etkinlik broşürlerini dağıtırken öte yandan da açtığımız gözleme ve çay standıyla mahalledeki emekçilerle sohbetler gerçekleştirdik. Festivalin hazırlık komitesinde bizler de yer alıyoruz. Ve festival kapsamında bizler de 29 Ağustos'ta “Direnen ve özgürleşen kadınlar” başlığıyla bir forum-söyleşi gerçekleştireceğiz.

Uzun yıllardır bu bölgede emekçi kadınların sorunları üzerinden çalışmalar yürütüyoruz. Yeri geliyor ekonomik sorunlardan yeri geliyor siyasal sorunlardan konuşuyoruz. Sadece konuşmakla kalmadık, Haziran Direnişi'nde olduğu gibi en ön saflarda direndik. Bu bölgede bir cami-cemevi protestosu yaşandı. Bölgemizdeki kadınlarla yeri geldi barikatın en ön saflarında yer aldık, yeri geldi barikat başlarında bekleyen gençlerin, emekçilerin ihtiyaçlarını karşıladık, evlerimizde misafir ettik. Soma'da katledilen işçilerin sesini ve yalnız kalan kadınların çığlığını bölgemize taşıdık. İnsanca bir yaşam için mücadeleyi seçen direnişçi işçilerin Greif'te, Yatağan'da olduğu gibi seslerini duyurmaya çalıştık, yanlarında olduk. Sadece bu topraklarda değil, dünyada, Ortadoğu'da direnen kadınların, emekçilerin sesini duyurmaya çalıştık. 11 yıldır gerçekleşen festivalin de her dönem bir parçası olduk.

Yıllardır düzenlenen festivalin bir parçasıyız, çünkü festival bahsettiğimiz sorunlara karşı bölgemizde yaratılan bir direniş mevsisi oldu. Tüm emekçilerin, gençlerin, kadınların sesi oldu. Sadece sorunları anlatmadı, tartışmadı. Sorunları çözmek için çözüm yolları üretmeye çalıştı. Düşlediğimiz dünyanın ilk nüvelerini kolektif çalışmayı, düşünmeyi, üretmeyi festival ön hazırlık sürecinde yaşattı, bugün de yaşıyor. Çalışmalarda, festival günlerinde hem birlikte üretiyor hem de birlikte türkülerimizi söylüyor, halaylarımızı çekiyoruz. Birlikte üzülmüyor, birlikte seviniyoruz. Çünkü bizler biliyoruz ki, başkalarının acısını yüreğinde hissetmeyenler yol yürüyemezler. Bu yüzden alnımızda kömür karasıyla, işte bu yüzden direnişin ezgileriyle festivale hazırlanıyoruz.

Tüm bu sorunlar karşısında sokağa çıkan, direnen, çalışmalarımıza destek olan kadınlar farklılaşıyor. Hayatta bir özne oluyor. Hepimiz bu yaşamın içine girdikçe sorunların nasıl çözüldüğünü görüyoruz. Kendimizi güçlü hissediyoruz. Bu yüzden emekçi kadınların bir adım öne çıkması ve hayatın bir öznesi haline gelmesi gerekiyor. Hayatta bir adım öne çıkınca özgürleşiyor, özgürleştikçe adımlarımızı güçlendiriyoruz. Festival bunun için önemli bir adım, tüm işçi ve emekçileri, gençleri, kadınları festivalimize bekliyoruz.

Ev emekçisi bir kadın: Festival mahallemizin, gençlerimizin toplu halde bir şeyler paylaşması, üretmesi için güzel bir araç. Atölyeler kuruluyor, tiyatro, müzik, resim yapılıyor. Aynı zamanda bu çalışmalarla insanlara da bir şeyler anlatıyor. Bu yıl işçilerin yaşamlarını çalan iş kazaları anlatılacak. Örneğin kot işçileri ile ilgili bir kampanya yapılmıştı, taşlanmış kotları almıyorduk, çünkü o kotları taşlamak için işçiler kanser olmayı göze alıyordu. İş bulamıyorduk çünkü. Bu kampanya benim üzerimde büyük bir etki uyandırmıştı. İşte bu yıl festivalin bir günü işçi katliamlarına ayrıldı. Burada anlatılacak birçok şey insanlar üzerinde etki uyandırabilir.

Belediye işçisi bir kadın: Ben 10 yıldır katılıyorum festivale. Mahallenin birliği açısından önemli buluyorum festivali. Birlik, beraberlik ve örgütlenme adına güzel ve olumlu. Mahalledeki gençlerimiz adına da onların politikleşmesi adına iyi bir okul olduğunu düşünüyorum festivalin. Festivalimiz, mahalle sorunlarına duyarlı, gündemi sıcak tutan, topluma gündemle ilgili bilgi veren ve onları harekete geçirmeye çalışan, bilinçlenme açısından geliştirici, öğretici, örgütleyici ve mahalleliyi birbiriyle kaynaştıran bir festival. Festivalimiz mahalleliyi birleştiriyor, aynı zamanda da insanların kültür-sanata ilgisini arttırıyor. Festivalde şunu öğreniyoruz, hep birlikte türkülerimizi de söyleriz, halaylarımızı da çekeriz, devletin saldırılarına, polisine karşı taş atmasını da biliriz. Yani festival bir mücadele çağrısıdır. Herkesi mücadeleyi büyütmeye, festivale katılmaya çağırıyorum.

Sağlık sektöründen bir işçi kadın: Yıllardır festivale katılıyorum. Türlü baskılara, rağmen 11 senedir bu festivali örgütlemenin gururunu yaşıyorum. Her sene farklı bir gündemle yapılıyor festival. Bu yıl da Soma'da yaşanan katliam üzerinden, iş cinayetlerini gündeme alıyoruz. Bu yıl festivalin böyle bir gündemi olmasının da Soma madencilerini ve katliamı unutturmamak ve yeni katliamların yaşanmasını engellemek adına önemli bir adım olduğunu düşünüyorum. Gerici, emperyalist saldırılara karşı Kürt halkının ve Ortadoğu'nun direnişi de festivalimizin temel gündemi. Bu festival aracılığıyla da işçilerin birliğini halkların kardeşliğini vurgulamak, bunu Mamaklı işçi ve emekçilerin gündemine taşımak, amaçlarımızdan biri. Ben Emekçi Kadın Komisyonu'nda olan biri olarak tüm emekçi kadınları saflarımızda mücadele vermeye çağırıyorum.

Market sektöründen bir işçi kadın: Biz bu mahallede Gezi Direnişi sırasında ne kadar öfkeli ve kalabalık olduğumuzu gördük. Cami-cemevi projesinde asimilasyona karşı biz kadınların nasıl direndiğini gördük. Festivalin yapılmasının, devlete karşı onun bir parçası olan AKP'ye karşı, asimilasyona, katliamlara, iş cinayetlerine karşı örgütlenme çağrısı olduğunu düşünüyorum. Emekçi kadın olarak, komisyonumuzun da festivale destek olmak için yaptığı her türlü etkinlikte kadınları örgütlenmeye çağırıyorum. Emekçi kadın komisyonu olarak festival içerisinde bir etkinlik yapacağız. Gelin hep birlikte direnelim, örgütlenelim, özgürleşelim.

İşçi kadınlar hakları ve özgürlükleri için örgütlenmelidir!

Toplumsal bir sorumluluk olarak ele alınması gereken çocuk bakımı kurulu düzende kadınların üzerine yıkılmıştır. İşçi ve emekçi kadınlar bu nedenle çalışma yaşamının ve toplumsal yaşamın diğer alanlarının dışında kalmaktadır. Devlet çocuk bakımını sadece annenin üzerine yıkarak buradan gelen sorumluluklarından kurtulmaktadır.

Bununla birlikte kadınlar kapitalizmin çarkları arasında ucuz iş gücü olarak da görülmektedir. Bu durumda kadınlar hem evde hem de fabrikalarda yoğun sömürü altındadır. Bu ikili "yükle" mükellef kadınlar için kreş, bakım evleri, emzirme odaları gibi kolaylaştırıcı önlemlerin olmadığı, olduğu kadarıyla da patronların bundan kaçtığı durumlarda kadınlar ya evde kalıp çocuğuna bakmak ya da "bir şekilde" çalışmak ikilemi ile karşı karşıya kalmaktadır. Bu "bir şekilde" çalışmak evde başka bir kadın varsa ya da ekonomileri özel bir kreşe yetecek durumdaysa mümkün olmaktadır. Yoksullukla boğuşan emekçi ailelerinin özel kreşler ise oldukça pahalı olduğu için böylesi imkânları yoktur. Bu nedenle çoğu durumda olduğu gibi kadınlar çocuk bakımı zorunluluğu ile eve hapsedilmektedir.

Mevcut yasalarda (4857 sayılı İş Kanunu'na bağlı 2552 sayılı yönetmeliğin 15. maddesi uyarınca) 150'den çok kadın işçi çalıştıran özel işyerlerinin çalışanların 0-6 yaş çocuklarına yönelik kreş açması zorunluluğu bulunuyor. Ancak 2008 yılındaki istihdam paketiyle patronlara bu hizmeti "piyasadan alma seçeneği" de sunularak ayrı bir kolaylık sağlanmıştı. Zaten verili durumda kapitalistler bu hizmetleri sunmamak için kadın işçi çalıştırmamak ya da çalışan kadın sayısını 150'nin altında tutma gibi yöntemlere başvuruyorlardı. Tabii ki devlet sermayenin olunca kadın işçi ve emekçiler lehine düzenleme yaparak, sayı sınırlaması olmaksızın kreş zorunluluğu getirecek gibi düzenleme beklemek abestir.

Devlet sermayenin çok yönlü ihtiyaçlarına göre hareket etmekte, buna uygun düzenlemeler yapmaktadır. Sermayenin daha çok kâr elde edebilmesi için esnek çalışma koşullarına ihtiyacı vardır ve hükümetler de buna uygun çeşitli yasal düzenlemelerle altyapı hazırlıkları yapmaktadır. AKP hükümeti sermayeye hizmette kusur etmediği için son dönemlerde karşımıza Özel İstihdam Büroları, Kadın İstihdam Paketi vb. adlarla çıkan, sermayenin ucuz ve esnek iş gücü sorununu çözecek adımlar atılmaktadır. Burada özellikle esnek çalışmayı meşrulaştırmak için "kadın istihdamını" artırıyoruz türünden ikiyüzlüce kılıflar bulunmaktadır. Toplamda işçi sınıfı esnek, kuralsız, güvencesiz kölece çalışmaya mahkûm edilmektedir.

Bunların yanı sıra her fırsatta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı çocuk bakımı sorunu açısından kadınların esnek çalışabileceğine dikkat çekmekte, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ise "iş-aile yaşamının uyumlaştırılması" adı altında esnek çalışmayı meşrulaştıran çalışmalar yapmaktadır. Şimdi de buna Milli Eğitim Bakanlığı üzerinden yapılan düzenlemelerle destek verilmiştir. Milli Eğitim Bakanlığı, okul öncesi ve ilköğretim kurumları

yönetmeliğini geçtiğimiz ay tamamlamıştı. Milli Eğitim Bakanlığı'nın bu yeni düzenlemesiyle diğer değişikliklerin yanısıra okul öncesi eğitimde ikili eğitim sistemine geçildi. Buna göre okul öncesi çocukların eğitimi, sabah ve öğlen olmak üzere ikili sisteme dönüştürülecek.

Bu uygulamanın bir kez daha çalışan kadın işçi ve emekçileri zor durumda bırakacağı ortadadır. Zira tam zamanlı çalışan bir kadın için çocuk bakımı sorunu tekrar gündeme gelecektir. Buna devletin çözümü ise kadınları esnek ve güvencesiz istihdam etmek olacaktır. Özcesi kadınlara şöyle denilmektedir: Ya bu esnek işlerde çalışarak benim istediğim koşullara uyacaksın ya da çocuğuna nasıl bakarsan bak!

Mevcut durumda Milli Eğitim Bakanlığı verilerine göre, Türkiye'de 25 bin 172 resmi, 3 bin 453 özel olmak üzere toplam 28 bin 625 okul öncesi eğitim kurumu mevcut. Bu veriler, MEB ve SHÇEK'e bağlı kurumlar tarafından sunulan erken çocukluk bakım ve eğitim hizmetlerinin yanı sıra 657 sayılı devlet memurları kanununa bağlı olarak 150 ve fazla sayıda kadın işçi çalıştıran işyerlerinde, işverence açılan erken çocukluk bakım ve eğitim kurumlarını da kapsıyor. Bu "hizmet" geliştirilip, çoğaltılacağına bu hizmetten faydalanan kadınlara zor bir tercih dayatılmaktadır.

Görüldüğü gibi sermaye devleti esnek çalışma koşullarını kalıcı hale getirmek için her alandan hazırlıklarını yapmaktadır. Bunu yaparken de kadın emeği üzerinden sömürüyü daha da artırmaktadır. Böylesi sömürüyü artıran ve özelde kadın işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunları derinleştiren uygulamalara karşı örgütlü bir şekilde tepki verilirse ancak başarı elde edilebilir. Bunun için kadın işçi ve emekçiler, mücadele talepleriyle hakları ve gelecekleri için örgütlenmeli ve mücadele etmelidir.

Emekçi Kadın Komisyonları'nın "Kadın İstihdam Paketi, esnek çalışma paketinin parçasıdır. Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleyi yükseltelim!

(27.12.2013) başlıklı yazıdaki talepler örgütlenme mücadelesinde yol göstericidir:

* Tüm çalışanlar için bir bütün olarak esnek çalışmayı, güvencesizliği, kuralsız çalışmayı getiren ve Kıdem Tazminatı'nın fona devrini, Özel İstihdam Büroları'nı, Bölgesel Asgari Ücret'i ve Kadın İstihdam Paketi'ni içeren yasa tasarıları gündemden çıkarılmalıdır.

* Esnek üretim, prim, parça başı, part-time, uzaktan çalışma vb. çalışma sistemleri ile birlikte taşeronluk sistemi yasaklanmalıdır. Belirsiz süreli çalışma temel çalışma biçimi olmalıdır. Tüm çalışanlar için iş güvencesi istiyoruz.

* Özel İstihdam Büroları kapatılmalıdır.

* İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret.

* Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.) olmalıdır. Sigorta primleri devlet ve patronlar tarafından ödenmelidir. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi olmalıdır.

* Çocuk bakımı toplumsal bir sorumluluk olarak ele alınmalıdır. Tüm çalışanlar için kreş, ücretsiz bakım ve yardım sağlanmalıdır. Kapatılan tüm kamu kreşleri açılmalıdır.

* Doğumdan önce ve sonra kadınlar için 3'er aylık ücretli izin, bakım ve yardım! Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklanmalıdır.

* Kadın ve erkekler için teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışması (22.00-06.00 arası) yasaklanmalıdır. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme yapılmalıdır.

* Pedofili ve çocuk işçiliğin önünü açan 4+4+4 eğitim sistemi derhal iptal edilmelidir.

* Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği sağlanmalıdır.

Cezaevlerinde saldırılar ve hak ihlalleri

Tecridin işçi ve emekçi hareketinin ya da bir bütün olarak kitle hareketinin teslim alınması için dizayn edildiğini biliyoruz. Dünden bugüne buna göre bir siyasal mücadele yürütüyoruz. Devrimci öncünün teslim alınması hedefli sistematik politikalar bugünkü güncel siyasal gelişmeler ışığında daha çok şiddetlendiriliyor. Aynı zamanda topyekûn bir şekilde hayata geçirilen polis devleti uygulamalarını hapishanelerde hüküm süren tecrit koşulları tamamlıyor. Dışarıda savaş ve saldırganlık içeride ise azgın sömürü ve baskının süreklileştirilerek kolaylıkla uygulanabilmesinin yolu sosyal mücadeleleri ezip, muhalefetin dinamik öncü güçlerini yok etmektir.

Sermaye iktidarı da kendi gerici sınıf çıkarları doğrultusunda emperyalist/siyonist güçlerle kol kola Güney Kürdistan ve Rojava'da, Filistin'de halkların üzerine ölüm kusmakta, içeride ise sınıfı köleleştiren demokratik hak ve özgürlükleri yok eden baskı ve zoru çığırından çıkmışçasına uygulamaktadır. Tüm toplumsal yaşamı tecrit etmeye, kontrol altında tutup düzen sınırlarının dışına çıkmasına engel olmaya dönük bu politikalar emperyalist rant ve paylaşım kavgası kızıştıkça daha da derinleşmektedir. Polis devleti uygulamalarını tamamlayan burjuva kararları, hukuk düzeninin icraatları, polis şiddeti ile ilgili yargı ortak potada eritilerek işletiliyor. İşçi ve emekçilerin, gençlerin, kadınların ayaklarına vurulmaya çalışılan prangalara azgın sömürü, grev yasakları, sendikal örgütlenmenin fiilen engellenmesi, kadınların cinsiyetçi çifte sömürü ve yasağcı-gerici zihniyetle köleleştirilmesi, burjuva hukuk düzeni başta olmak üzere tüm burjuva aygıtların adaleti sermayenin altına seren uygulamalarına, eylem-gösteri yapma özgürlüğünün yok edilmesi ile yeni halkalar ekleniyor. Patron-sermaye devletinin işbirliği ile ezilmek istenilen Greif, Sütaş ve Şişecam işçilerinin direnişlerine yönelik saldırılar, Gezi şehitlerinin mahkeme süreçlerinde sergilenen ortaoyunu, Uğur Kurt'un polis tarafından vurulmasının ardından mahkemenin cinayetin üstünü örten tutumları, İŞİD çetelerinin sermaye iktidarının yönlendirmesi ve koruması altında ülkenin dört bir yanında örgütlediği gerici faaliyetlerin göz göre göre yapılması vb. uygulamalarla sömürü düzeni baskılarını yoğunlaştırıyor. Bu aşamada tüm bölgeyi saran savaş ve saldırganlık, gericilik tablosunun demokratik hak ve özgürlükleri tırpanlaması ile tamamlanmasına yönelik pratikleri, özellikle Haziran Direnişi ile birlikte geniş kitleler üzerinde artan şiddet izlemiştir.

Zindanlar ise bu büyük resmin içerisinde önemli bir yerde duruyor. Biz sınıf devrimcilerine yönelik İzmir'deki polis operasyonu da içine girdiğimiz çetin döneme ilişkin önemli bir örnektir. Ardından ise hapishanede tutsak edildiğimizde birebir tanık olduğumuz uygulamalar bu zor dönemin yansımalarıdır. Disiplin yönetmelikleri, tecrit, tredman tüm hapishanelerde ayrı biçimlerde yürürlüğe sokulmakta, her biri farklı uygulamalarda adeta derebeylik gibi çalıştırılmaktadır. Karşılıklı bir irade savaşımı sonucunda kazanılan haklar elde tutulabilmektedir. Sınıf ve kitle hareketinin seyri ile de birebir bağlantılı olan bu mücadelenin devrimci

özneleri 2000'den bugüne kazanılan mevzilerin temel güvencesidir. Ancak toplumsal muhalefete yönelik kuşatmanın, eylem-örgütlenme özgürlüğüne yönelik yoğun baskının bir ayağı olarak sermaye iktidarının hapishanelerdeki sistematik politikası dur durak bilmemektedir. Tecrit ve tredman, üst arama, çıplak/ince arama, ayakkabı araması dayatmaları disiplin cezaları ile iletişim haklarının yok edilmesi, verilen disiplin/hücre cezalarının ardından tahliyelerin engellenmesi, şahingöz kameralarının takılma çabası, askerlerin muayenehaneden çıkmama, kelepçe dayatmaları ile tedavilerin engellenmesi, bürokratik işleyiş vb. uygulamalar ile uzun erimli bir işkenceye çevrilerek sürdürülmeye çalışılıyor. İade bedelleri tutsaklara kesilmesine rağmen yemekler kötü ve bozuk geliyor. Tutsaklar geciktirilen sevkler, yanlış tedavilerle en temel insani hak olan sağlık hakkından mahrum bırakılarak ölüme terk edilebiliyor. Tecrit koşullarında sağlık problemleri çok daha hızlı geliyor ve ilerliyor. Cezaevi doktorunun sayısındaki azlık yoğun mesailerle kampüsler içerisindeki tüm hapishaneler arasında koşuturan hekimlerin aynı zamanda uzman olmamaları, doktorun belli saatlerde ya da günlerde gelmesi gibi sorunlar yüzlerce tutsağın bulunduğu hapishanelerin tablosu konusunda küçük bir ayrıntı veriyor denebilir. Öte yandan hastanelerde tutsağın sağlık sorunları ile ilgili tıbbi müdahalelerin üstünkörü yapılması, siyasi tutsaklara karşı yapılan ayrımcılık bu durumu daha da kötüleştiriyor. Ringlerle daracık hücrelerde kelepçeli yapılan hastane sevkleri tam anlamıyla işkenceye çevrilmiştir. Hapishane içinde var olan kampüs içi hastanesi tam teşekküllü olmadığı için tutsaklar sürekli olarak sevk edilmektedir. Bugün başta kanser olmak üzere pek çok hayati hastalığı olan tutsağın tedavisi engellendiği gibi, hapishanenin toplam olumsuz koşulları hastalıkların kronikleşmesine yol açarak ilerlemektedir. Pek çok tutsak tahliye edilmesi gerekirken tecrit duvarları arkasında ölüme terk edilmektedir.

Şakran'da da tutsakların kazanılmış haklarını elde tutmaya yönelik mücadeleleri ve devrimci-ilerici güçlerin yarattığı kamuoyu sonucunda koşullarda bazı değişikliklerin oluşmasını sağlamıştır. Buna karşın keyfi dayatmalar hala kendini göstermektedir. Burcu Koçlu yoldaşın tutuklu olduğu süreçte yemek ve tedavi konusunda yaşadığı sorunlar, bunun karşısında gösterdiği direnişin cezalarla yanıtlanması yakın bir dönemin sorunudur. İçerisi ve dışarı ile bu konuda ortaya konan tepki, çıplak arama dayatmasına

karşı duruş vb. tutumlar, keyfi uygulamalara karşı güçlü bir barikat örmektedir. Altını özellikle çizmek gerekir ki, hapishanelerin yönetmeliklerinde yazılan kuralların yaşamdaki uygulama süreci keyfi tutumlarla birleşmekte, çoğu yasal bir dayanağı olmayan uygulamalar olarak karşımıza çıkarılmaktadır.

Yakın zamanda ben burada iken DHKP-C dava tutsağı Türkan arkadaşın Uşak'tan Şakran'a sevk yapılarak tedaviye getirildiğinde yaşadıkları da böyle olmuştu. Bir hafta ciddi bir sağlık sorunu olmasına rağmen müsaadede (havalandırması olmayan) hücrede tutulmuştu. Kendisi açık grevi yaparak koğuşa geçebilmiştir. Ben de kronik bronşiyel astım hastalığım yüzünden geçirdiğim krizin ardından hem hastalığım hem de onun tetiklediği sol bacak-kalp şikayetlerimden kaynaklı yapılan hastane sevklerinin 37 derece sıcakta ringle yapıp hastane mahkum koğuşundaki havalandırmasız, camsız, tuvaletsiz, sigara kokan koşullarda bekletilmemden kaynaklı Yeşilyurt Eğitim-Araştırma Hastanesi'ne götürüldüğüm zaman astım krizi geçirip acile kaldırıldım. Tedavinin engellenmesi ve sağlığın kötüleşmesi anlamına gelen bu uygulamalara karşı uzun soluklu bir mücadele geliştirmekten başka bir yol yok. Sevklerimin, sağlık durumum gözetilerek ambulans ya da hasta nakil aracı ile yapılması gerekmektedir. Aksi takdirde yapılacaklar, tedavimin engellenmesi ve bir işkence anlamına gelmektedir.

Evrin Erdoğan
Şakran Kadın Hapishanesi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/34 * 22 Ağustos 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık

M. Nezir Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19 **Güngören / İstanbul**

Sacco ve Vanzetti:

ZULMÜN DEĞİL, KAVGANIN ATEŞİYLE

TUTUŞAN İKİ YÜREK!

Bu anlatacağımız hikayenin kökleri yüzyıllar öncesine uzanıyor. Ancak başlangıcı ve bitişiyle onların hikayesi, 20. asrın ilk çeyreğinde vuku buluyor. Yankıları ise bugüne dek sürdü/sürüyor...

Yıl 1918'di. Dünyayı yangın yerine çeviren, büyük paylaşım savaşı daha yeni son bulmuştu. Ancak yıkıntılardan hala dumanlar yükseliyordu. Olay mahallinde, yani "yeni dünyanın" arka sokaklarında ise açlık, yoksulluk, ölüm kol geziyordu. Derisinin rengi beyaz olanlar, tüm bu acıların sorumluluğunu "siyahlara" yüklüyor, her gece bir cinayet, bir gasp, bir tecavüz haberi geliyordu. Kentlere ekilen düşmanlık tohumlarına sinsice su serpiliyor, hoşnutsuzluk gün geçtikçe büyürken, 'alt tabakada' kıpırdanmalar baş gösteriyordu.

Çelişkilerin iyice keskinleştiği ve kırılmalara gebe olduğu bu yılda, ABD'de 1 milyon işçi greve çıkmıştı. Bu sayı 1919'da 4 milyonu bulmuş, işçiler grevlerde ekonomik hakların yanı sıra siyasal talepler de öne sürmeye ve büyük sanayi tekellerinin kamulaştırılmasını istemeye başlamışlardı. Bu durum karşısında korku ve paniğe kapılan egemenler, gelişen militan işçi hareketini geriletmek için bin bir yola başvuruyorlardı. "Demokrasi ve refah ülkesine" yoğun bir baskı, korku ve telaş hakimdi. Ve 2 Ocak 1920'de 70 kentte aynı anda gerçekleştirilen baskınlarda 6 bini aşkın devrimci, komünist ve anarşist tutuklanmıştı.

Nicola Sacco ile Bartolomeo Vanzetti... İki göçmen, üstüne üstlük iki anarşistti onlar. Biri kunduracı, diğeri ise işportacıydı. O dehşet ortamında, göçmen, komünist ve anarşist avından eskaza kurtuldular 'demokrat celladın' pençesinden. Ancak, o el bu kez yakalarına 15 Nisan'da yapıştı. Bir İtalyan militanın ölümü üzerine düzenlenen eyleme gittikleri saatlerde, gasp ve cinayet suçlarıyla aranan göçmenlere benzetilerek gözaltına alındılar. Üstelik silahlıydılar ve ceplerinde yasadışı bildirimler vardı. O halde kesin 'zararlıydılar.' Göçmenlerden ve anarşistlerden nefret eden polis şefi, görevini yerine getirmenin mutluluğu içinde teslim etti onları, coğrafyası değişse de zulmü değişmeyen 'adaletin' pençesine. "Cani değildiler ama kurban gittiler bir cinayete, kurban gittiler dolarların emrindeki adalete."

Göstermelik bir mahkeme düzenlendi haklarında. 5 Mayıs günü tutuklandılar. Bütün 'deliller' aleyhlerineydi sanki. Çünkü olay günü Sacco işe gitmemiş, Vanzetti ise tanıklar tarafından teşhis edilmişti. Üzerlerine atılan suç, bir ayakkabı fabrikasının muhasebecisi ve onun korumasının soygun amacıyla öldürülmesiydi. Ve onlar bu olayla bir ilgilerinin olmadığını defalarca anlatmalarına rağmen, dahası cinayeti ve soygunu bir çete lideri üstlenmişken idam cezasına mahkum edildiler. Yedi yıl süürncemede bırakılan dava 27 Ağustos 1927'de elektrikli sandalyeye oturtularak katledildiler.

O gece, 27 Ağustos gecesinde, yaz bitti Amerika caddelerinde. Sarsıcı bir uğultuyla patladı rüzgar ve mevsim birdenbire döndü sonbahara. Ölümün böylesini kabullenemeyen yüz binlerce insan doldurdu Boston sokaklarını. Polis vahşice saldırdı kalabalığa. Ancak böyle dağıtılamadı öfke. Vanzetti ve Sacco'nun çığılığı Güney Amerika'ya ulaştı. Oradan Avrupa'ya, sonra Asya'ya... Çünkü onlar tutuklu kaldıkları süre boyunca yazdıklarıyla, bütün dünyanın vicdanına ulaştılar. Milyonlarca imza toplandı, yeniden yargılanmaları için. Onlarca delil vardı bu talebi haklı kılan. Ama idam kararını veren jürinin taşlaşmış yüreklerine hiçbir etkisi olmadı bunların.

Çünkü esasta yargılanan soygun ve cinayet olayı değildi. Burjuva adaleti bu iki proleter şahsında insanlığın gelecek umudunu yargılıyordu. Bunu yargılananlar da yargılayanlar da çok iyi biliyordu. "Verilecek olan hükmün iki sınıf arasında verileceğini biliyorum. Bu sınıflar ezilen sınıf ile zenginler sınıfıdır. Biz insanları kitaplarla, yazılarla birbirine kardeş yapıyoruz. Siz ise bizlerle bir

başka ulus arasında bir nefret uçurumu yaratmaya çalışıyorsunuz, işte bugün ben bu nedenle, yani ezilen sınıftan olduğum için burada bulunuyorum. Siz ise ezen sınıfsınız ve bu nedenle bizi yargılıyorsunuz." Böyle diyordu, kendisinden yalvarmasını bekleyen heyetin karşısında Nicola Sacco.

Vanzetti de Sacco'nun oğlu Dante'ye yazdığı mektupla aslında hepimize anlatıyordu herkesin bildiği o gerçeği: "Hiç aklından çıkarma Dante, eğer birisi baban ve benim hakkımda başka birşey söylerse, o, masum ölümlere, yürekli bir şekilde yaşamış insanlara küfreden bir yalancıdır. Şunu da iyi bil ve hep hatırla Dante, eğer baban ve ben, kalles, riyakar, döne insanlar olsaydık ölüme gönderilmezdik. Bize karşı topladıkları delillerle cüzzamlı bir köpek, bir akrep bile ölüme mahkum edilemez. Bizim, davamızın yeniden görülmesi için öne sürdüğümüz bu olgular, bir ana katilinin, yüreği taşlaşmış bir suçlunun davasının yeniden görülmesine yeterdi."

Zaten soygun sırasında iki insanın öldürülmesi olayının peşine düşmemişti Amerikan polisi ve mahkemeleri. Onların aradığı şey, Sacco'nun cebindeki bildiriydi. Ve asıl yargılanan o bildirideki fikirlerdi. Nitekim, tüm çabalar, kampanyalar, eylemler, boykotlar Sacco ve Vanzetti'nin idamına engel olmadı. Onlar kokuşmuş burjuva adaletinin pençesinde can verdiler. Ölümleleriyle bu düzenin ikiyüzlü adaletini teşhir ettiler. Ve belki de söyledikleri gibi, insanlık, adalet ve hürlik için büyük bir hizmet gördüler. Onların yüreğini şiddetli titreşimlerle yok edemeyenler, o son anı, yani Sacco ve Vanzetti'nin zaferini de ellerinden alamadılar. Bu iki yiğit proleter ölüm koltuğuna, yaşamı haykıran sloganlarla oturdular. Ve belki de bu yüzden bugüne dek yaşadılar.

Onların, ölümlerinden on yıllar sonra suçsuz oldukları anlaşıldı. Bu iki ölünün 'itibar' burjuvazinin adaleti tarafından iade edildi. Sanki o itibarı bir kez bile alabilmişler gibi. Sacco ve Vanzetti'nin heykellerini diktiler sonra. Onların dört bin volta dayanan fikirlerini bir kez olsun yıkabilmişler gibi... İki yiğit proleter, Sacco ve Vanzetti ne göstermelik heykellerde, ne burjuvazinin sunduğu itibarda, onlar ait oldukları sınıfın sıkılı yumruklarında yaşıyorlar/yaşayacaklar.